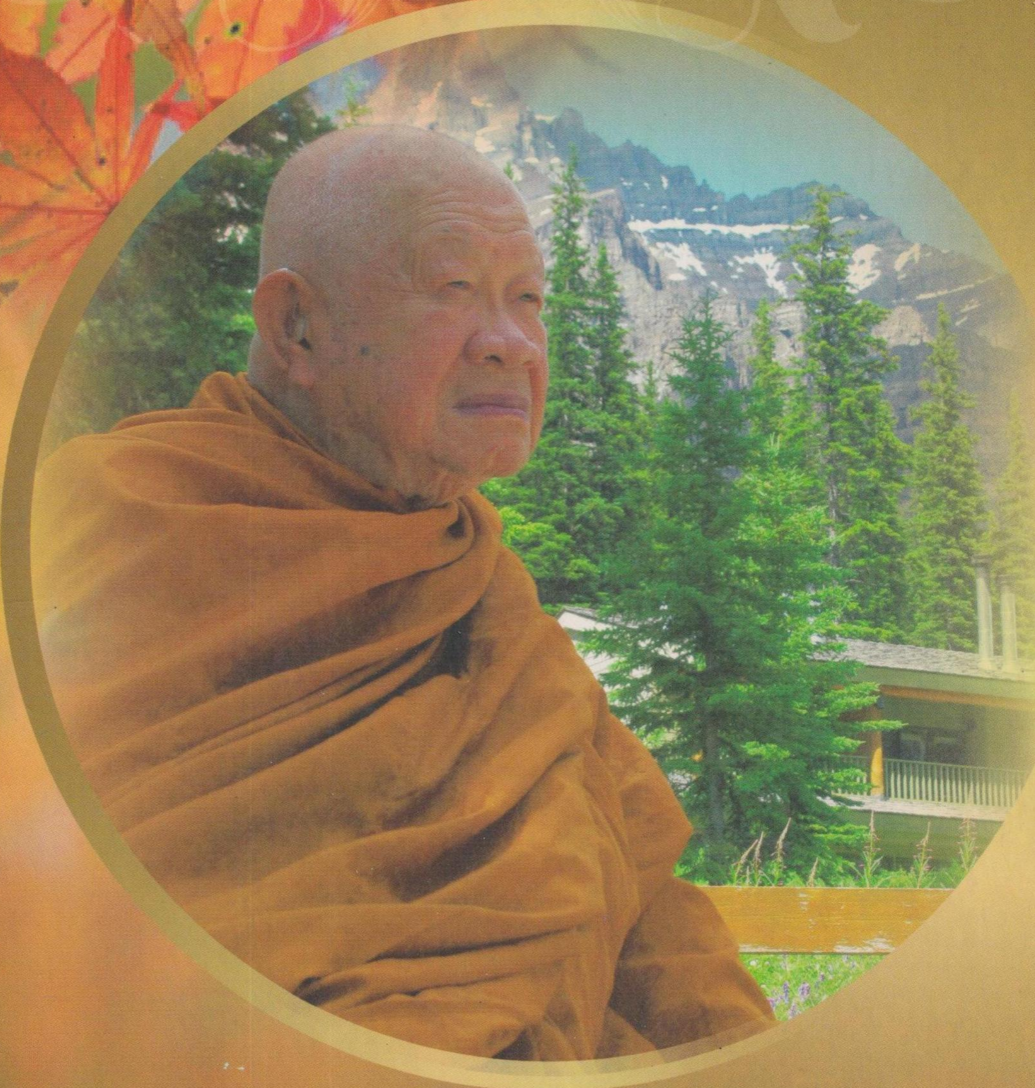
ธัมมะในต่างแดน

โดย **พระธรรมมงคลญาณ** (หลวงพ่อวิริยังค์ สิรินฺธโร)
บรรยายธรรมเมื่อครั้งปฏิบัติศาสนกิจในประเทศแคนาดา

พระธรรมมงคลญาณ

WILLPOWER INSTITUTE

LUANGPHOR VIRIYANG SIRINTHARO FOUNDATION

ธัมมัสวนมัย

การบรรยายพระธรรมแก่พุทธศาสนิกชน เพื่อให้เกิดบุญกุศล เรียกว่า **ธัมมัสวนะมัย** **บุญเกิดขึ้นจากการฟังธรรม** หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากประเทศแคนาดา ซึ่งหลวงพ่อจำพรรษาอยู่ที่เมืองเอดมันตันหลายปีแล้ว เมื่อว่างจากงานบริหารคณะสงฆ์ก็ใช้เวลานั้นแสดงธรรม ได้กลับกลายมาเป็นปาฐกถาธัมมะในต่างแดน จึงให้ชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า ***“ธัมมะในต่างแดน”*** เนื้อความเป็นอย่างไรนั้นขอให้ท่านทั้งหลายติดตามอ่านเองก็แล้วกัน แท้จริงแล้วพอท่านทั้งหลายจับหนังสือธัมมะเริ่มอ่านท่านก็ได้บุญขึ้นทันทีแล้ว เมื่ออ่านเรื่อยก็ได้บุญไปเรื่อย

นอกจากได้บุญแล้วท่านยังรับความรู้ หลากหลาย ในพระพุทธศาสนาจากหนังสือนี้อีกด้วย หลวงพ่อเองก็ตั้งใจแสดงธรรมในเวลาอากาศที่หนาวเย็นลบ ๔๕ องศา แต่เพราะเขามีฮีตเตอร์ทำความอุ่นให้ปรับอากาศได้ ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องห่มผ้านวมซ้อนกันสามสี่ผืน นี่เล่าบรรยากาศเล็กน้อยให้ฟัง แต่กว่าจะได้หนังสือเล่มนี้ขึ้นมาก็ต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์ ดังนั้นเพื่อให้สมใจที่หลวงพ่ออุตสาหะอธิบายธัมมะนานาประการใช้เวลาอันมีค่านานพอสมควรที่จะต้องอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบ ก็จะได้ทั้งบุญทั้งความรู้หลากหลายมีเกร็ดลึกๆ ให้คิดด้วย

เนื่องจาก วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๘ คล้ายวันเกิดหลวงพ่อได้จัดงานสวดลักขี บวชชีหมื่นคน ที่วัดธรรมมงคล กรุงเทพมหานคร **คุณสุพิน โรจนพฤกษ์** ได้มีศรัทธาอันแก่กล้าเป็นเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ **ธัมมะในต่างแดน** จำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม บริการฟรีแก่คณะผู้มาบวชชีในกุศลผลบุญครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นธรรมทาน สมคำตรัสของพระพุทธเจ้าว่า ***สัพพะ ทานัง ธัมมะ ทานัง ชินาติ*** *ผู้ให้ทานธรรมย่อมชนะการให้ทั้งปวง*

สวัสดี

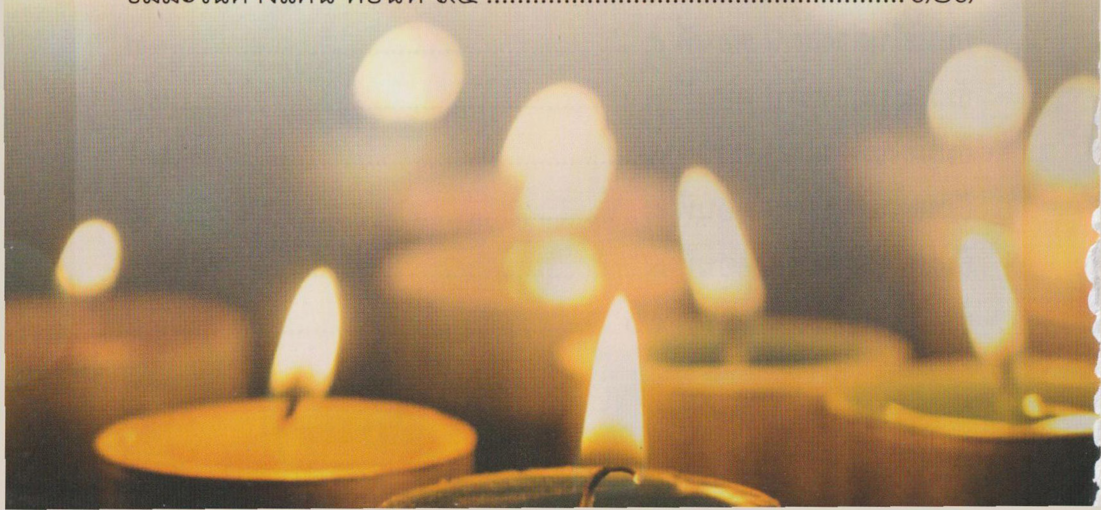
พระธรรมมงคลญาณ (หลวงพ่อวิริยังค์ สิรินฺธโร)
เจ้าอาวาสวัดธรรมมงคล
ประธานคณะสงฆ์ธรรมยุตแห่งประเทศแคนาดา

ธัมมะในต่างแดน
ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓
เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา
โดย พระธรรมมงคลญาณ (หลวงพ่อวิริยังค์ สิรินฺธโร)
บรรยายธรรมเมื่อครั้งปฏิบัติศาสนกิจในประเทศแคนาดา

สารบัญ

ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑ .... ๑
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๒ .... ๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓ .... ๙
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๔ .... ๑๓
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๕ .... ๑๗
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๖ .... ๒๑
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๗ .... ๒๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๘ .... ๒๙
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๙ .... ๓๓
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๐ .... ๓๙

ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๑ .... ๔๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๒ .... ๔๙
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๓ .... ๕๓
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๔ .... ๕๗
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๑๕ .... ๖๑
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๒๕ .... ๖๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓๕ .... ๖๙
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓๖ .... ๗๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓๗ .... ๘๓
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓๘ .... ๘๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๓๙ .... ๘๙
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๔๕ .... ๙๓
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๕๕ .... ๙๗
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๖๕ .... ๑๐๑
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๗๕ .... ๑๐๗
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๘๕ .... ๑๑๕
ธัมมะในต่างแดน ตอนที่ ๙๕ .... ๑๒๑

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑

วันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี เราทั้งหลายการสร้างบุญก็เป็นสิ่งสำคัญ การสร้างศีลก็เป็นสิ่งสำคัญ การสร้างสมาธิก็เป็นสิ่งสำคัญ ทำไมจึงสำคัญ เพราะว่าทั้ง ๓ ประการนี้ เป็นสิ่งที่พัฒนาบุคคล เพราะว่าคนที่ขาดทั้ง ๓ ประการนี้แล้วเขายังอยู่ในฐานะที่ต่ำ แต่ถ้าหากเขาเริ่มมาทำบุญกุศลอย่างน้อยที่สุดเสียสละทรัพย์เหลือเสียสละช่วยเหลือบุคคลผู้อื่น หรือเรียกว่ามีเมตตาแก่คนอื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก สิ่งต่างๆ เหล่านี้เขาเรียกว่าการบริจาคทาน การบริจาคทานนี่คือการเสียสละ การเสียสละนี้คือแสดงให้เห็นถึงคุณธรรมของบุคคลผู้ที่มีคุณธรรม เรามองเห็นผู้ที่เสียสละให้แก่เราคือพ่อแม่ พ่อแม่นั้นเสียสละให้แก่ลูกหลานอย่างเต็มที่นั้น

ก็คือการให้ทาน หรือว่าครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนคำสอนต่างๆ ให้แก่เรานั้น ก็คือการให้ทาน การให้ทานนั้นก็เรียกว่าธรรมทาน หรือสังฆทาน การที่สร้างวัดวาอารามต่างๆ หรือการสร้างโรงเรียน หรือสร้างสถานที่สงเคราะห์อะไรต่างๆ ที่ขาดแคลน นั่นก็เรียกว่าเป็นทาน ทานเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงว่าบุคคลที่ทำนั้น ได้เสียสละและพัฒนาตัวของบุคคลผู้นั้นขึ้นมาระดับหนึ่งแล้ว

จากนั้นเขาก็รักษาศีล การรักษาศีลนั่นพัฒนากายวาจา คือทั้งกายและทั้งใจ เพื่อที่จะให้บุคคลนั้นได้มีการพัฒนายกระดับขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง การยกระดับมาถึงศีลนี้ก็เป็นการสำคัญ จะมีศีล ๕ ก็ถือว่ายอดแล้ว จะมีศีล ๘ ก็ถือว่าวิเศษ จะมีศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ด้วยความเป็นพระ ก็ถือว่าวิเศษยิ่ง สิ่งเหล่านี้นั้นแสดงให้เห็นถึงความเสียสละอย่างมหาศาล เพราะการที่ไม่ได้สร้างสิ่งบาป การฆ่าสัตว์ ขโมยของเขา ประพฤติผิดในกาม หรือโกหกหลอกลวง คอร์รัปชั่น หรือการที่ดื่มกินซึ่งสุราเมรัย ยาเสพติด สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมทั้งนั้น แต่เมื่อเขาได้แสดงตัวว่าเขาเป็นผู้ดีแล้ว เขาก็ได้มีศีลนี้เป็นเครื่องคุ้มครอง หรือเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าจิตของเขาได้ยกระดับขึ้นมาอีกมากทีเดียว

นอกจากนั้นแล้ว เขายังจะได้พยายามสร้างจิตใจให้ผ่องใสด้วยการทำสมาธิ การที่บุคคลเสียสละถึงขั้นทำสมาธิได้แล้วนั่น ก็ถึงเรียกว่า **“ยอดคน”** ทำไมถึงเรียกว่ายอดคน เพราะว่าจิตใจนี่มันจะฟุ้งซ่านไปตามอารมณ์ต่างๆ สารพัด พอใจฟุ้งซ่านแล้วนี่ มันก็มีความโมโห มันก็มีความผูกพยาบาท มันก็มีความอาฆาต มันก็มีความจองเวร มันก็มีความแตกแยกพรรคพวก มีความแตกสามัคคี มีความสารพัด ที่มันจะทำด้วยความฟุ้งซ่านของใจ เพราะฉะนั้นบุคคลเมื่อได้มา

ยกระดับขึ้นมาอีกระดับหนึ่งคือการมาสร้างสมาธิ เมื่อสร้างสมาธิก็เกิดพลังจิต เมื่อเกิดพลังจิต พลังจิตก็นอนเนื่องไว้ที่จิต เมื่อนอนเนื่องไว้ที่จิต พลังจิตนั้นก็สะสมตัวขึ้นไปเรื่อยๆ ทำสมาธิมากเท่าไรจิตก็ผ่องใสมากเท่านั้น ทำสมาธิมากเท่าไรพลังจิตก็เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น เมื่อพลังจิตเพิ่มขึ้นมาแล้ว ก็จะเป็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งก็คือการควบคุมจิตใจของเราได้ ไม่ให้ฟุ้งซ่าน ไม่ให้ไปแตกแยกสามัคคี ไม่ให้ไปเกิดอาฆาตจองเวร ไม่ให้ไปทำในสิ่งที่มันเป็นสิ่งให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนและบุคคลผู้อื่น ด้วยวาระของจิตอันนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อบุคคลได้ยกฐานะขึ้นมาถึงขั้นสมาธิ เรียกว่าสุดยอด

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนี่ ทานก็ดี ศีลก็ดี ภาวนาก็ดี จึงเป็นส่วนที่ยกระดับ คือเป็นส่วนที่สร้างบุคคลนี่ให้เกิดมีความวิเศษ เขาเรียกว่าวิเศษ เพราะฉะนั้นถ้าบุคคลที่ไม่ได้รับการพัฒนานี่ ก็จะเรียกว่าอยู่ในขั้นที่ธรรมดา เขาเรียกว่าปุถุชน เพราะฉะนั้นถ้าคนที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ มีการพัฒนาการให้ทาน มีการพัฒนาการรักษาศีล มีการพัฒนาภาวนาแล้ว โลกนี้ก็จะน่าอยู่ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ครอบครัวก็น่าอยู่ สังคมก็น่าอยู่ ประเทศก็น่าอยู่ โลกก็น่าอยู่

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๒

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้จะพูดถึงเรื่องสมาธิ การทำสมาธินั่นนะอันดับแรกที่สุด ทุกคนจะต้องรู้จักจุดประสงค์ ว่าจุดประสงค์ของทำสมาธินี้คืออะไร ท่านทั้งหลายการทำงานตลอดจนกระทั่งทำทุกสิ่งทุกอย่าง เขาก็ต้องรู้จักจุดประสงค์ ถ้าไม่รู้จักจุดประสงค์แล้วการทำงานก็ไม่สำเร็จ เขาจะทำบริษัทรถยนต์เขาก็ต้องรู้จักจุดประสงค์ว่าจะต้องการอะไร หรือเขาจะทำไร่ทำนาจุดประสงค์คือต้องการอะไร การทำสมาธิก็เช่นเดียวกัน จุดประสงค์ก็คือพลังจิต ทำไมเราต้องการพลังจิต เพราะว่าพลังจิตเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าพลังจิตนั้นจะเกิดขึ้นจากจิตที่เป็นสมาธิ ก่อนที่จิตจะเป็นสมาธินี่มันจะมีอารมณ์มากมาย เมื่อมีอารมณ์

มากมายแล้วจิตมันก็ไม่ใช่เป็นสมาธิ พอเมื่อเริ่มต้นจะทำสมาธิเราก็ใช้คำบริกรรม จะพุทโธก็ได้หรืออย่างอื่นก็ได้ นึกคำบริกรรมอยู่อันเดียว ไม่ใช่ออกเสียงนึกคำบริกรรม เมื่อนึกคำบริกรรมแล้ว อารมณ์ที่มากมายเหลือล้น มันก็เหลืออารมณ์อันเดียวคือพุทโธ เมื่อเหลืออารมณ์อันเดียวคือพุทโธนี้ จิตมันก็เริ่มเป็นหนึ่ง เมื่อจิตเริ่มเป็นหนึ่งจิตก็เป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิจิตก็ผลิตพลังจิตเป็นออโตเมติก เมื่อผลิตพลังจิตแล้วพลังจิตนั้นก็จะสะสมไว้ที่จิต แล้วก็จะไม่มีวันสูญสลายตัว เมื่อทำสองครั้งสามครั้ง สี่ครั้ง ร้อยครั้ง พันครั้ง หรือกี่ครั้งก็ตาม พลังจิตเหล่านี้จะเข้าไปรวมตัวกันเป็นพลังจิต แล้วก็ไม่สูญสลายตัว และเพิ่มเติมขึ้นจนกว่าจะพอเพียงแก่ความต้องการ

เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้วนี่ความสุขก็เกิดขึ้น เขาเรียกว่า ความสุข ความปีติ ความเอิบอิ่ม ความสบาย ความเบาต่างๆ เหมือนลอยไปในอากาศ สิ่งเหล่านี้จะเป็นอานิสงส์ของการทำสมาธิ เหมือนกันกับคนที่รับประทานอาหาร การรับประทานอาหารนะมันจะมีรสอร่อย แล้วก็จะมีอาหารที่เป็นวิตามิน โปรตีน ไปบำรุงเลี้ยงร่างกาย ที่จริงแล้วนั่นรสอร่อยไม่ได้เป็นวิตามิน โปรตีน เพียงแต่ว่าชวนให้รับประทานเท่านั้น ส่วนสิ่งที่จะเป็นวิตามิน โปรตีน ให้แก่ร่างกาย นั่นคือข้าวปลาอาหาร รับประทานเข้าไปแล้วมันก็กลายเป็นเลือดเป็นเนื้อเป็นชีวิต อันนั้นเป็นตัวหลัก เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาที่ทำสมาธิก็เกิดความชื่นชมหรือเกิดความยินดี หรือเกิดความเอิบอิ่ม ความเอิบอิ่มเหล่านั้นนั่นนะเป็นผลมาจากสมาธิ หมายความว่าเมื่อทำสมาธิมีพลังจิตแล้ว พลังจิตก็กลายเป็นกระแสจิต กระแสจิตนั้นแหละที่ทำให้เรามีความสุขความสบาย และกระแสจิตนั่นเองที่เราเรียกกันว่า **ฌาน** เพราะฉะนั้นฌานมันก็จะต้องมี

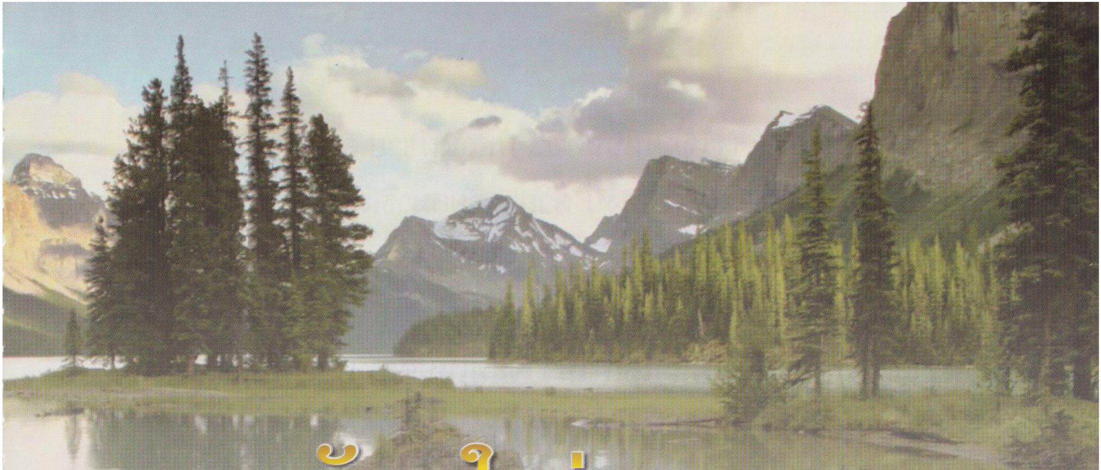
ที่พระพุทธเจ้าได้แสดงไว้ว่ามันมี **รูปฌาน** และ **อรูปฌาน** ฌานตั้งแต่ฌานที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ เรียกว่า รูปฌาน แล้วฌานต่อไปคืออรูปฌานนั้นมี อากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ เป็นอรูปฌาน ฌานนั้นจะเกิดขึ้นเองไม่ได้ จะต้องมีสมาธิ สมาธิจะต้องผลิตพลังจิต ผลิตพลังจิต พลังจิตก็จะต้องกลายเป็นกระแสจิต กระแสจิตกลายเป็นฌาน เป็นตามลำดับไปอย่างนั้น ทีนี้เมื่อผู้ที่มาทำสมาธินี่ นึกว่าโอ้ความสุขความสบายนั่นแหละเป็นสิ่งสำคัญ ที่จริงไม่ใช่ ความสุขสบายนั่นคือเหมือนกันกับรสอาหาร รสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม ที่เอร็ดอร่อยนั้นนะ มันไม่ได้เป็นเนื้อเป็นหนัง มันเป็นแต่เพียงทำให้เราอยากรับประทานเท่านั้น มันไม่ได้ไปเป็นวิตามิน โปรตีน เหมือนอาหาร

เช่นเดียวกันกับสมาธิ สมาธิที่ผลิตพลังจิต เมื่อผลิตพลังจิตพอเพียงแล้ว เราจะทำอะไรนั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เหมือนกันกับคนเมื่อก่อนไม่มีเงินก็มันอยากได้อะไรก็ไม่ได้ แต่ทีหลังมาทำงานได้เงินมาเป็นกอบเป็นกำ เป็นร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้าน เป็นหลายร้อยหลายพันล้าน เมื่อเป็นเช่นนั้น เงินนั่นแหละเขาก็จะเอาไป เราต้องการอะไรเงินก็ไปซื้อเอาได้เพราะว่ากำลังซื้อมันเป็นเรื่องสำคัญ เหมือนกันกับการที่สร้างพลังจิต เมื่อสร้างพลังจิตมากขึ้น พลังจิตก็เปรียบเหมือนเงิน เราจะเอาญาณ เราจะเอาฌาน เราจะเอาวิปัสสนา เกิดขึ้นมาจากกำลังจิตทั้งนั้น

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี เรื่องของสมาธิเป็นเรื่องสำคัญสำหรับมนุษย์ มนุษย์นั้นเกิดมาก็มีสมาธิแล้ว และสมาธินั้นก็ได้อยู่ในตัวของมนุษย์ เขาเรียกว่าสมาธิธรรมชาติ เมื่อมีสมาธิมนุษย์ก็ยังเป็นมนุษย์สมบูรณ์ เมื่อขาดสมาธิเมื่อไรนี่ก็บุคคลผู้นั้นก็จะเป็นมนุษย์ไม่สมบูรณ์ จนกระทั่งเสียสติ จนกระทั่งเป็นบ้าใบ้ก็เพราะว่าขาดสมาธิ เพราะฉะนั้นมวลชนทั้งหลายในโลกน่าจะคิดถึงว่า สมาธินี่มันมีความสำคัญ และตัวของเราที่ได้สมาธิธรรมชาติอยู่เวลานี้มันได้ทำอะไร ไม่ได้ทำอะไร แต่ว่ามันมีธรรมชาติหนึ่งที่หน่วงเหนี่ยวให้เขาเป็นสมาธิ ถ้าหากว่ามนุษย์ทั้งหลายได้พากันมาเห็นความจริงว่า สมาธินั้นได้ช่วยชีวิตเราและช่วยให้เรา

เป็นมนุษย์ ช่วยให้เรารู้จักคนนั้นคนนี้ ผู้หญิงผู้ชาย คนแก่คนเฒ่า รู้จักสิ่งของต่างๆ อะไรต่างๆ อย่างนี่ ด้วยอาศัยสมาธิแท้ๆ แต่เราทำไมถึงพากันลืมสมาธิไปเสีย เวลาที่ชักชวนไปดูหนังดูละครไปเที่ยวไปกันได้ แต่ชักชวนมาทำสมาธิมันน้อยเกินไปสำหรับคน เพราะฉะนั้นความวุ่นวายต่างๆ จึงเกิดขึ้นแก่โลก ไม่ว่าจะที่ไหนต่อที่ไหน แม้กระทั่งในครอบครัวก็เกิดความวุ่นวาย เพราะต่างคนต่างขาดสมาธิ

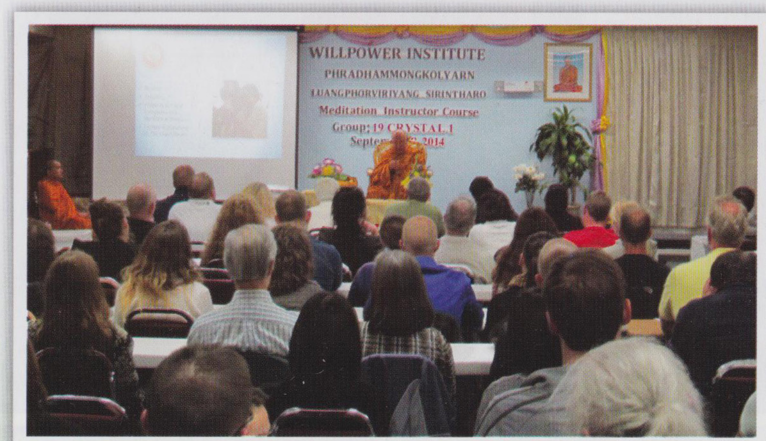
เมื่อเป็นเช่นนั้นควรที่จะแสวงหา เราทั้งหลายควรที่จะแสวงหา เมื่อแสวงหามาได้แล้ว เราได้พบแล้ว อาจารย์ได้แนะนำสั่งสอนเรา เรามีระบบการเรียนการสอนสมาธิ เราเจอแล้ว เมื่อเจอแล้วก็ควรที่จะต้องพากันทำตามระบบ ตามระบบงานของสมาธิ เมื่อทำตามระบบงานของสมาธิแล้ว สมาธิที่เรามีอยู่นี้มันจะกลายตัวเป็นสมาธิที่มีความเข้มแข็ง คือสมาธิธรรมชาตินี้จะพอเพียงแต่ว่าอาศัยมีชีวิตไปชั่วชีวิตเท่านั้น ไม่มีอะไรพิเศษ เพราะฉะนั้นถ้าหากเราทำสมาธินอกเหนือจากสมาธิธรรมชาติแล้ว ก็เป็นสมาธิที่มีความพิเศษ เมื่อมีความพิเศษแล้วก็จะทำให้เรานี่มีความสุขมากกว่าที่เราเป็นอยู่ ทุกคนต่างแสวงหาความสุข แต่เขาพากันลืมสมาธิมันก็ไม่พบความสุข อยากมีความสุขไปดูหนังดูละคร อยากมีความสุขดื่มสุราเมรัย อยากมีความสุขหาเที่ยวปิกนิกเสียเงินเสียทองมากมาย แต่เขาก็ไม่ได้ความสุขที่แท้จริง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าได้มาทำสมาธิแล้ว นอกเหนือจากว่าเราจะได้พลังจิตแล้วเราก็ยังได้ความสุข ความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธินั้นมันตรงกันข้ามกับความสุขในโลก ความสุขในโลกนั้นสุขด้วยอารมณ์ ถ้าไม่มีอารมณ์ก็ไม่มีความสุข เขาเรียกว่า **อิฏฐารมณ์** อย่างนี้ แต่ว่าความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธินั้นคือความสุขที่กำจัดอารมณ์ มันเลยเรียกว่าตรงกันข้าม

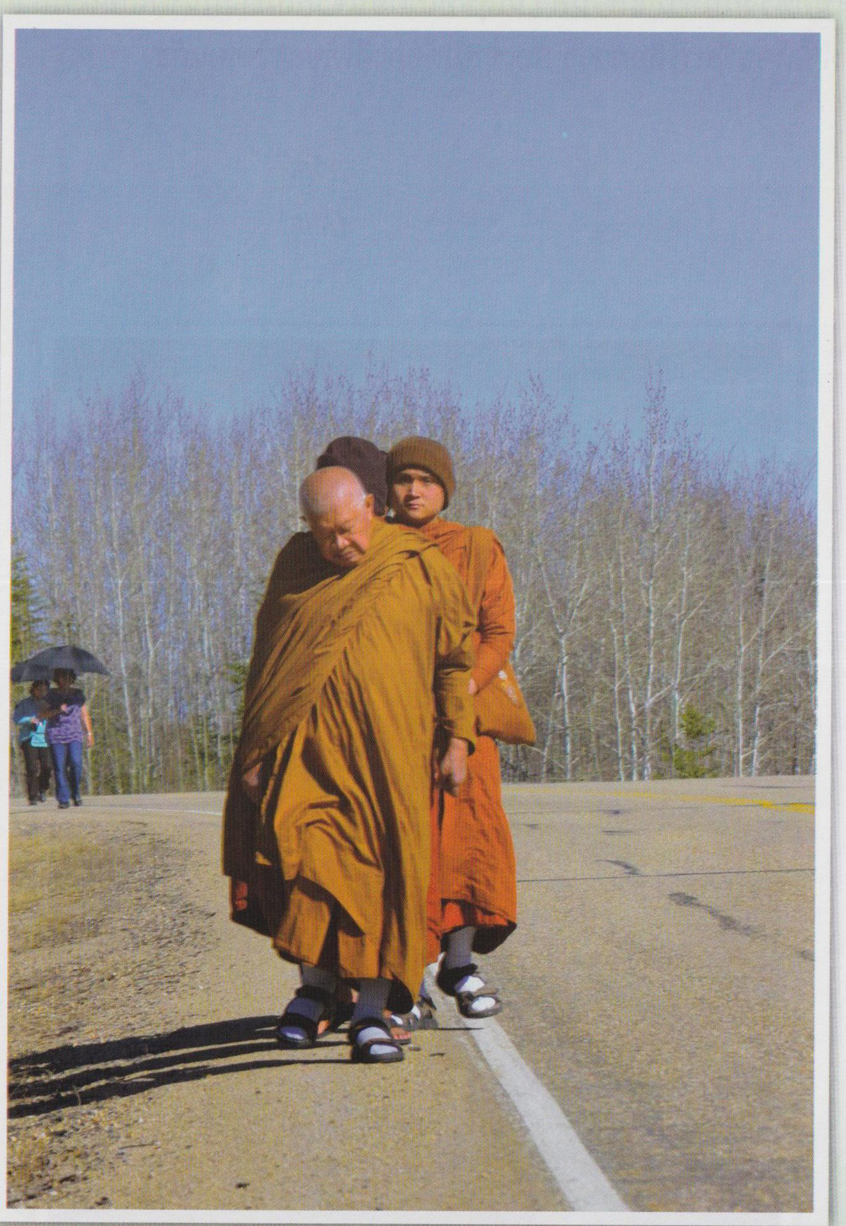
เมื่อตรงกันข้ามแล้วนี่ความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธิมันจึงเลอเลิศมาก ทำให้คนนี่มารู้สึกตัวว่า อ้อเรานี่ได้ของดีได้ของวิเศษแล้ว

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ต้องการจะพูดถึงเรื่องพระอภิธรรม พระอภิธรรม เราจำได้ว่าที่ท่านแสดงไว้ ๙ ปริเฉท ปริเฉทที่ ๙ จะขึ้นต้นด้วย *“สมถวิปสฺสนานํ ภาวนานมิโต ปรํ กมฺมฏฺฐานํ ปวกฺขามิ ทุวิธมฺปิ ยถากฺกมํ, มคฺคํ ผลญฺจ นิพฺพานํ ปณฺฑิโต”* (สะมะถะวิปัสสะนานัง ภาวะนานะมิโต ปะรัง กัมมัฏฐานัง ปะวักขามิ ทุวิธัมปิ ยะถากกะมัง มัคคัง ผะลัญจะ นิพพานัง ปัณฑิโต) อะไรอย่างนี้ ก็แสดงว่าที่พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงถึงเรื่องพระอภิธรรม ก็ได้ยกสมถะและวิปัสสนา พระพุทธเจ้าไม่ได้แสดงแต่วิปัสสนาอย่างเดียว พระองค์ได้ทรงแสดงสมถะ อภิธรรมก็ถือว่าธรรมเป็นธรรมชั้นยอดแล้ว ยอดสุดแล้วก็คืออภิธรรม แต่ทำไมยังต้อง

แสดงสมถะอยู่ เพราะว่าสมถะนั้นเป็นพื้นฐาน การทำจิตให้เป็นสมาธินี่เป็นประการสำคัญ เพราะว่าสมาธิที่กระทำขึ้นมานี่มันจะเกิดสติ แล้วมันจะเกิดพลังจิต เมื่อเกิดพลังจิตแล้วจึงจะเรียกว่าฐานที่มีความมั่นคง เหมือนกันกับคนที่เขาจะสร้างตึกระฟ้า จะเป็นร้อยชั้นหรือกว่าร้อยชั้น เขาจะต้องสร้างรากฐานนี้ให้มั่นคง เพราะฉะนั้นสมถะคือการสร้างรากฐาน บางคนอาจจะเข้าใจว่าวิปัสสนาล้วน อย่างที่ท่านเป็นพระอรหันต์สุขวิปัสสก หรือว่าพระปัจเจกโพธิ เขาว่าเป็นวิปัสสนาล้วนจริงอยู่เป็นวิปัสสนาล้วนนั้นน่ะ แต่ท่านก็ต้องมีฐาน ถึงแม้นว่าฐานไม่ใหญ่ท่านก็ต้องมีฐาน ถ้าไม่มีฐานคือสมถะแล้วจะไปเป็นวิปัสสนาได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเมื่อพระพุทธเจ้าจะแสดงมรรคทั้ง ๘ มรรคทั้ง ๘ นั้นน่ะในขั้นต้นก็เรียกว่า **สัมมาทิฏฐิ** สัมมาทิฏฐินั้นน่ะก็คือปัญญาวิปัสสนา ทีนี้ในสุดท้ายนั้นพระองค์ก็แสดงถึงสัมมาสมาธินั่นแหละคือพื้นฐาน เพราะฉะนั้นบางคนอาจจะคิดว่าไม่ต้องทำสมถะทำแต่วิปัสสนา ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะอะไร เพราะว่าถ้าไม่มีรากฐานแล้ว คนจะสร้างตึกสวยงามแค่ไหนมันก็ยุบ ไม่สามารถที่จะอยู่ได้

เพราะฉะนั้นผู้ที่เจริญวิปัสสนาท่านจึงได้แสดงวิปัสสนูปกิเลสไว้ วิปัสสนูปกิเลสก็แสดงให้เห็นชัดเจนแล้วว่ากิเลส เพราะว่าวิปัสสนานั้นเป็นเครื่องที่จะกำจัดกิเลส แต่ทำไมจึงยังสะสมกิเลสอยู่ ก็เพราะว่าเป็นวิปัสสนู วิปัสสนูนั้นก็มีข้อหนึ่งที่ว่าโอภาโส โอภาโสนั้นสว่างไสวทั้งกลางวันกลางคืน จิตใจสว่างไสวมากมาย เรียกว่าสว่างจนกระทั่งตัวเองเข้าใจผิดว่าสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วก็คือโอภาโสนั้นก็เป็นวิปัสสนูปกิเลส เราสว่างแจ้งจริงแต่ว่ารากฐานจิตนั้นน่ะไม่เพียงพอ เมื่อรากฐานจิตไม่เพียงพอมันก็ต้องล้มละลาย เหมือนกันกับตึกใหญ่ๆ

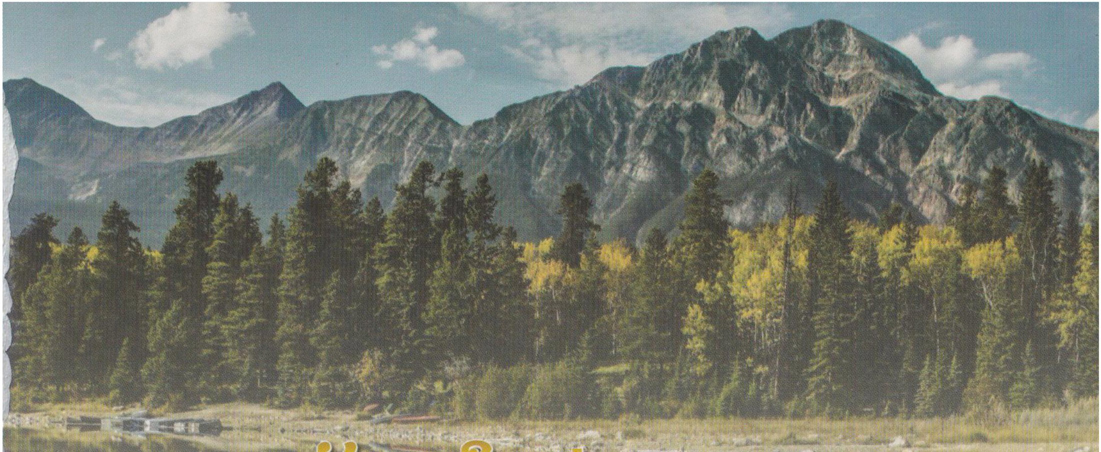
ที่สร้างขึ้นมานี่ รากฐานไม่เพียงพอมันก็ต้องยุบล้มละลาย ท่านจึงได้แสดงวิปัสสนูปกิเลสไว้ เรียกว่าโอภาโส แล้วก็ข้อที่ ๑๐ ของวิปัสสนูนั้นก็คือนิกันติ นิกันติก็เรียกว่าจิตใจนี้เหมือนกันกับพ้นทุกข์ไม่มีที่สิ้นสุดลึกซึ้งเหลือเกินเรียกว่าเหลือเกินแก่การที่จะลึกซึ้ง แต่ว่าที่ไหนได้นั่นคือกิเลส พอกิเลสตัวหนึ่งนั้นน่ะ ที่มีอยู่ในวิปัสสนูนั้นคือสักกายทิฏฐิ สักกายทิฏฐินั้นคือการถือตัว การถือตัวตน ตรงนี้แหละที่วิปัสสนูปกิเลสเกิดขึ้น เขาเรียกว่าเป็นกิเลส ใครก็โตกว่าเราไปไม่ได้ ฉันนี่วิเศษที่สุดคนอื่นสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ อันนี้เขาเรียกว่าสักกายทิฏฐิ เพราะฉะนั้นสมถะคือการทำจิตให้มีกำลังนั้น พระพุทธเจ้าก็กำหนดเอาในมรรคทั้ง ๘ สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธินั้นท่านไม่ได้แสดงถึงอรูปฌาน ท่านแสดงแต่รูปฌาน เพราะฉะนั้นจิตที่จะผลิตพลังจิตได้นั้น จิตอยู่ที่รูปฌาน เมื่อจิตสงบเป็นสมาธิแล้วจิตก็ผลิตพลังจิต พลังจิตก็จะฝังไว้ในที่จิต เมื่อทำมากขึ้นมากขึ้น ก็สามารถที่จะสะสมพลังจิตนี้ให้แข็งแกร่งขึ้น จนกระทั่งถึงจุดพลังอำนาจ ถ้าหากว่าพลังจิตมีเต็มที่แล้ว มันก็ถึงจุดพลังอำนาจ เมื่อถึงจุดพลังอำนาจเมื่อไรนี่ นั่นแหละเขาเรียกว่าพลังจิตพอเพียงสมควรแก่การที่จะทำวิปัสสนา

ทีนี้ที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงวิปัสสนานั้น ก็คือให้พิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริง ที่ว่าพิจารณาเห็นตามความเป็นจริงนั้นคือ ร่างกายของคนเรานี่ต่างคนต่างยึดถือว่าเป็นตัวเป็นตน มีความรัก มีความโกรธมีความโลภ อะไรต่างๆ นี่มันก็มาจากจิตใจและร่างกายที่ปรากฏอยู่ ร่างกายนั้นเป็นตัวประสานงาน เพราะฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงแสดงให้สาวกพิจารณา เช่นท่านแสดงให้ท่านปัญจวัคคีย์เป็นองค์แรกอย่างนี้ก็แสดงว่า ***รูปังภิกขะเว อนัตตา*** ดูก่อนภิกษุทั้งหลายรูปไม่ใช่ตน และ

พระองค์ก็ได้แสดงปริวรรตที่ ๒ ว่า ***ตังกิงมัญญะถะ ภิกขะเวรูปัง นิจจังวา อนิจจังวาติ*** รูปเที่ยงหรือไม่เที่ยง ปัญจวัคคีย์ก็ตอบว่าไม่เที่ยงพระเจ้าค่ะ และตอนในสุดท้ายพระองค์ก็แสดงว่า ***ตัสมาติหะภิกขะเว*** เพราะเหตุนั้นภิกษุทั้งหลาย ***รูปัง อตีตัง อนาคตัง ปัจจุปันนัง*** รูปทั้งปวง ***เนตังมะมะ เนโสหะมัสมิ นะเมโส อัตตาติ*** มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา และไม่ใช่ตัวตนเรา แล้วก็ให้พิจารณาอย่างนี้ เมื่อจิตถึงจุดพลังอำนาจแล้วสามารถพิจารณาได้ ***รูปัสสะมิงปิ นิพพินทะติ*** ก็เบื่อหน่ายในรูป ***เวทะนายะปิ นิพพินนะติ*** เบื่อหน่ายในเวทนา เบื่อหน่ายในสัญญา เบื่อหน่ายในสังขาร เบื่อหน่ายในวิญญาณ ปัญจวัคคีย์ก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ตอนที่ฟังธัมมจักรฯ นั้นยังไม่สำเร็จเพราะว่าพลังจิตไม่เพียงพอ ยังไม่สมควรที่จะฟัง **"อนัตตลักขณสูตร"** ได้ พระองค์จึงให้ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ นั้นไปสร้างพลังจิตขึ้นจนกระทั่งพลังจิตเพียงพอที่พระองค์ได้แสดงไว้ในพระไตรปิฎกว่าอินทรีย์แก่กล้าแล้ว พระพุทธเจ้าก็แสดงว่าปัญจวัคคีย์มีอินทรีย์แก่กล้าหรือยัง แก่กล้าแล้ว อินทรีย์แปลว่าความเป็นใหญ่ เป็นใหญ่ก็คือจิตถึงจุดพลังอำนาจนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงทำให้ปัญจวัคคีย์นั้นสำเร็จเป็นวิปัสสนา ไม่ต้องไปเป็นวิปัสสนู อย่างนี้เป็นต้น

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๕

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็คงจะอธิบายเรื่องฌาน สมาธิเมื่อทำลงไปแล้วนี่ก็จะให้เกิดพลังจิต เพราะว่าพลังจิตนั้นเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญ การที่จะเป็นสมาธิได้นั้นจิตต้องเป็นหนึ่ง การที่จะเป็นหนึ่งได้นั้นก็จะต้องมีการบริกรรม ก่อนที่จะบริกรรมนั้นก็มีอารมณ์มากมาย เขาเรียกว่าอารมณ์เหลือล้น เมื่อบริกรรมแล้วจิตก็เป็นหนึ่ง เมื่อจิตเป็นหนึ่งแล้วจิตก็เป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว จิตก็ผลิตพลังจิตเป็นอัตโนมัติ เมื่อทำมากขึ้นหลายครั้งเข้าพลังจิตนี้ก็จะเข้าสะสมไว้ที่จิต เมื่อสะสมไว้ที่จิตมากขึ้นๆ ก็เรียกว่าแข็งแกร่งขึ้น เมื่อพลังจิตรวมตัวกันได้แล้ว พลังจิตก็จะกลายเป็นกระแสจิต กระแสจิตก็

เหมือนกันกับกระแสไฟ เช่นอย่างเขาทำเขื่อน เมื่อเขาทำเขื่อนขึ้นมาแล้วเขาก็กั้นน้ำ พอกั้นน้ำได้แล้วเขาก็ทำช่องเอาไว้ให้น้ำออก เมื่อช่องน้ำออกเล็กๆ ไม่ใหญ่มันก็เกิดแรง เมื่อเกิดแรงแล้วมันก็ไปหันกังหัน เมื่อหันกังหันเสร็จแล้วได้รอบมันก็กลายเป็นสถานีไฟฟ้า เมื่อเป็นสถานีไฟฟ้าแล้วมันก็จ่ายกระแสไฟออกไปเป็นดวงไฟ เมื่อเกิดดวงไฟขึ้นมาแล้วมันก็เกิดแสงสว่าง และกระแสไฟมันก็เป็นทั้งเขา เรียกว่าอิเล็กทรอนิกส์ คือมันเป็นประโยชน์หลายประการที่สุด เป็นคอมพิวเตอร์ก็ได้ เป็นเอ็กซเรย์ก็ได้ เป็นการเดินรถก็ได้ เป็นโทรศัพท์ก็ได้ สารพัดที่กระแสไฟฟ้าที่คนจะผลิตขึ้นเป็นได้ทุกประการ ทำให้เกิดประโยชน์มหาศาล

อันนี้จะเปรียบเทียบให้เหมือนกันกับกระแสจิต กระแสจิตนั้นก็จะกลับกลายมาเป็นฌาน เพราะว่าฌานนั้นจะเกิดขึ้นเองไม่ได้ ถ้าไม่มีพลังจิตที่ให้เกิดกระแสจิตแล้ว ฌานก็เกิดขึ้นไม่ได้ ฌานนั้นทำให้เกิดความสุข อย่างปฐมฌานนี้ ก็มี วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา วิตก-วิจารนั้นคือคำบริกรรม เมื่อบริกรรมแล้วก็จิตเป็นหนึ่ง เมื่อจิตเป็นหนึ่งแล้วอารมณ์ต่างๆ หายไป ก็เกิดตัวเบา เมื่อเกิดตัวเบาก็เกิดปีติ เมื่อเกิดปีติก็เกิดความสุข เมื่อเกิดความสุขความเป็นหนึ่งตั้งอยู่เท่าไร ความสุขก็จะตั้งอยู่เท่านั้น ท่านจึงจัดเป็นฌาน เป็นปฐมฌาน พอทุติยฌานนี้จิตจะลึกซึ้งลงไป เมื่อจิตลึกซึ้งลงไปนั้น ก็อาการกิริยาก็เหลือเพียง ๓ ตัด วิตก-วิจาร ออกไปเสีย เหลือแต่ ปีติ สุข เอกัคคตา คือเมื่อจิตมันสงบลงไป แล้วก็พลังจิตมีอยู่แล้ว กระแสจิตเกิดขึ้นลึกซึ้งลงไป เมื่อลึกซึ้งลงไปแล้วก็ไม่ต้องบริกรรม ก็เรียกว่าตัด วิตก-วิจาร ออกไปเหลือ ๓ เรียกว่า ปีติ สุข เอกัคคตา ทีนี้เมื่อจิตนั้นอาศัยกระแสจิต

กระแสจิตที่เกิดขึ้นมาจากพลังจิตนั้นก็จะละเอียดขึ้น ละเอียดขึ้นจนกระทั่งถึงตติยฌาน ตติยฌานก็เหลือ ๒ คือ สุข กับ เอกัคคตา เพราะว่า วิตก-วิจาร-ปีติ อะไรไม่มีแล้ว เพราะจิตนั้นได้ละเอียดลงยิ่งนัก การละเอียดลงยิ่งนักนั้น ท่านเปรียบเหมือนกันกับคนที่ได้เงินเป็นร้อยเป็นพันล้าน อะไรอย่างนี้ แต่ก่อนที่ไม่เคยได้เลยได้มาล้านหนึ่งนี่ดีอกดีใจเหลือเกิน ว่าได้มากจริงๆ ปลื้มปีติสารพัด แต่พอได้ร้อยล้านพันล้านไปแล้ว มันก็ยังงั้นๆ เพราะฉะนั้นในตติยฌานนั้นจึงมีแต่ สุข กับเอกัคคตา ทีนี้จิตนี้ก็จะละเอียด ฌานนี้มันจะละเอียดไปตามกระแสจิต เมื่อละเอียดไปตามกระแสจิตแล้วมันก็กลายเป็นจตุตถฌาน กลายเป็นจตุตถฌานแล้ว ก็มีองค์ ๒ อีกเหมือนกัน ตัดความสุขออกไป เหลือแต่อุเบกขา-เอกัคคตา ก็เท่ากันกับเปรียบเทียบเหมือนกันกับว่า คนได้เงินเป็นพันเป็นหมื่นล้านอย่างนี้ มันเป็นของธรรมดา ไม่เหมือนกับไอ้ล้านแรกที่มันได้ ล้านต่อไปหลายร้อยหลายหมื่นหลายพันล้านมันก็เฉยๆ มันก็เลยเหมือนกันกับจตุตถฌานมีแต่อุเบกขาและเอกัคคตาอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในฌานทั้งสี่นี่ มันตรงกับองค์มรรคที่พระพุทธเจ้าได้แสดงไว้ถึงมรรค ๘ มรรค ๘ ข้อที่ ๘ คือ สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิก็มาจบกันอยู่ที่จตุตถฌาน

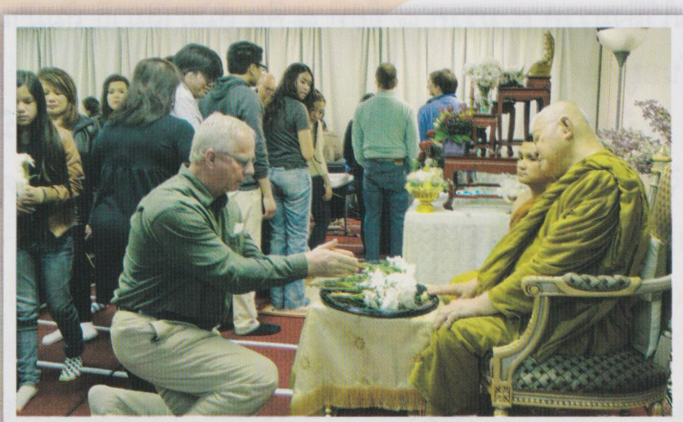
ทีนี้ส่วนอรูปฌานนั้นก็เป็นกระแสจิตอีกเหมือนกัน เมื่อเป็นกระแสจิตนี่ กระแสจิตนี้ก็จะมากขึ้น พอมากขึ้นแล้วละเอียดขึ้นมาก็กลายเป็น **อากาสานัญจายตนะ**-มีแต่อากาศว่างเปล่า แล้วก็**วิญญาณัญจายตนะ**-มีแต่ความรู้สึก **อากิญจัญญายตนะ**-นิดนึงก็ไม่มีมันละเอียดยิ่งนัก พอถึง **เนวสัญญานาสัญญายตนะ** นั่นหมดเลย เป็นอย่างนั้น แต่ทีนี้ถ้าหากว่าอรูปฌานนี้ทำเข้ามากๆ มันก็ทำให้พลังจิตนี่

ลดลงไปตามลำดับ เพราะว่าอรูปฌานนั้นสูบกินพลังจิตไปเยอะ เมื่อเป็นเช่นนั้น คนที่พากันทำสมาธิไม่เข้าใจในเหตุผล ทำจิตนี้ให้ลึกซึ้งโดยที่ไม่รู้จักประมาณ ในที่สุดนั้นก็จะกลายเป็นคนที่เรียกว่าสติฟั่นเฟือน หรือเรียกว่าประสาทหลอน หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ตกไปเขาเรียกว่า โมหะ

เพราะฉะนั้นการทำสมาธิที่เรียกว่า **"มัชฌิมาปฏิปทา"** การปฏิบัติหนทางกลางนั้น ก็คือการที่ทำจิตให้อยู่ในมรรค ๘ สมาธิให้อยู่ในมรรค ๘ อยู่ในมรรค ๘ ก็คือจตุตถฌาน เพราะฉะนั้นจตุตถฌานนี้จึงมีความสำคัญมาก พระเถระที่ท่านแสดงฤทธิ์ในอดีตนั้น เราจะได้ยินคำว่าเมื่อท่านเข้าจตุตถฌานมีอภิญญาณเป็นบาทแล้วก็แสดงฤทธิ์ได้ต่างๆ นานา เช่นนี้

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๖

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสว่า **"สิ่งนี้เป็นบาป สิ่งนี้เป็นบุญ"** บาปคือความชั่ว บุญคือความดี แต่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **"สพฺพ ปาปสฺส อกรณํ"** (สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง) การไม่ทำบาปทั้งปวง คือไม่ให้ทำบาป เพราะบาปนั้นทำให้เราเป็นทุกข์ **"กุสลสฺสูปสมฺปทา"** (กุสะลัสสูปะสัมปะทา) ให้พากันทำบุญกุศล นี่เป็นคำตักเตือนที่พระพุทธเจ้าได้มีเมตตากรุณา ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายว่าเมื่อไปทำบาปไปแล้วนั้น เขาจะได้รับความทุกข์ทรมานต่อไปอีกเป็นเวลาอันยาวนาน ก็เป็นที่น่าสงสาร พระองค์จึงตรัสแนะนำให้ เมื่อเราไม่สามารถจะละได้ ก็ต้องหาวิธีให้คิดว่า ตัวของเราที่เกิดขึ้นมานี่มันยาก ยากนักหนาที่จะ

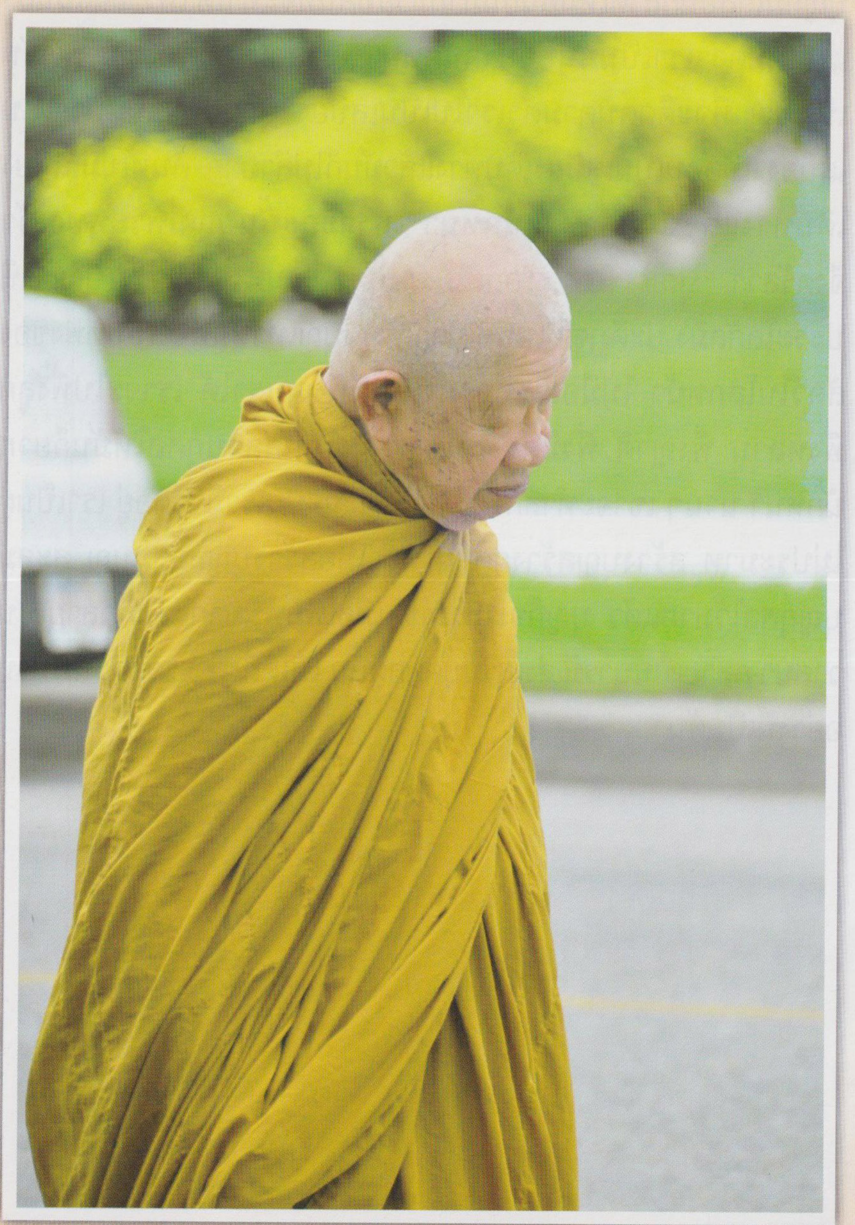
เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วเมื่อมาทำบาปซะแล้ว เราก็จะกลับไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก มันก็ทำให้เราเสียโอกาส เมื่อเป็นเช่นนั้นหนทางใดที่จะหาทางละได้ เพราะว่าบาปนั้นมันเป็นสิ่งที่มีเป็นเกลื่อนกลาด เมื่อทำผิดลงไปแล้วมันก็เป็นบาปทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาคิดได้ว่าตัวเรานี่ มันต้องไปเกิดอีก มันต้องไปมีภพมันต้องไปมีชาติ แล้วบาปนั้นน่ะมันตามไปก่อความทุกข์เข็ญให้ เราก็คงมองเห็นแล้วว่าคนที่มีความทุกข์ มีความยาก มีความลำบาก มีความเดือดร้อน ล้วนแล้วแต่บาปส่งผลทั้งนั้น อายุสั้นตายเร็วพลัน เป็นบ้าใบ้ เสียจริตผิดมนุษย์ยากจนข้นแค้น มีแต่ความทุกข์ยาก มีคู่ก็ตายจากไป มีลูกมีหลานก็พึ่งไม่ได้ ก็สารพัดที่มันจะเกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้นมาจากกรรมที่ตนได้ทำไว้แต่อดีต เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้แนะนำว่า เราอย่าไปทำ ตลอดจนกระทั่งความเป็นพระภิกษุ หรือความเป็นนักบวชยิ่งจะต้องมีความระมัดระวังเรื่องบาปยิ่งนักหนา เพราะว่าไม่ใช่ว่าเมื่อเป็นพระภิกษุ หรือว่าบวชแล้วในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็จะได้แต่บุญอย่างเดียว แต่เมื่อทำผิดบาปมันก็เกิดขึ้นได้ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นพระภิกษุหรือว่าจะเป็นฆราวาส หรือว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นคนใหญ่โต มีเกียรติยศชื่อเสียงใหญ่โตมโหฬาร หรือว่าบุคคลผู้นั้นจะยากจนข้นแค้น เมื่อทำบาปแล้วได้รับผลเสมอกัน

เช่นเดียวกันกับการทำบุญ การทำบุญนั้นสร้างบุญสร้างกุศลคุณงามความดี ให้ทานรักษาศีลภาวนา เสร็จแล้วเมื่อทำได้อย่างใดอย่างหนึ่งก็เรียกว่าเป็นบุญ ให้ทานก็เป็นบุญ รักษาศีลก็เป็นบุญ ภาวนาก็เป็นบุญ ช่วยเหลือสงเคราะห์สรรพสัตว์ทั้งหลายก็เป็นบุญ แสดงธรรมก็เป็นบุญ ฟังธรรมก็เป็นบุญ ช่วยเหลือผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยากก็เป็นบุญ

บุญก็มีเกลื่อนกลาดเหมือนกันมากมายที่คนที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อได้คิดว่าเราเป็นมนุษย์ยากนักหนา เราก็ควรจะคิดว่าอะไรที่มันเป็นบุญ ที่จะติดตนตามตัวเราไปเป็นเสบียง บุญนี้เท่ากันกับว่าเป็นเสบียง เมื่อคนเป็นเสบียงเดินทางแล้วมันก็ไม่ลำบาก คนที่ไม่มีเสบียงเดินทางแล้วมันก็ลำบากนักหนา เพราะฉะนั้นบุญนี่พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **"ปุญฺญานิ ปรโลกสฺมิํ ปติฏฺฐา โหนฺติ ปาณินํ"** (ปุญญานิ ปะระโลกัสมิง ปะติฏฐา โหนติ ปาณินัง) บุญเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งของสัตว์ในโลกหน้า ไม่มีอะไรที่จะมาเป็นที่พึ่งแก่เราได้ เราจะไปพึ่งลูก พึ่งหลาน พึ่งญาติ พึ่งมิตร ให้เขาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้มันก็ยากนักหนา นานๆ เขาจะทำสักทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นเรามีชีวิตอยู่ เราเป็นผู้ไม่ประมาท สร้างบุญสร้างกุศลเอาไว้ เมื่อสร้างบุญสะสมบุญ สะสมบุญกุศลไว้มากแล้ว บุญก็จะเพิ่มพูน เมื่อเพิ่มพูนมากแล้วก็กลายเป็นวาสนา กลายเป็นบารมี ส่งเสริมบุคคลผู้นั้น ให้ได้ถึงสวรรค์และนิพพานอย่างนี้เป็นต้น

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๗

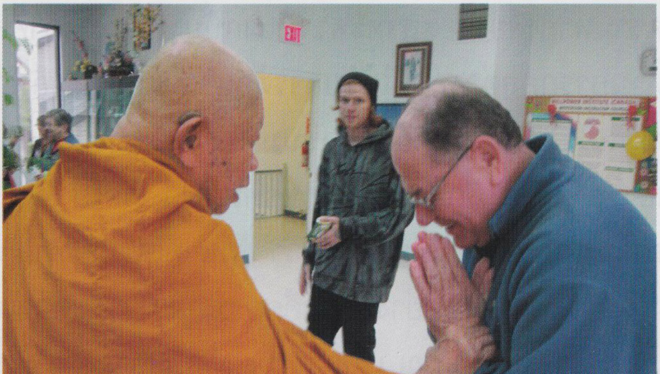
วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี เมื่อฟังธรรมะแล้วเราก็ต้องปฏิบัติ จะมีความอดทน มีวิริยะความพากเพียร อุตสาหะความบากบั่น ทำสมาธิจำศีลภาวนา ทำบุญทานการกุศลต่างๆ ที่ได้รับการตักเตือนแล้ว เราก็ทำตามคำตักเตือนเหล่านั้น ผลมันก็ยิ่งออกขึ้นมหาศาล เราไม่รู้จักว่าเราจะทำทานยังไง เราไม่รู้จักว่าเราจะรักษาศีลยังไง เราไม่รู้จักว่าเราจะภาวนายังไง แต่ก็มีคนตักเตือนให้เราว่า รักษาศีลทำอย่างนี้ ทำสมาธิทำอย่างนี้ การให้ทานทำอย่างนี้ นั่นคือการแนะนำและตักเตือน เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็เป็นผู้ที่มีบุญ เรียกว่า บุญเกิดขึ้นจากการให้ทาน เราก็มีบุญเกิดขึ้นจากการรักษาศีล เราก็มีบุญเกิดขึ้นจากการภาวนา บุญ

ทั้งหลายเหล่านี้มันก็จะไปรวมตัวกัน เก็บไว้ที่ใจของเรา นิดก็เก็บ มากก็เก็บ ไม่ว่าทำเท่าไรก็เก็บ เก็บไปทุกขณะทุกเวลา

เพราฉะนั้นผู้ปฏิบัติธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เมื่อผู้ปฏิบัติธรรม พระธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม เปรียบเหมือนกันกับบุคคลปลูกต้นเงาะ ต้นทุเรียน ต้นแอปเปิล ต้นแพร์ ต้นเชอรี่ ไม่ว่าจะเป็นต้นอะไร ทั้งมะม่วง มะปราง มะปริง ทั้งผลไม้สารพัดที่ปลูกลงไป เวลาที่ปลูกลงไปนั้นมันจะไม่ออกผลในทันที เราจะต้องใส่ปุ๋ยและรดน้ำ กว่ามันจะโตนี้ อย่างต้นทุเรียนอย่างนี้ก็ใช้เวลา ๕ ปี หรือต้นเงาะนี้ใช้เวลา ๓ ปี หรือ ๕ ปี อย่างนี้เป็นต้น เมื่อเราใส่ปุ๋ยและรดน้ำ เราก็ต้องออกเรี่ยวออกแรง เราก็ต้องมีความเพียรอุตสาหะ เราต้องมีความตั้งใจปกป้องรักษาต้นไม้เหล่านั้น เมื่อเราปกป้องรักษาต้นไม้ไประยะเวลา ๓ ปี ๕ ปี ผลไม้มันออกมา จะเป็นทุเรียนก็ตาม จะเป็นเงาะก็ตาม จะเป็นผลไม้อื่นก็ตาม ผลไม้เหล่านั้นมันก็จะย้อนกลับมารักษาตัวเรา

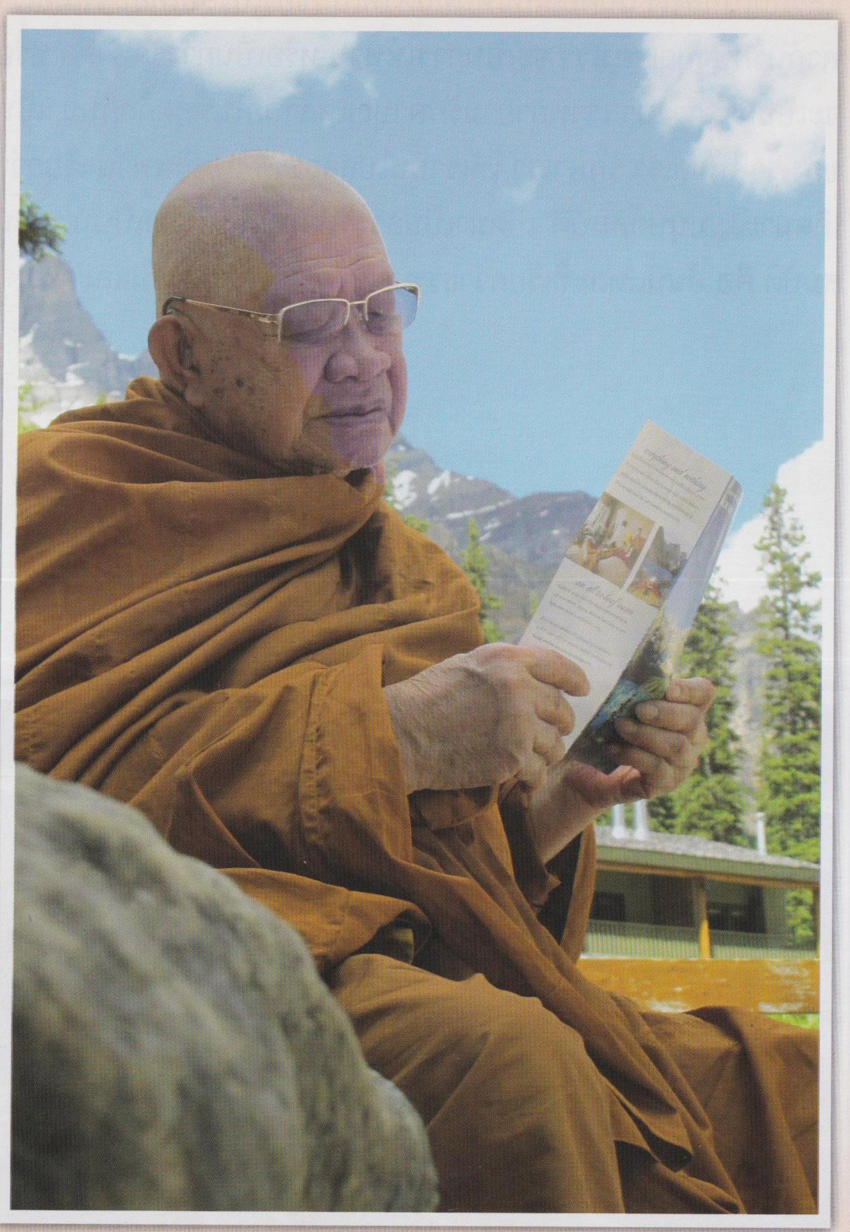

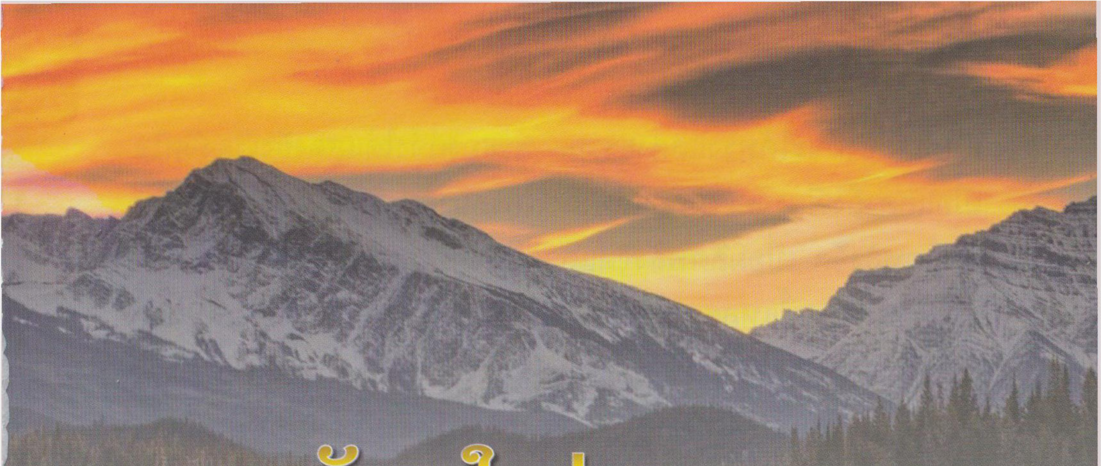
แล้วมันเป็นยังไง นั่นคือผลที่เห็นทันตาที่เป็นของเปรียบเทียบว่าเมื่อเรา พากันรักษาบุญของเรา จะเป็นการให้ทาน หรือเป็นการรักษาศีล หรือ จะเป็นการภาวนา เราพยายามรักษาบุญเหล่านี้ก็ในที่สุดก็กลับมาเป็น ของเรา ให้ผลเรา รักษาเรา ให้เรานั้นไปสู่สวรรค์ ไปสู่นิพพาน เรียกว่า เกิดมาเป็นมนุษย์สมบัติ เกิดมาเป็นสวรรค์สมบัติ เกิดมาเป็นนิพพาน สมบัติ คือ อันนี้แหละที่เรียกว่าธรรมะตักเตือนให้สติซึ่งกันและกัน

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๘

วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี **"เจตนา"** พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงเรื่องเจตนา เจตนานี่คือมันออกมาจากใจ ใจของเรามีความคิดอย่างไร เก็บอย่างไรไว้เอาอะไรไว้ มันก็จะแสดงออกมา เมื่อแสดงออกมาก็กลายเป็นเจตนา เพราะฉะนั้นเมื่อสิ่งใดที่เหลือวิสัย เช่นอย่างในวินัยของพระ ถ้าไม่มีเจตนาก็ไม่เป็นอาบัติ ถ้ามีเจตนาจึงจะเป็นอาบัติอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเจตนาตัวนี้ จะเป็นบุญก็คือเจตนาตัวนี้ จะเป็นบาปก็คือเจตนาตัวนี้ เพราะฉะนั้นตัวเจตนาจึงเป็นตัวต้น เมื่อเป็นตัวต้น จึงเป็นตัวที่จำเป็นที่จะต้องพยายามที่จะฝึกฝน หรือว่าพยายามที่จะทำให้เจตนานี้เกิดมีการเจตนาที่ไม่ผิด หรือเจตนาที่ให้ร้ายอะไรต่างๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้น

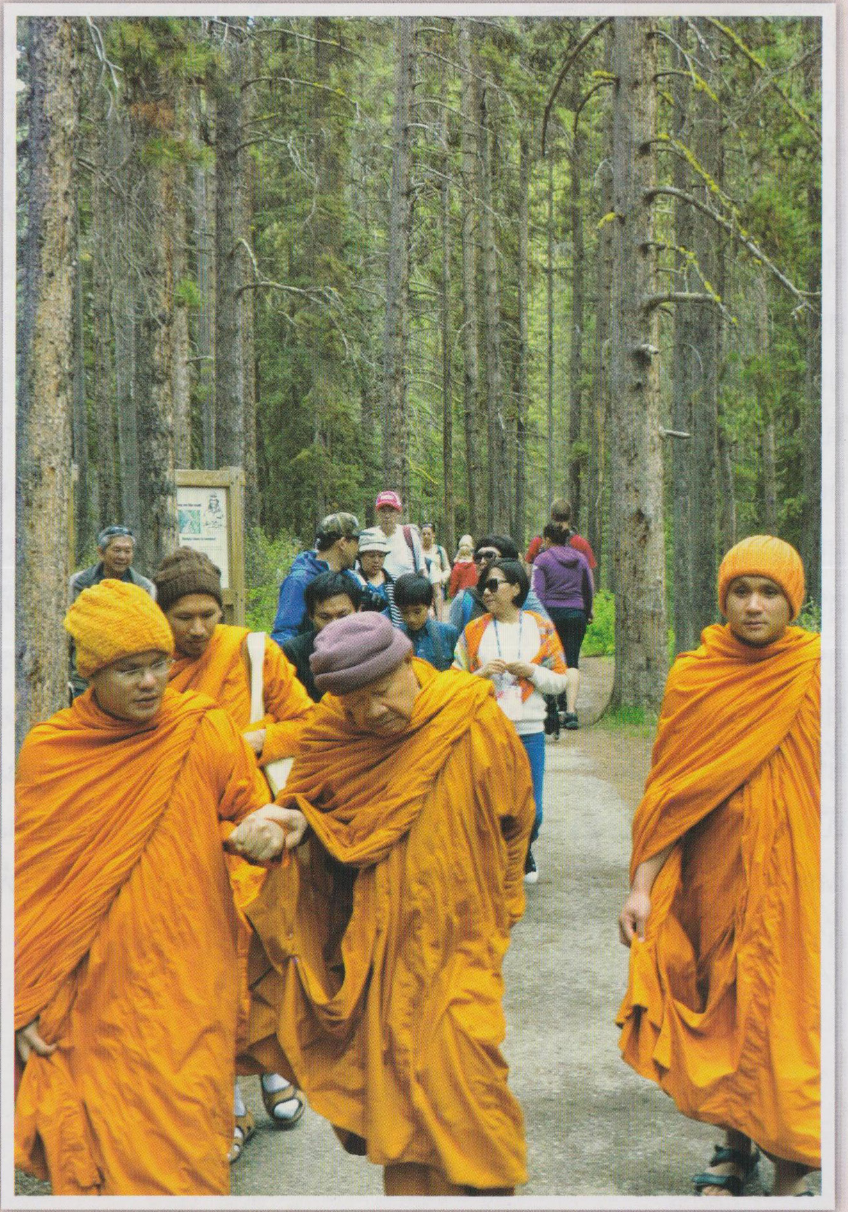
เมื่อพระองค์จะได้ทรงแสดงธรรมะ พระองค์จึงได้แสดงถึงเรื่องจิตใจ เมื่อแสดงถึงเรื่องจิตใจก็คือแสดงถึงเรื่องสมาธิ เพราะว่าสมาธินั้นเป็นที่ผลิตพลังจิต เมื่อผลิตพลังจิตแล้วก็คือจิตอันเดิมนี้แหละ คือตัวต้นของการเจตนานี้แหละ เราบริกรรม พุทโธ พุทโธ มันก็คือตัวต้นของตัวเจตนา เพราะฉะนั้นเมื่อบุคคลผู้ที่มารู้หนทางที่ว่า พระพุทธเจ้าได้แนะนำถึงเรื่องการปฏิบัติสมาธิแล้ว เราก็ปฏิบัติตาม เมื่อปฏิบัติตามแล้วสมาธินี่ผลิตพลังจิต พลังจิตก็จะกลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าพลังจิตนี้จะมาทำให้จิตของเรานี่ มีความสะอาดหรือเรียกว่าบริสุทธิ์ ที่จิตของเราไม่บริสุทธิ์นี่มันเต็มไปด้วยอาสวะกิเลสต่างๆ นานา มีอยู่มากมาย ราคะ โทสะ โมหะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความผูกพยาบาท ความอาฆาต ความจองเวร สารพัดเหล่านี้ มันเกิดขึ้นมาจากจิตนี้เป็นปฐม เพราะฉะนั้นจะแก้สิ่งต่างๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมาแก้ที่จิต เมื่อทำสมาธิแล้วก็ถือว่าเป็นการมาแก้ที่จิต เพื่อที่จะให้จิตนี้มีเจตนาที่ไม่ไปเป็นบาปเป็นอกุศล อย่างไรก็ตามการที่จะมาปฏิบัติแก้ หรือว่าจะมาปฏิบัติเรื่องสมาธินี่ คนทั้งหลายก็ไม่ค่อยอยากจะทำกัน เมื่อไม่อยากจะทำกันมันก็เลยมีแต่จะเพิ่มพูนตัวเจตนาตัวนี่ ให้ร้ายกาจเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงจุดแตกหักมันก็เกิดความลำบากทั้งครอบครัว เกิดความลำบากทั้งสังคม เกิดความลำบากทั้งประเทศชาติ เกิดความลำบากทั้งโลก ก็เพราะตัวเจตนานี่

เมื่อบุคคลนี้ได้พากันมาสร้างสมาธิให้แล้วนี่ ก็จะมาทำความสะอาดให้แก่ตัวเจตนาตัวนี้ มันเป็นออโตเมติก คือการทำสมาธินี่เราไม่ต้องไปปัดไปกวาด เราไม่ต้องไปเอาน้ำมาล้าง หรือไม่ต้องไปเช็ดไปถู แต่ว่าเมื่อเราทำสมาธิแล้ว พลังจิตเกิดขึ้นแล้ว พลังจิตอันนี้จะมา

ทำความสะอาดให้แก่จิตเองเป็นอัตโนมัติ จึงมีอยู่ว่าให้เจริญ เขาเรียกว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า **“ภาวิโต พหุลีกโต”** (ภาวิโต พะหุลีกะโต) เจริญให้มากกระทำให้มาก มรรคนี่ควรเจริญให้มาก อริยสัจมีอยู่สี่ข้อ ข้อที่หนึ่งคือตัวทุกข์นั่นให้กำหนดรู้ สมุทัยให้กำหนดละ นิโรธให้ทำให้แจ้ง มรรคควรเจริญให้มาก เมื่อเป็นเช่นนั้นพระพุทธเจ้าก็แนะนำให้ทำสัมมาสมาธินี้ให้มาก เมื่อทำสัมมาสมาธิได้แล้วนี่สมาธิมันไม่ผิด เป็นสมาธิที่ถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนั้นก็สามารถที่จะมาขัดเกลาตัวเจตนาของเรานี่ มันไม่ใช่แต่ของเราอย่างเดียว ในเพื่อนมนุษย์ด้วย ทุกคนๆ ในหลายๆ คน ในเป็นหมู่มากขึ้น ต่างคนต่างมีสมาธิ ก็มีเครื่องขัดเกลาจิตใจ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดการอภัยกันขึ้นมาได้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่ต้องผูกพยาบาทอาฆาตจองเวรกัน ทุกสิ่งทุกอย่างเราก็เกิดความสุขสบาย สุขสบายทั้งครอบครัว สุขสบายทั้งสังคม สุขสบายทั้งประเทศชาติ สุขสบายทั้งโลก เพราะฉะนั้นก็จำเป็นอยู่เองที่เราจะต้องแสวงหาในการที่จะทำสมาธิ เพื่อที่จะทำให้ตัวเจตนาตัวนี้ให้มันเกิดความขาวสะอาดขึ้นเป็นอัตโนมัติ แล้วก็เป็นสิ่งที่ไม่ยากที่คนจะมาสร้างสมาธินี้ให้แก่ตนเป็นสิ่งที่ง่ายมาก ใครๆ ก็ทำได้ แต่ว่าจำเป็นที่จะต้องมีผู้แนะนำสั่งสอนและจำเป็นที่จะต้องมีเพื่อนกัลยาณมิตร ในการที่จะทำสมาธินี้ให้ก้าวหน้าต่อไป

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๙

วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๔

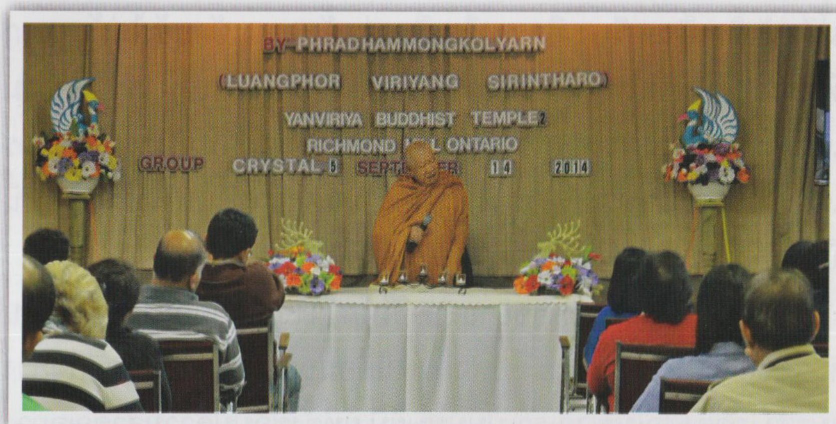
ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

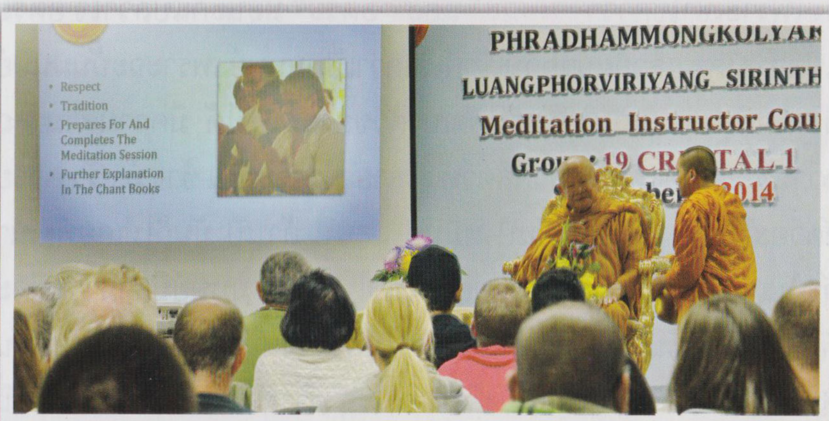
สวัสดี ในที่นี้ก็ประสงค์ที่จะพูดถึงเรื่องสมาธิให้มาก เนื่องจากว่าสมาธิเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มหาศาล แต่ว่ามนุษย์ทั้งหลายได้พากันไม่เอาใจใส่ หรือว่าไม่เข้าใจ หรือว่าไม่ได้คิดถึง ว่าสมาธินี่มันเป็นเรื่องที่มีความใหญ่ยิ่งอย่างไร เพราะฉะนั้นประสงค์ว่าจะให้ทุกๆ คนเข้าใจว่าสมาธินี่มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่จริงๆ และถ้าหากว่าเราได้พากันขยายสมาธินี้ไปให้กว้างขวางแล้ว ความสงบสุขของหมู่ชนก็จะต้องเกิดขึ้น เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าสมาธินี่เมื่อทำลงไปแล้ว จิตในเบื้องต้น ที่ไม่ได้เป็นสมาธินั้นน่ะ คือจิตที่มีความคิดฟุ้งซ่าน เมื่อเวลาจิตที่จะเริ่มต้นในการทำสมาธิ ก็คือการบริกรรม การบริกรรมนั้นก็คือ

การที่ท่องให้ไว้ในใจ ว่าจะว่า พุทโธ ธัมโม หรือจะว่าคำไหนก็ได้ขอให้เป็นคำเดียว เมื่อเป็นเช่นนั้นจิตก็จะต้องรวมลงเป็นสมาธิ เมื่อจิตรวมลงเป็นสมาธิแล้ว ทีนี้จิตก็จะผลิตพลังจิต

ท่านทั้งหลายให้พากันเข้าใจว่าจุดประสงค์ของการทำสมาธิอยู่ที่ตรงนี้ คืออยู่ที่พลังจิตนี่ เราต้องการพลังจิตให้แก่ตัวของเราให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะฉะนั้นจึงมีวิธีการต่างๆ ในเรื่องของสมาธิ เพื่อที่จะให้ ผู้คนทั้งหลายมีความสนใจในเรื่องสมาธิให้มาก เมื่อเวลาจิตที่เป็นสมาธิและได้พลังจิตแล้วนี่ พลังจิตนี่จะเป็นการที่สะสมไว้ในตัวของบุคคลที่ทำสมาธิ เมื่อทำสมาธิมากเท่าไหร่ พลังจิตก็จะมากขึ้นตามเป็นเงาตามตัว แล้วก็พลังจิตนั้นเมื่อทำขึ้นมาแล้วก็จะฝังสนิทอยู่ที่จิตนั่นเอง เมื่อฝังสนิทอยู่ที่จิตแล้วมันก็ไม่หายไปไหนไม่สูญสลายตัว เมื่อทำครั้งที่สอง ทำครั้งที่สามแล้ว หรือทำครั้งต่อไปพลังจิตก็จะต้องสะสมเข้าไปอยู่ที่จิตอยู่นี่ ก็มากขึ้น มากขึ้น แล้วประโยชน์อันยิ่งใหญ่ไพศาลที่เกิดขึ้นจากพลังจิตนั้นมากมายยิ่งนักเพราะฉะนั้นเมื่อเวลาที่ทำจิตได้ระดับหนึ่งแล้วนี่ มันจะสามารถควบคุมจิตใจของเราได้ เมื่อจิตใจของเราถูกควบคุมได้แล้ว ประโยชน์มหาศาลที่สุด ที่เราพากันเกิดเรื่องเกิดราวทะเลาะกัน สารพัดที่ไม่มีความเห็นลงรอยกันเหล่านี้ เกิดขึ้นจากการควบคุมจิตใจไม่ได้ เมื่อควบคุมจิตใจไม่ได้ความพยาบาทอาฆาตจองเวรอะไรมันก็มี โทสะ โมหะ ความโลภความอะไรมันก็มากมาย มันก็สุมกันเข้ามา เมื่อเป็นเช่นนั้น พลังจิตจึงมีความสำคัญที่จะควบคุมจิตไม่ให้เดินไปในทางที่ผิด เมื่อเวลาที่เราทำพลังจิตมากเข้า มากเข้านี่ จิตนอนเนื่องไว้อยู่ที่จิตนี่มันจะกลายเป็นตัวเตือน เขาเรียกว่าตัวเตือน ตัวเตือนนี่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่า

ตัวเตือนนี่เขาเรียกว่าตัวที่เป็นสติที่นอนเนื่องอยู่ในใจ ที่ว่าคอยเตือนอยู่เสมอ ถ้าหากว่าเราไม่มีพลังจิตนี่มันไม่มีอะไรเตือน เมื่ออยากฆ่าคน อยากทำร้ายคน อยากลักอยากขโมย อยากโกงอยากสารพัด มันก็ไม่มีอะไรเตือน มันก็ทำไปตามอำเภอใจ แต่ว่าถ้าหากว่ามีสมาธิแล้วมันก็จะมีเครื่องเตือน เครื่องเตือนนี้จึงมีคุณค่า เป็นอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อเวลาที่เราทำจิตได้ระดับหนึ่ง สามารถควบคุมจิตใจได้นี่ ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นนี่คืออะไร คือเมื่อเวลาความขัดแย้งอะไรต่างๆ เกิดขึ้นมานี่ มันจะใหญ่โตมโหฬารแค่ไหน ก็สามารถลดระดับลงมาพ้นขีดอันตราย นี่คือ **อานิสงส์** หรือว่าการที่เราทำจิตให้มีพลังจิตนี่อานิสงส์เป็นอย่างนี้ เมื่อพ้นขีดอันตรายแล้วก็เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เป็นประโยชน์ต่อโลก ถ้าหากว่าต่างคนก็ต่างไม่มีสมาธิไม่มีตัวเตือน คือไม่มีพลังจิตเป็นเครื่องเตือน เมื่อเป็นเช่นนั้นความขัดแย้งไม่ต้องมากเพียงเท่าหัวไม้ขีดไฟมันก็กลายเป็นขัดแย้งที่ใหญ่โตมโหฬาร เกิดความแตกร้าวขึ้นมาในครอบครัว เกิดการแตกร้าวขึ้นมาในสังคม เกิดการแตกร้าวขึ้นมาในประเทศชาติ เกิดความแตกร้าวขึ้นมาในโลก อันนี้เป็นตัวที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

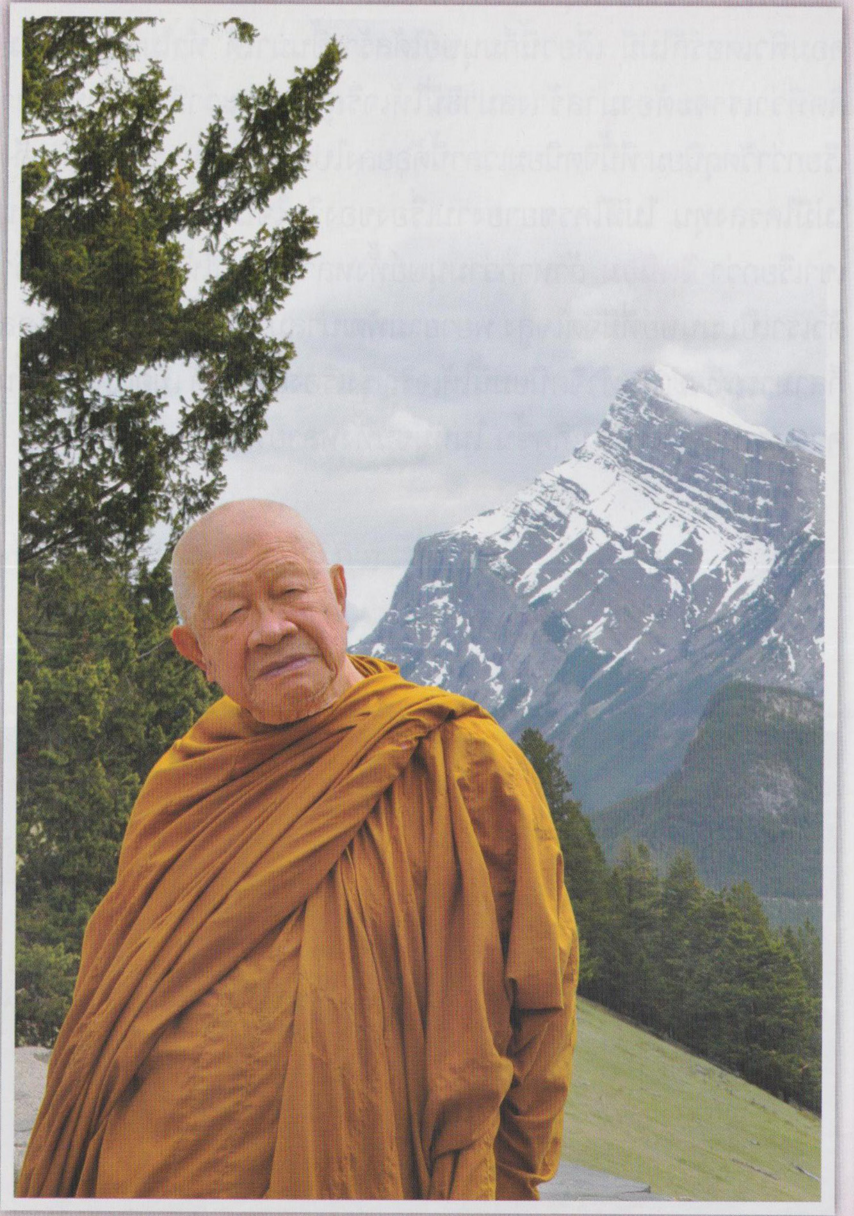
เพราะฉะนั้นการขยายสมาธิให้กว้างขวางออกไปนั้น จึงเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งหลาย คือพวกเรานี่คือมนุษย์ อยากจะพูดอีกอย่างหนึ่งว่า เขาตั้งชื่อให้พวกเราเป็นมนุษย์นี่ ผู้ที่ตั้งชื่อนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเขาใช้คำว่า **"มะนะ"** และ **"อุตระ"** มะนะก็แปลว่าใจ อุตระแปลว่าสูงสุด แล้วก็ผนวกกันเข้าก็เรียกว่าเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้นมนุษย์มีจิตใจที่สูงสุด และสามารถพัฒนาตัวของตนเองได้ มีความสามารถกว่าพวกสัตว์ทั้งหลาย พวกสัตว์ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น ช้าง ม้า วัว ควาย สัตว์อะไรต่างๆ ร้อยปี พันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี มันก็ไม่เคยพัฒนาตัวมันเอง มันเป็นยังไงมันก็อยู่อย่างนั้นไปตลอด มนุษย์นี่สามารถที่จะพัฒนาตัวเองขึ้นมาได้อย่างดี จากการไม่นุ่งผ้าจนนุ่งผ้า มีการแต่งแฟชั่นสารพัด จากการที่ต้องถือหนังสือไปอะไรๆ ต่างๆ การที่จะติดต่อเดี๋ยวนี้

ก็ใช้โทรศัพท์ ใช้วิทยุ โทรทัศน์ ใช้สื่อสารพัดทำขึ้นมา แต่ก่อนคอมพิวเตอร์ก็ไม่มี เดี๋ยวนี้ก็มนุษย์ได้สร้างขึ้นมาได้ ทำไมมนุษย์จึงไม่คิดที่ว่าเราจะต้องมาสร้างสมาธินี่ให้เจริญ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเขาเรียกว่าวัตถุนิยม ทีนี้จิตนิยมเวลานี้ด้อยลงไปมากนักหนา ไม่มีใครคิดถึง ไม่มีใครลงทุน ไม่มีใครขยายงานเรื่องของจิตใจนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เขาเรียกว่า **จิตนิยม** ถ้าหากว่ามนุษย์ทั้งหลายนี่ ทำให้สมชื่อกันกับว่าตัวเราเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจสูง พยายามพัฒนาสมาธินี่ให้มีความก้าวไกล ก็สามารถที่จะเป็นทำจิตนิยมนี้ให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ความสงบสุขก็จะต้องเกิดขึ้น ในหมู่ชนทั้งหลายทั่วไป

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

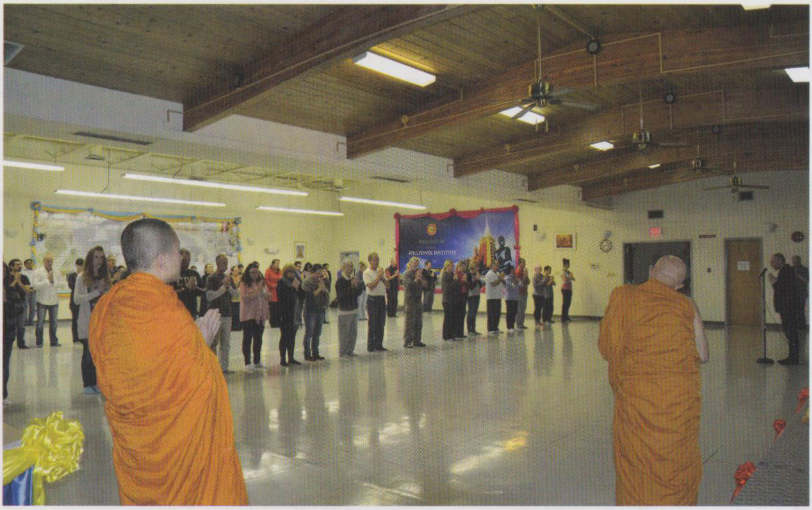
ตอนที่ ๑๐

วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ตามปรกติคนเราจะมีลมหายใจ เมื่อสุดลมหายใจ เมื่อไรเขาก็ไม่เรียกคน เขาเรียกผี คนเรานี้มีคุณค่าอยู่ที่ลมหายใจ เกิดมาตั้งแต่ในวันแรกก็ต้องมีลมหายใจ แล้วก็หายใจไปไม่หยุดจนกระทั่งถึงวันสุดท้าย ก็เรียกว่าหยุดลมหายใจ นี่เป็นสิ่งปรกติ ไม่ว่าใครทุกคนก็จะเป็นเช่นนั้น แต่ว่าคนเรานั้นยังไปประมาทลมหายใจ แล้วก็ไม่คิดว่าลมหายใจจะมีค่านักหนา ก็ต่างคนต่างก็เป็นของธรรมชาติ เรียกว่าไปไหนมันก็หายใจของมัน ปลาที่ไหนมันก็หายใจของมัน ทีนี้เราก็เลยพากันมีความประมาท เมื่อมีความประมาทก็ไม่รู้สึกว่าไอ้การหายใจแต่ละครั้งนี่มันหาค่ามิได้ เพราะฉะนั้นเมื่อบุคคลมารู้ว่าตัวของ

เรามีค่าแล้วนี่ เราก็ควรที่จะแสวงหาในสิ่งที่มันเป็นประโยชน์แก่ตัวและบุคคลผู้อื่น ต้องพยายามที่จะให้อภัยซึ่งกันและกัน จะต้องพยายามที่ไม่ผูกพยาบาทอาฆาตจองเวรกัน พยายามที่จะไม่หาเรื่องให้มันเกิดการแตกร้าวซึ่งกันและกัน สิ่งที่มันเกิดขึ้นเพราะว่าคนมีความประมาทนั้น อะไรก็จะเอาแต่ได้อย่างเดียว เขาเรียกว่าการเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ตัวนี่มันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความยุ่งยากมากมาย เพราะฉะนั้นการเห็นแก่ตัว เมื่อจะละได้นี่มันก็จะต้องทำจิต ถ้าไม่ทำจิตแล้วมันก็ละไม่ได้ เมื่อละไม่ได้เราก็พากันถือ เราก็ไม่ได้คิดว่าลมหายใจนี่มันจะมีประโยชน์อะไร ก็ทำไปตามอำเภอใจ คิดอยากจะทำบาปก็ทำ คิดอยากจะสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนบุคคลผู้อื่นก็ทำ อันนี้เขาเรียกว่าคนที่มีความประมาทไม่รู้จักคุณค่าของลมหายใจ

เพราะฉะนั้นเมื่อพระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์ก็ทำพิจารณาหรือว่ากำหนดลมหายใจนี้เป็นอันดับแรก เมื่อกำหนดอันดับแรกแล้วจิตของพระองค์ก็ได้บรรลุเป็นขั้นเป็นตอนไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราหวนระลึกมาได้ ว่าลมหายใจมีความสำคัญแล้วก็มีคุณค่าเราก็จะได้ละความชั่วต่างๆ ไม่พยายามที่จะไปกระทำสิ่งที่เกิดความเดือดร้อนแก่ตนและบุคคลผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่พระพุทธเจ้าให้พวกเราพากันปฏิบัติก็คือ การให้ทาน การรักษาศีล การภาวนา ๓ ประการนี้เราจะต้องท่องเอาไว้ ท่องเอาไว้ว่าเราให้ทานไหม เมื่อลมหายใจเรามาถึงตรงนี้ เรารักษาศีลไหมเมื่อลมหายใจของเรามาถึงตรงนี้ เราจะทำการภาวนาไหมในเมื่อลมหายใจของเรามาถึงตรงนี้ เมื่อเราระลึกอย่างนี้เขาเรียกว่ามีสติ เมื่อมีสติเราก็บริจาคทานได้ การให้ทานไม่จำเป็นเราต้องร่ำรวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เรามีจิตใจเสียสละ เราก็ทำได้แม้แต่ว่าไม้มันขวางหนทางอยู่ เราจับมันโยนออกไปทิ้งเพื่อให้คนอื่นเขาเดินสะดวก เท่านี้มันก็ยังได้บุญกุศลแล้ว ไอ้นกเหยี่ยวมันมาเฉี่ยวลูกไก่ มันเฉี่ยวผิดมันเฉี่ยวเอาหญ้า ออกจากวัดไปมันก็ยังได้ไปเกิดเป็นเทวบุตร อย่างนี้เป็นต้น

เพราะว่าการทำบุญทำกุศลนั้นก็อยู่ที่ศรัทธา เราเสียสละแรงกายแรงใจของเรา ก็ได้บุญได้กุศลตลอด ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศใด เราอยู่ในเพศฆราวาส เราอยู่ในเพศพระสงฆ์ ก็สามารถทำบุญกุศล การให้ทานตัวนี้อันดับแรกนี้ได้ด้วยกันทุกคน และเมื่อเราระลึกถึงลมหายใจ เราก็จะต้องระลึกไปถึงศีลว่า เราควรจะต้องมีศีล ๕ บ้าง ศีล ๘ บ้าง หรือบวชเป็นเณรเป็นศีล ๑๐ บ้าง บวชเป็นพระเป็นศีล ๒๒๗ บ้าง เหล่านี้ ทุกอย่างเหล่านี้ก็คือเราได้พากันระลึกถึงลมหายใจ

ว่าถ้ามันหยุดเมื่อไรนี่เราก็จะไม่ใช่คนแล้ว เมื่อมันยังมีลมหายใจอยู่เรายังเรียกว่าคนอยู่ อย่างนี้ เมื่อเรายังมีลมหายใจแล้วเรายังไม่ได้ทำอะไร สมาธิ ภาวนา เรายังไม่ได้ทำ เราต้องรีบขวนขวายทำซะ เราจะไปรู้ได้ยังไงเราจะหยุดลมหายใจเมื่อไหร่ เพราะฉะนั้นเราท่านทั้งหลายอย่าพากันประมาทเลย ลมหายใจเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุด นับตั้งแต่เราเกิดมาจนกระทั่งถึงเราอยู่ในปัจจุบันนี้ เราหายใจมากี่ครั้ง แล้วก็การหายใจนั้นน่ะ แต่ละครั้งๆ คุณค่ามันเหลือล้นพ้นประมาณ เพราะฉะนั้นเพื่อให้คุณค่าเหล่านี้ทรงไว้ ก็จงพากันให้ทาน จงพากันรักษาศีล จงพากันภาวนา คือเราพยายามจะคิดอยู่ว่าในวันหนึ่งๆ ที่มันล่วงไปนี่ เราได้ทำอะไรบ้างใน ๓ อย่างนี้ ทานเราได้ให้ไหม ศีลเราได้มีไหม ภาวนาเราได้ทำหรือยัง ในวันหนึ่งนี่เราได้ทำอะไรบ้าง ถ้าหากว่ามันไม่ได้ทำอะไรเลยนั่นน่ะ ถือว่าเราขาดทุนซะแล้ว แต่ถ้าหากว่าในวันหนึ่งๆ ไม่มีการให้ทานเราก็รักษาศีล เมื่อเราไม่ได้รักษาศีลเราก็ภาวนาอย่างนี้ ถ้าหากว่าเรามีได้อยู่อย่างนี้ อยู่ได้ตลอดไปนั้นน่ะ มันเป็นยังไงอะไรจะเกิดขึ้น คุณค่าของลมหายใจนี้มันจะมีแก่เราอย่างเหลือที่จะ สุดที่จะประมาณ ว่าบุญกุศลนี้แม้แต่เพียงนึกพุทโธคำเดียว ก็ไม่ใช่ของธรรมดาแล้ว เป็นสิ่งที่สามารถแลกสวรรค์ได้ อย่างนี้เป็นต้น

ด้วยเหตุนั้นในมหาสมัยสูตรท่านถึงได้แสดงว่า **"พุทธํ สรณํ คตา เส น เต คมิสฺสนฺติ อปายภูมิํ ปหาย มนุสฺสเทหํ เทวกายํ ปริปูเรสฺสนฺติ"** (พุทธัง สะระณัง คะตา เส นะ เต คะมิสสันติ อะปายะภูมิง ปะหายะ มานุสะ เทหัง เทวะกายัง ปะริปูเรสสันติ) เมื่อบุคคลผู้ใดมาระลึกถึงบุญคุณพระพุทธเจ้าแล้ว เมื่อเขาละจากร่างกายนี้ไปแล้ว เขาก็จะได้ร่างกายเทพ นี่เป็นมหาสมัยสูตรที่ท่านแสดงเอาไว้

ก็เนื่องจากว่าพระพุทธเจ้านั้นได้ทรงแนะนำความไม่ประมาท ก็คือลมหายใจนี่แหละ เพราะฉะนั้นเราจงพากันระลึกเสมอว่า เมื่อเรามีลมหายใจแล้วเราจงสร้างบุญให้แก่ตัวของเรา ด้วยความสามารถที่เรามีอยู่

สวัสดี

(สาธุ)

SEP - 13 -

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑๑

วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ท่านทั้งหลาย เราพากันเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ถือว่าเป็นโชคดี พระพุทธเจ้าตรัสว่าสิ่งที่ยากๆ ที่เรายากที่จะได้พบ มีอยู่ ที่พระองค์ได้แสดงว่า **"กิจฺฉํ มจฺจาน ชีวิตํ กิจฺโฉ พุทฺธานมุปฺปาโท"** (กิจฉัง มัจจานะ ชีวิตัง กิจโฉ พุทธานะมุปปาโท) สิ่งเหล่านี้ที่พระพุทธเจ้าที่แสดงไว้นั่น แสดงว่าการที่จะมีชีวิตมาถึงวันนี้มันก็เป็นสิ่งที่ยากมาก และการที่เราจะได้พบพระพุทธศาสนานั้นก็เป็นสิ่งที่ยากมาก แล้วการที่เราจะเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นก็ยากมาก เพราะว่าการเกิดเป็นสัตว์นั้นมันง่ายกว่าการเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ต้องมีบุญมีกรรม ที่เขาเรียกว่ากรรมดีที่สร้างมาแล้วในอดีต

ถึงจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ ถ้าหากว่าทำแต่บาปแต่กรรมชั่ว ก็จะต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเราจะคำนวณดูสัตว์เดรัจฉานกับมนุษย์นี่ สัตว์เดรัจฉานมันมากมาย หัวปลวก พวกมด พวกอะไรสัตว์อะไรต่างๆ นี่มันจะเกิดขึ้นเยอะแยะไปหมด แต่ส่วนมนุษย์นี้ก็เกิดขึ้นมาก็แยะเหมือนกัน แต่มันก็ไม่เท่ากับพวกสัตว์ เพราะฉะนั้นการเปรียบเทียบเหล่านี้จึงเปรียบเทียบได้ว่า การมาเกิดเป็นมนุษย์นั้นยากที่สุด แต่ว่าสิ่งที่ยากเขาเรียกว่าการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราก็ได้แล้ว การที่เรามีชีวิตมาถึงวันนี้ เราก็ได้แล้ว การที่เราพบพระพุทธศาสนาในที่พระพุทธเจ้าอุบัติบังเกิดขึ้นมา เราก็ได้แล้ว การที่เราได้สิ่งเหล่านี้มานั้นน่ะ ถือว่าได้มาด้วยยาก ไม่ใช่ง่าย เพราะฉะนั้นพวกเราจงอย่าพากันประมาท คือ อย่าพากันประมาท คำประมาทนั้นพระพุทธเจ้าว่า **“ปมาโท มจฺจุโนปทํ”** (ปะมาโท มัจจุโนปะทัง) การประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ความตายนั้นหมายความว่าตายจากคุณงามความดี แทนที่เราจะได้ความดีต่างๆ แต่เรากลับไม่ได้เพราะเราไปประพฤติความชั่ว ความชั่วมีการฆ่าสัตว์ฆ่ามนุษย์ มีการขโมยข้าวของคนอื่น มีการประพฤติข่มขืนอนาจาร มีการโกหกหลอกลวง มีการคอร์รัปชั่นต่างๆ หรือตลอดจนกระทั่งการดื่มสุราเมรัยยาเสพติด ทุกอย่างเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เรียกว่าเป็นกรรมอันชั่ว ก็เรียกว่าผิดศีล เพราะฉะนั้นเราก็ต้องสำรวจดูตัวของเราว่าตัวของเรามีศีลแค่ไหน บกพร่องอะไรบ้าง หาทางแก้ไข เมื่อเรามีศีล ๕ ข้อ ตัวไหนที่มันบกพร่องเราก็แก้ไข สิ่งใดที่มันจะทำให้เราผิดศีล ๕ เราก็ต้องระมัดระวัง ตลอดจนกระทั่งการที่เราจะสร้างสรรค์คุณธรรมต่างๆ ความดีต่างๆ ที่เขาเรียกว่า **ศีลธรรม**

ศีลนั้นที่ได้กล่าวไปแล้วเรียกว่าศีล ธรรมนั้นก็ได้แก่ เมตตาธรรม กตัญญูกตเวที พระพุทธเจ้าตรัสว่า **"นิมิตตํ สาธุรูปานํ กตญฺญู กตเวทิตา"** (นิมิตตัง สาธุรูปานัง กะตัญญู กะตะเวทิตา) บุคคลผู้ที่รู้จักคุณคนที่เขาทำมาให้แก่เราแล้วนั้น ถือว่าเป็นคนดี ตรงกันข้ามถ้าหากว่าบุคคลไม่รู้จักคุณคนที่เขาทำความดีมาให้แก่เรา ก็เรียกว่าคนชั่ว อย่างนี้ และเมตตานั้นได้แก่การเมตตาตนด้วย และเมตตาบุคคลผู้อื่นด้วย เมตตาตนก็คือถ้าหากว่าเรายังเป็นเด็กอยู่ เราก็พยายามที่จะศึกษาเล่าเรียนหาความรู้ให้แก่ตัวของเรา นั่นเรียกว่าเมตตาตน และเมื่อเรามีความรู้ความฉลาดโตขึ้นแล้ว สามารถที่จะมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐาน มีเงินมีทองมีข้าวมีของสมควรแล้ว ก็เฉลี่ยความสุขอันนี้ไปให้แก่บุคคลผู้อื่นด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เท่ากันกับว่าเป็นผู้ที่มีเมตตา การบริจาคทานให้แก่คนยากคนจน การบริจาคทานให้แก่สาธารณะประโยชน์ การบริจาคให้แก่พระพุทธศาสนาวัดวาอารามต่างๆ เหล่านี้เขาเรียกว่า แสดงถึงจิตใจที่มีความเมตตา เพราะเมตตานั้นก็คือการเสียสละนั่นเอง ชีวิตของคนเราที่จะสมบูรณ์ได้นั้นก็จะต้องมีเมตตาตน แล้วก็จะต้องมีเมตตาผู้อื่น ชีวิตของคนเรานี่ก็จะสมบูรณ์ขึ้น ถ้าเมตตาแต่ตนอย่างเดียวก็ไม่สมบูรณ์ ถ้าเมตตาแต่ผู้อื่นอย่างเดียวก็ไม่สมบูรณ์ เมื่อเมตตาตนพยายามเมื่ออายุยังน้อยก็ศึกษาเล่าเรียนแล้วก็พยายามประพฤติปฏิบัติ ทำมาหาเลี้ยงชีพโดยสุจริตธรรม อะไรต่างๆ เหล่านี้ก็เรียกว่าเป็นการเมตตาตน การที่ไปทำบาปทำกรรมทั้งปวงนั้น ก็เรียกว่าไม่มีเมตตาตนแล้วก็ไม่มีเมตตาผู้อื่นด้วย ก็เรียกว่าขาดทั้งศีลขาดทั้งธรรม

เพราะฉะนั้นเราท่านทั้งหลาย ในการที่เราเกิดมาได้ด้วยยาก เช่นนี้ เราก็ไม่ควรที่จะละความโชคดีของเรานี้ ให้พากันรักษาโชคดีของเราไว้ ท่านทั้งหลายจะอยู่ในฐานะฆราวาส ท่านทั้งหลายอยู่ในฐานะพระภิกษุสามเณร ก็ให้พยายามทำตามหน้าที่ด้วยสุจริต มีศีลตามฐานะของตน การปฏิบัติเพียบพร้อมเช่นนั้น **"เอกจฺโจ สคฺคํ คจฺฉติ"** (เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ) บางพวกก็จะไปสวรรค์ **"เอกจฺโจ โมกฺขํ คจฺฉติ"** (เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ) บางพวกก็จะได้ไปสู่นิพพานสวัสดี

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑๒

วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี การปฏิบัติสมาธิเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่บวชเป็นพระภิกษุสามเณร เพราะว่าอุปัชฌาย์จะต้องบอก เช่นอย่างผู้ที่จะเข้ามาบวชนี่ ขึ้นต้นต้องบวชเป็นสามเณรก่อน ก่อนจะเป็นพระท่านจะให้กรรมฐาน ๕ คือ **“เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ”** ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ท่านให้ทำไม ท่านให้เพื่อทำสมาธิ เพื่อความบรรลุมรรคผลธรรมพิเศษ เพราะอะไร เพราะว่าผู้ที่เข้ามาบวชนั้นน่ะโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีจิตใจที่เสียสละแล้ว ก็หมายความถึงว่าเลิกจากบ้านเรือนแล้ว เลิกทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว จนเข้ามาบวช แล้วอุปัชฌาย์ก็ยังสอนผู้ที่บวชเป็นพระภิกษุต่อ เรียกว่า อนุศาสน์ อนุศาสน์นั้นก็

ท่านก็แสดงให้เห็น “สีลปริภาวิโต สมาธิ มหปฺผโล โหติ มหานิสํโส, สมาธิปริภาวิตา ปญฺญา มหปฺผลา โหติ มหานิสํสา, ปญฺญาปริภาวิตํ จิตฺตํ สมฺมเทว อาสเวหิ วิมุจฺจติ” (สีละปะริภาวิโต สะมาธิ มะหัปผะโล โหติ มะหานิสังโส, สะมาธิปะริภาวิตา ปัญญา มะหัปผะลา โหติ มะหานิสังสา, ปัญญาปะริภาวิตัง จิตตัง สัมมะเทวะ อาสะเวหิ วิมุจจะติ) จะว่าอย่างนั้น คือเมื่อบวชเข้ามาแล้วก็มีศีล เมื่อมีศีลแล้วก็มีสมาธิ มีสมาธิแล้วก็มีปัญญา ปัญญาในที่นี้หมายถึงว่าปัญญาเพื่อความหลุดพ้น เพราะฉะนั้นเรื่องของสมาธินี้จะเป็นเรื่องของการสร้างรากฐานการที่จะดำเนินวิปัสสนาหรือการที่จะดำเนินจิตให้พ้นทุกข์นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีรากฐานให้มั่นคง ถ้ามีรากฐานไม่มั่นคงนั้นบุคคลจะไม่สามารถจะบรรลุได้ ดังนั้นท่านจึงได้แสดงปัญญาไว้ในที่สุด

ปัญญาคือให้พิจารณาถึงสิ่งที่มันผิด เพราะทำสมาธิใช่ว่ามันจะถูกตลอดไป มันก็จะต้องมีผิด เมื่อมีผิดมันก็จำเป็นจะต้องมีปัญญาเป็นเครื่องพิจารณา โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิปัสสนูปกิเลส วิปัสสนูปกิเลสนี่มันทำให้คนหลงใหลมากมาย ผู้ที่ทำสมาธิได้จิตขั้นสูง แต่ว่าไม่รู้จักไม่มีปัญญา ก็เลยทำให้ไปหลงอยู่ แทนที่จะบรรลุก็ไปบรรลุไม่ได้ เพราะความวิปลาสจะเกิดขึ้น ในเมื่อเวลาที่เกิดแสงสว่าง เรียกว่า โอภาโส ในวิปัสสนา ๙ ประการนั้น มีโอภาโสอยู่ข้อหนึ่ง โอภาโสนั้นแปลว่าความสว่างไม่มีที่สิ้นสุด เรียกว่าสว่างมหาศาล น่าอัศจรรย์ คนก็เลยไปเข้าใจหรือผู้ปฏิบัติก็เลยไปเข้าใจว่าตรงนั้นคือพระนิพพาน ตรงนั้นคือตรงที่สำเร็จพระอรหันต์ ซึ่งมันกลายเป็นวิปัสสนู พอกลายเป็นวิปัสสนูแล้ว บุคคลผู้นั้นก็ยังไม่หยุดยั้งเพียงเท่านั้น สักกายทิฏฐิคือความถือตนก็จะเกิดขึ้นทันที เมื่อถือตนว่าฉันนี่ได้แสงสว่างแล้ว ฉันนี่ได้บรรลุแล้ว

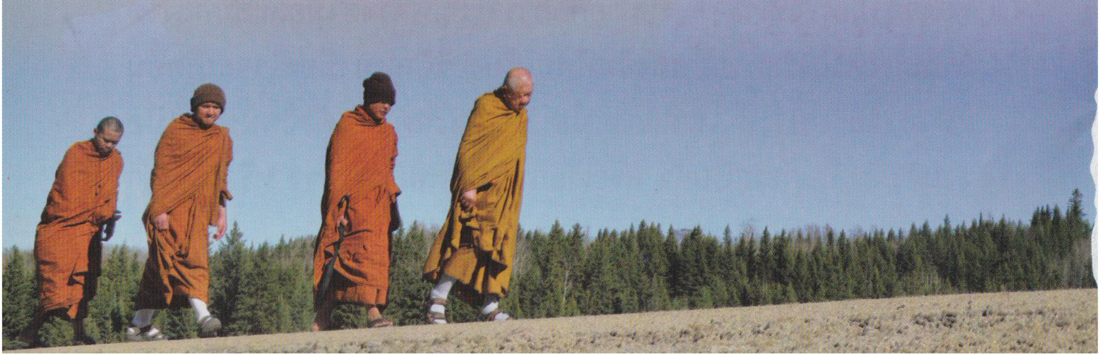
ใครจะมาล่วงเกินฉันไม่ได้ ใครจะมาอวดดีกว่าฉันไม่ได้ ใครจะมาเก่งกว่าฉันไม่ได้ ฉันนี่เก่งกว่าใครทุกคน อย่างนั้นเขาเรียกว่าสักกายทิฏฐิ สักกายทิฏฐินี่ไม่ได้จะสูงอะไรมากนักเพียงพระโสดาบัน คือ พระโสดาบันนี่ อันอื่นๆ น่ะยังละไม่ได้ แต่ท่านละได้ตรงสักกายทิฏฐิ ท่านแสดงว่า **สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส** นี่คือพระโสดาบันได้สำเร็จที่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นผู้ที่เข้าใจตนเองว่าสำเร็จแล้วก็เกิดแสงสว่างมหาศาลนั้นน่ะ เขาเรียกว่าวิปัสสนูปกิเลส แล้ววิปัสสนูปกิเลสนี่ในข้อที่ ๑๐ นี่ยังแสดงไว้ถึงว่า **นิกันติ** นิกันตินี่ก็แปลว่ามีความสุขอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ลึกซึ้งมหาศาล เพราะฉะนั้นในสิ่งเหล่านี้ถ้าหากว่าเกิดยึดขึ้นไปแล้วนี่ แทนที่จะเป็นวิปัสสนา มันก็เลยกลายเป็นวิปัสสนูปกิเลส เรียกว่ากิเลสนี้เกิดขึ้นจากวิปัสสนา

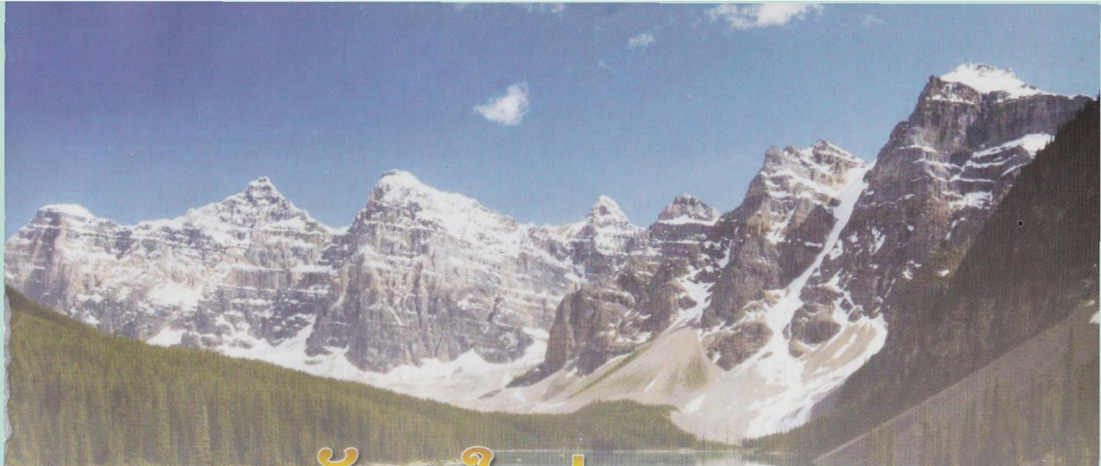
เพราะเหตุนั้นพระพุทธเจ้าพระองค์จึงได้ทรงแสดงให้เข้าใจถึงว่า การที่ทำจิตให้หลุดพ้นนั้นต้องสร้างรากฐานให้เพียงพอ ถ้าสร้างรากฐานไม่เพียงพอแล้วมันก็จะพัง เหมือนกันกับเขาสร้างตึก เมื่อต้องการอยากจะสร้างตึกร้อยชั้น รากฐานนี่มันต้องคำนวณว่าสามารถรับน้ำหนักได้ไหม รับไม่ได้ รับไม่ได้เมื่อสร้างเข้า พอสร้างแล้วในที่สุดมันก็พัง แล้วตึกพังมันเป็นยังไง มันก็เหมือนกับไม่ได้ทำ มันเสียหายหมด เพราะเหตุที่ว่ารากฐานไม่พอเพียง เพราะฉะนั้นในการสร้างรากฐานเพื่อให้เกิดความมั่นคงและก็สติปัญญานั้น ต้องอยู่ที่การสะสมพลังจิต เมื่อทำสมาธิจุดมุ่งหมายคือการสะสมพลังจิต เมื่อสะสมพลังจิตได้มั่นคงหรือเรียกว่ามีพลังจิตที่พอเพียง วิปัสสนามีอะไรจะเกิดขึ้นก็สามารถรอบรู้ได้ เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าพลังจิตนั้นน่ะเมื่อรวมตัวกันเป็นก้อนเป็นกำ หรือเรียกว่าถึงจุดพลังอำนาจ หรือเรียกว่า

ถึงจุดของการเพียงพอนี่ มันจะมีสติอยู่ข้อหนึ่ง เรียกว่าคำเตือน
ไอ้คำเตือนอันนี้มันจะอยู่ที่พลังจิต เพราะฉะนั้นทางถูกหรือทางผิดนี่
พลังจิตจะเป็นการเตือน เหมือนกันกับคนที่เรียนหนังสือ คนที่เรียน
หนังสือนี่ถ้าหากว่าเขาอ่านผิด แล้วก็เขียนผิดมันจะเตือนทันที
เพราะอะไร เพราะเขามีความรู้เต็มที่แล้ว มีความรู้เต็มที่แล้วเรียนจบ
มัธยมแล้ว มีความรู้เต็มที่แล้ว พอมันผิดมันก็เตือน เขียนผิดมันก็เตือน
แล้วแต่ที่นี้คนที่เรียนงูๆ ปลาๆ เรียนก็ไม่จบ หรือว่าเรียนก็รู้ไม่จริง
อย่างนี้ ก็เท่ากันกับว่าเหมือนคนไม่ได้เรียน เมื่อเป็นเช่นนั้นไอ้คำเตือน
ตัวนี้มันหายไป เมื่อคำเตือนตัวนี้หายไปแล้ว อ่านหนังสือไม่รู้ว่ามันจะ
ตัวอะไร เปิดหนังสือออกมาก็ไม่รู้ เพราะว่าตัวเองนั้นน่ะไม่ได้ศึกษาหรือ
ศึกษาไม่พอ เขียนผิดก็ไม่รู้ อ่านผิดก็ไม่รู้ เพราะเหตุที่ว่าไม่ได้สะสมมา
ไม่ถึงขั้นเพียงพอ เพราะฉะนั้นการที่จะทำให้ตัวของเราสำเร็จมรรคผล
อย่างแท้จริง หรือเรียกว่าได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง ต้องสร้าง
พลังจิต พลังจิตนี้ต้องสร้างขึ้นด้วยสมาธิ สมาธิเป็นส่วนที่จะให้ผลิต
พลังจิต จนกว่าว่าพลังจิตนั้นจะเพียงพอ แล้วก็สามารถดำเนินการไป
ได้สมความประสงค์

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑๓

วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี คนทั้งหลายพยายามแสวงหาความสุข แต่ว่าเขาก็ไม่ได้รับความสุขเท่าที่เขาจะพึงได้ เพราะอะไร เพราะว่าความสุขนั้นถ้าหากว่าเป็นไปในทางโลก ก็เขาเรียกว่าสุขด้วยอารมณ์ การสุขด้วยอารมณ์นั้นมันมีความแปรปรวน ไม่ได้อยู่คงที่ ไม่เหมือนกันกับความสุขที่เกิดจากธรรมะ หรือความสุขที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมะ หรือความสุขเกิดขึ้นจากการทำสมาธิ อันนี้เป็นความสุขที่ปราศจากอารมณ์ เมื่อเวลาที่จะทำสมาธิ ก่อนจะทำสมาธินั้นมีอารมณ์ล้นเหลือ แล้วเราก็บริกรรมพุทโธก็เหลืออารมณ์อันเดียว เมื่อเหลืออารมณ์อันเดียวแล้วจิตก็เป็นหนึ่ง เมื่อจิตเป็นหนึ่งแล้วจิตก็เป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิจิตก็ผลิต

พลังจิต พลังจิตก็เป็นกำลังให้เกิดความสุข เมื่อพิจารณาตามเหตุการณ์ดังนี้แล้ว ความสุขที่เกิดจากสมาธินี่คือการละอารมณ์ ละอารมณ์ได้มากเท่าไร ก็ถือว่าเป็นสมาธิขั้นลึกเท่านั้น ตรงข้ามกับความสุขที่ประชาชนคนทั้งหลายได้รับอยู่ในปัจจุบัน จะมีความสุขในครอบครัว จะมีความสุขในการมีเงินมีทองมีข้าวมีของ มีความสุขด้วยการมียศถาบรรดาศักดิ์ มีความสุขด้วยความทำอะไรสำเร็จสมความปรารถนา อย่างนี้ นั่นก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เรียกว่าเกิดขึ้นจากอารมณ์ทั้งสิ้น ถ้าไม่มีอารมณ์ก็ไม่มีความสุขในโลกนี้ มันเป็นอย่างนั้น ต้องมีอารมณ์ อารมณ์มันก็เกิดขึ้นจากจิต จิตมันก็เป็นสิ่งที่อยู่ในร่างกายของเราที่เป็นตัวสั่งการ เมื่อเป็นเช่นนั้นความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ก็เกิดที่จิต เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ที่ทำสมาธิก็ทำจิตให้สงบ เมื่อทำจิตให้สงบอารมณ์ก็หมดไป เมื่ออารมณ์หมดไปความสุขก็เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นความสุขที่เป็นความสุขที่แท้จริงนั้น คือความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธิ เกิดขึ้นจากด้านจิตใจ ความสุขที่มีในโลกนั้นก็เป็นความสุขที่มีด้วยอารมณ์ ก็เป็นสิ่งที่แปรปรวนไปตามอารมณ์ ดีบ้างชั่วบ้างเป็นโลกธรรมไป อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีสติ มีปัญญา มีดวงตา จึงได้พากันมาแสวงหาความสุขที่แท้จริง คือการมาทำสมาธิภาวนาให้เกิดความสุข การทำสมาธิภาวนานั้น ไม่ต้องลงทุนลงรอนอะไร การทำสมาธิภาวนานั้นเราจะทำเมื่อไรก็ย่อมได้ เมื่อทำแล้วความสงบเกิดขึ้น เมื่อความสงบเกิดขึ้นความสุขก็เกิดขึ้นในขณะนั้น แล้วความสุขที่เกิดขึ้นจากการทำสมาธินั้น เขาจะสะสมให้กลายเป็นพลังจิตไป เมื่อสะสมกลายเป็นพลังจิตไปแล้ว ก็คนนั้นเขาก็เรียกว่าเป็นผู้ที่มีค่าสูงสุด มี **ทุคตะ** (อ่านว่าทุกคะตะ แปลว่ายากจน) คนหนึ่งมีชื่อว่าอะไรก็ลืมไปแล้ว ก็คงจะ

เป็นชื่อว่า สุปะ หรือไงอย่างนี้ แกเป็นขี้ทูด แล้วก็แกเป็นคนยากจน แต่ว่าแกนั้นได้สำเร็จเป็นพระโสดาบัน เมื่อเป็นเช่นนั้นพระอินทร์เขาก็อยากจะทดลองว่าพระโสดาบันนี่ จะมีจิตใจหวั่นไหวแค่ไหน จึงเอาทองคำนี่กองท่วมหัวเอาไปตั้งไว้ข้างหน้า แล้วก็บอกให้ชายทุคตะคนนั้นบอกว่าพระพุทธเจ้าไม่ดี พระธรรมไม่ดี พระสงฆ์ไม่ดี ขอพูดเท่านี้แหละ แล้วทองทั้งหมดนี้จะเป็นของท่าน สุปะพุทธะก็บอกว่า อันนั้นมันไม่ใช่สมบัติที่แท้จริง อันนั้นมันเป็นเพียงสมบัติของอารมณ์ เพราะฉะนั้นจะมาสู้คุณธรรมของพระโสดาบันนั้น ย่อมเปรียบเทียบกันไม่ได้ ที่จะมาให้ข้าพเจ้าพูดว่า พระพุทธเจ้าไม่ดี พระธรรมไม่ดี พระสงฆ์ไม่ดีนั้น ข้าพเจ้าพูดไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ อันนี้มันเป็นอัตโนมัติ มันสำเร็จขึ้นมาจากมรรค ได้สำเร็จพระโสดาบันแล้วมันจะสำเร็จขึ้นมาจากมรรคแล้ว เขาจะเป็นผู้ที่เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็ละสักกายทิฏฐิได้ วิจิกิจฉาได้ อย่างนี้เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนั้นพระอินทร์ก็เลยเลิก พยายามเท่าไรนายทุคตะนั้นก็ไม่ยอมพูด ก็เลยยกทองคำนั้นให้แก่ชายทุคตะ แล้วอธิษฐานให้ขี้ทูดนั้นหายจากโรค ก็เป็นอันว่าชายทุคตะก็เลยไม่เป็นทุคตะ ก็เลยกลายเป็นผู้ที่มีเงินมีทองอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่า เมื่อเวลาที่เราทำความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธิแล้วนี่ มันจะมีคุณค่ามากที่สุด

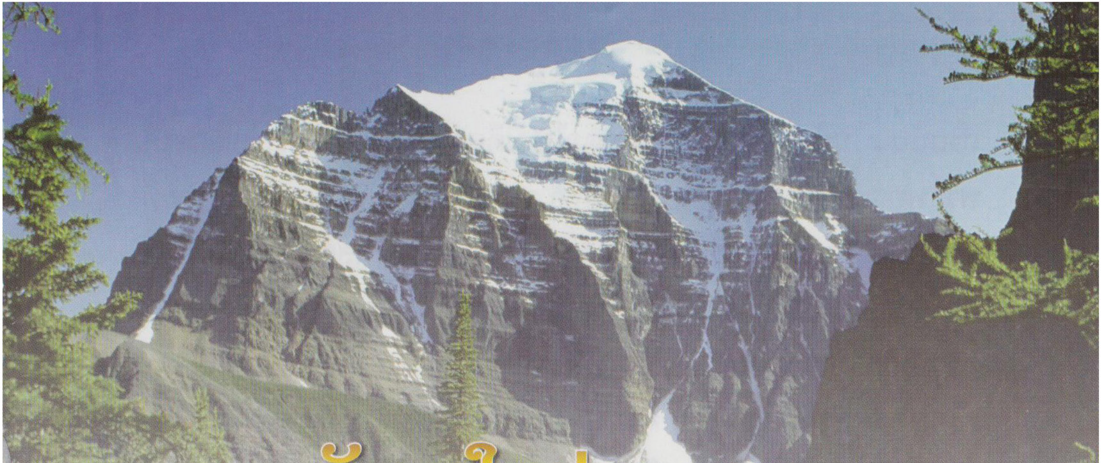
สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑๔

วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี เรื่องของมนุษย์ ขอให้พากันเข้าใจว่ามันจะมีความวุ่นวายอยู่ตลอดเวลา เพราะอะไร เพราะว่ากิเลส ๓ กองที่ทำให้เขาต้องวุ่นวาย กิเลส ๓ กองนั้นคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง และ ราคะ โทสะ โมหะ ก็คือ ราคะ-ความกำหนัดยินดี โทสะ-ความโกรธ โมหะ-ความหลง ๓ ประการนี้มันทำให้มนุษย์อยู่สุขไม่ได้ เรามาคิดว่าในเมื่อคนมีเงินเป็นร้อยล้านพันล้าน แล้วมันก็น่าจะสบาย แต่มันก็ไม่สบาย มีหมื่นล้านแสนล้านก็นึกว่าจะสบาย นั่งกินนอนกินไปก็ได้ แต่ก็ไม่สบาย เพราะว่าตัณหาคือความทะเยอทะยานภายในจิตใจนั้นมันระงับไม่ได้ อยากใหญ่ อยากโต อยากมี อยากเป็น เป็นนี่แล้วก็อยาก

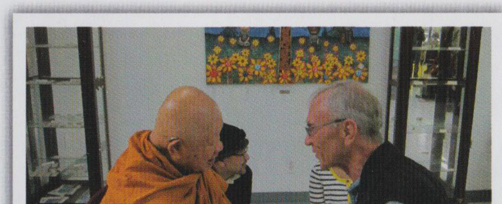
เป็นนู้น เป็นนู้นแล้วก็อยากเป็นต่อไป นี่คือความไม่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **“นตฺถิ ตณฺหา สมานที”** (นัตถิ ตัณหา สะมานะที) แม่น้ำเสมอด้วยตัณหาไม่มี มหาสมุทรว่ากว้างใหญ่ที่สุดแล้ว ก็ยังไม่เท่าตัณหาของมนุษย์ เพราะฉะนั้นหนทางที่ดีก็คือหาทางลด ความโลภ ความโกรธ ความหลง ๓ อย่างนี่ถึงแม้ว่าไม่หมดแต่ก็ให้ลดระดับลงไป เมื่อลดระดับลงไปแล้ว ความอยู่เย็นเป็นสุขของมนุษย์ก็จะมีขึ้นตามลำดับ เพราะว่าการที่จะพากันลดระดับความโลภ ความโกรธ ความหลง นี่มันเป็นเรื่องใหญ่ เพราะความอยากนี่มันมีอยู่ในตัวมนุษย์นี่มันแทบที่จะปิดกันมิด เรียกว่าถมจนกระทั่งไม่รู้ว่ามันจะท่วมหัวเราไปเท่าไรแล้ว

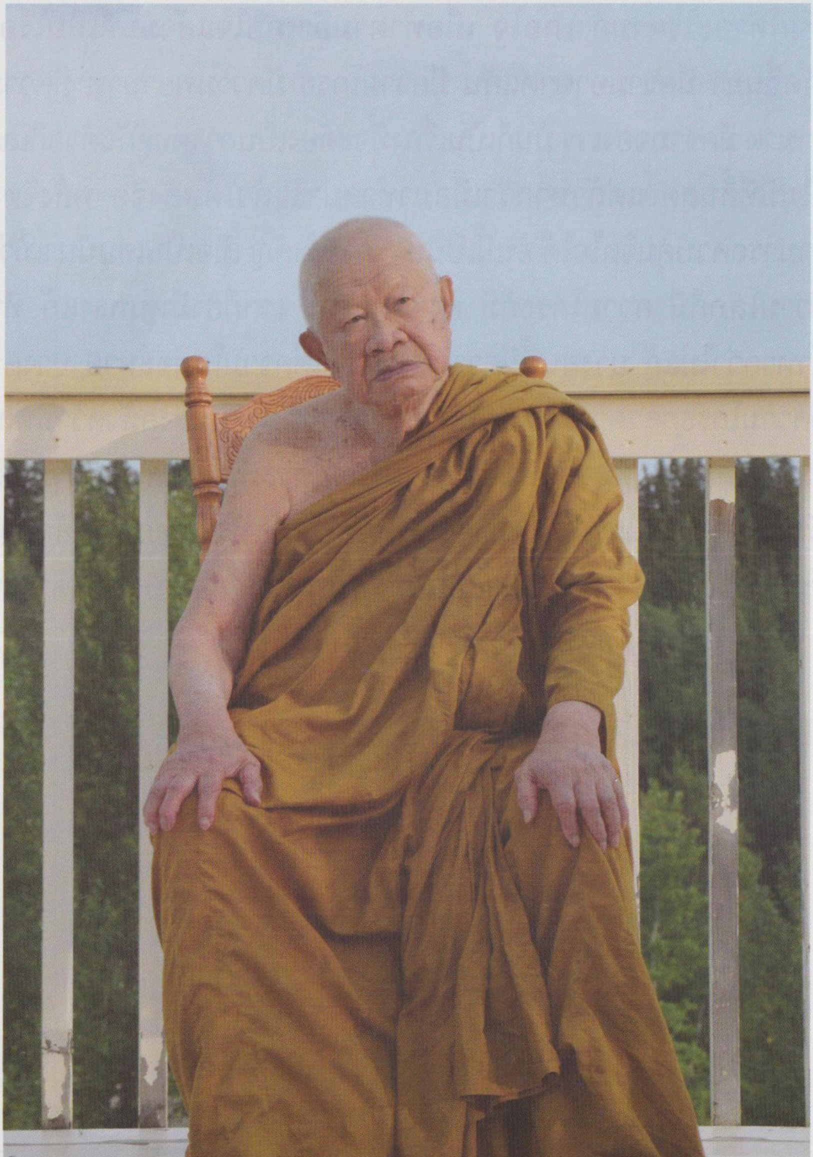
เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราจะหาหนทางแก้นี่ มันก็จะต้องเป็นเรื่องยาก แต่ว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ได้แนะนำไว้แล้ว ว่าจะแก้ความโลภก็แก้ด้วยความเสียสละ จะแก้ด้วยความโกรธก็ด้วยความที่จิตใจมีศีลธรรม จะแก้ความหลงก็ด้วยสมาธิ อย่างนี้เป็นต้น เพราะว่าเมื่อมีแล้วก็เฉลี่ยเจือจาน ตั้งจิตให้เป็นเมตตา ทำสาธารณะกุศลให้มันเป็นผลเป็นประโยชน์ ให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาได้รับความสุขด้วยความที่เรามีความร่ำรวยอย่างนี้ ก็เรียกว่าเริ่มที่จะลดความโลภลงแล้วถ้า หากว่าเรามีจิตใจโมโหโทโสมากนักเราก็พยายามทำศีลของเราให้ปรากฏ จะเป็นศีล ๕ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ ศีล ๑๐ ก็ได้ ศีล ๒๒๗ ก็ได้ อันนี้ก็จะลดระดับลงอีกระดับหนึ่ง ไม่ให้เราโกรธมากจนเกินไป และในที่สุดพระพุทธเจ้าก็แนะให้ว่า จะแก้ความหลงก็ต้องทำสมาธิ เพราะสมาธิเป็นหนทางที่จะทำให้จิตมีพลัง ในขณะนี้จิตของมนุษย์ทั้งหลายเมื่อมีความโลภ ความโกรธมากแล้วจิตมันก็ขาดพลัง เมื่อ

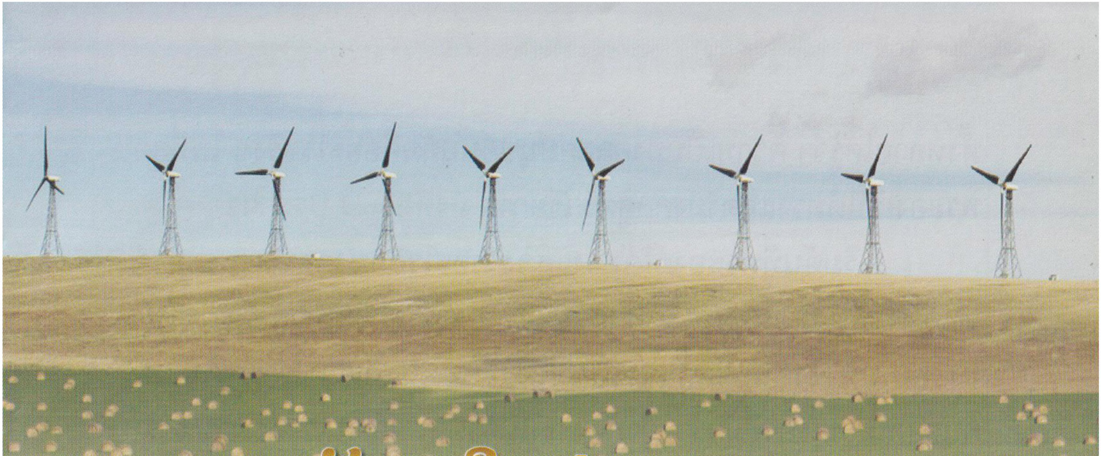
ขาดพลังแล้วก็ขาดการควบคุมจิตใจ เมื่อขาดการควบคุมจิตใจแล้ว มันก็ทำอะไรตามอำเภอใจ เมื่อทำตามอำเภอใจแล้วมันก็เป็นเรื่องเกิดขึ้นมา มีความอาฆาตแค้น มีความโกรธ มีความพยาบาท มีความอาฆาต มีความจองเวร มันก็เป็นเรื่องที่จะต้องเป็นการต่อสู้กันด้วยกิเลสก็ไม่มีที่สิ้นสุด แต่ถ้าหากว่าเมื่อมาทำสมาธิแล้วได้พลังจิต พลังจิตก็สามารถควบคุมจิตใจได้ อันนี้เป็นประการสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนั้น แม้ว่าความโลภก็มี ความโกรธก็มี ความหลงก็มี เราก็ยังมีหนทางแก้ ทีนี้ถ้าหากว่าไม่แก้ บางคนนี้มีความโลภกลัวแต่ความโลภจะหาย บางคนมีความโกรธกลัวความโกรธจะหาย บางคนมีความหลงกลัวความหลงจะหาย สร้างความหลงเพิ่มขึ้น สร้างความโกรธเพิ่มขึ้น สร้างความโลภเพิ่มขึ้น อย่างนี้มันก็ต้องถึงจุดที่เกิดการแตกหัก แตกหักก็คือการล้มละลาย เพราะฉะนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้าจึงเป็นของดีวิเศษสามารถที่จะแก้ต้นเหตุของความวุ่นวายของโลกได้

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๑๕

วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ในมงคลสูตร คำว่า **มงคลสูตรนะ** คือสูตรเมื่อสวดแล้วมันจะเกิดมงคล เพราะฉะนั้นในการทำบุญบ้านเขาก็จะให้พระไปสวดมนต์ ก็ต้องสวดมงคลสูตรเพื่อความเป็นสิริมงคล แล้วมงคลสูตรนี้เกิดขึ้นมาจากพวกมนุษย์และเทวดาทั้งหลายพากันโสเหล่กัน (โสเหล่ คือ พูดคุยกัน, วิพากษ์ วิจารณ์) คือต่างคนต่างโสเหล่กันว่าอะไรมันถึงจะเป็นมงคล ต่างคนก็ต่างมีความเห็นแตกต่างกันไม่ลงรอย มนุษย์ทั้งหลายก็ไม่ลงรอย จนกระทั่งถึงเทวดาทั้งหลายก็ไม่ลงรอยอีก เป็นระยะเวลา ๑๒ ปี ที่ได้มีความเห็นไม่ลงรอยกันอยู่อย่างนี้ พระพุทธเจ้าอุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว พระองค์จึงได้ทรงแสดงมงคลสูตรนี้ เพื่อที่จะให้มนุษย์

ทั้งหลายได้รู้ว่า ความเป็นมงคลแก่มนุษย์นั้นมันคืออะไรจริงๆ ในที่สุด พระองค์ก็ได้ทรงแสดงมงคลสูตร เรียกว่า **มงคล ๓๗ ประการ**

เริ่มต้นที่พระองค์ได้ทรงแสดงว่าอะไรคือมงคลนั้น พระองค์ได้เอาคำที่ว่า **"อเสวนา จ พาลานํ"** (อะเสวะนา จะ พาลานัง) การที่ไม่เสพคบหาซึ่งคนพาลนั้นน่ะเป็นมงคลอันสูงสุด ก็แสดงว่าการไม่เสพคนพาลนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากในชีวิตมนุษย์ คนเรานั้นถ้าหากว่าได้ไปคบคนที่ไม่ซื่อ คนที่ปากหวานก้นเปรี้ยว ปากพูดไปอย่างหนึ่งแล้วก็ใจนั้นนะเป็นไปอีกอย่างหนึ่งอย่างนี้ เราก็คบไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าถ้าหาคนที่ดีไม่ได้ ก็ไปคนเดียวดีกว่า ถ้าไปหาคนดีไม่ได้ก็ให้เดินคนเดียว พระองค์ตรัสว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นการคบคนพาลนี่มันจะทำงานอะไรๆ ก็ติดขัดไปหมด มันจะทำงานอะไรก็มีแต่ล้มเหลว ในที่สุดมันก็เกิดอันตราย เพราะว่าคนที่ไม่ซื่อนั้นมันสามารถที่จะทำร้ายทำลายเราได้ทุกขณะทุกเวลา ไม่ทำลายทางตรงก็ทำลายทางอ้อม เพราะฉะนั้นท่านถึงเรียกว่าเป็นคนพาล คนพาลนี้พูดกันตามเป็นจริงแล้วก็คือคนไม่รู้จักคุณคนนั่นเอง แม้เราจะกรุณาเขามากเพียงใด ให้เขาได้ดิบได้ดี แล้วคนพาลนั้นมันก็แว้งกัดเจ้าของ มันเป็นอย่างนั้น

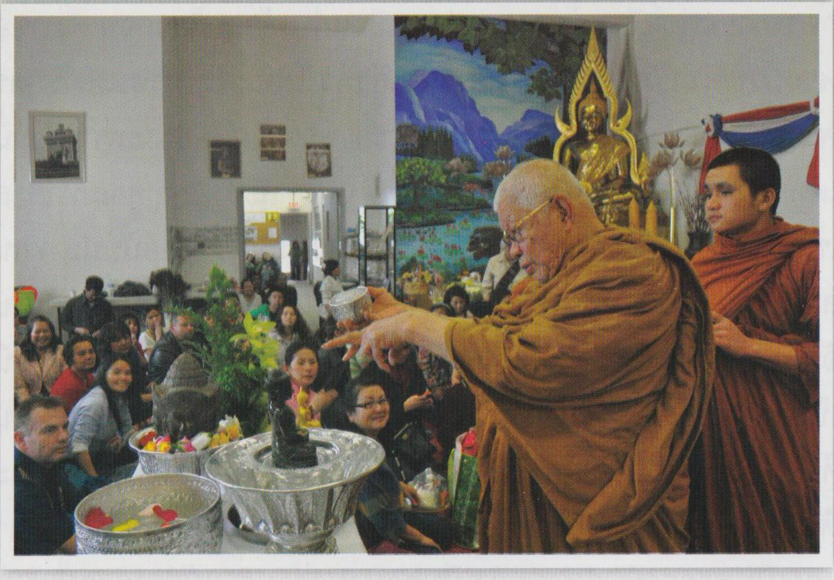
เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงแนะว่า **"อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญฺจ เสวนา"** (อะเสวะนา จะ พาลานัง ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา) ก็ให้คบบัณฑิตเสีย เมื่อคบบัณฑิตนั้นก็คือคนที่มีจิตใจที่ซื่อตรง ซื่อตรงต่อกัน เมื่อซื่อตรงต่อกันแล้ว ครอบครัวก็เจริญ สังคมก็เจริญ และก็ไม่ว่าที่ไหนที่ใดก็เจริญ เพราะว่าต่างคนต่างเห็นใจกัน ต่างคนต่างช่วยกัน ในเมื่อมีสุขก็สุขด้วยกัน มีทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน อย่างนี้เขาเรียกว่าการคบบัณฑิต บัณฑิตคือคนที่รู้จักคุณคน อย่าไปพูดอะไรมากเลย

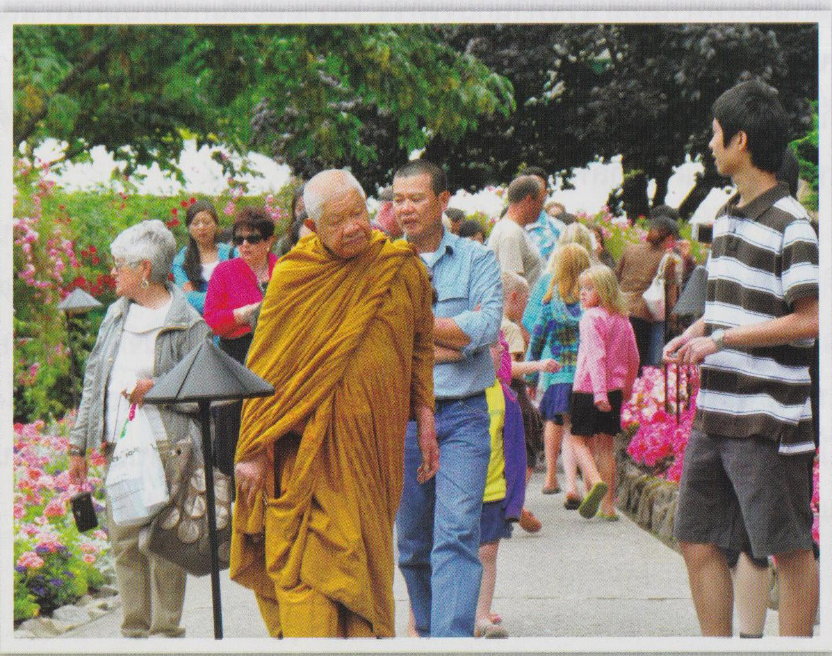
“พระราธะ” ก็เรียกว่าหลวงตาบวชเมื่อแก่ แล้วแกก็ยากจน ก็มาขอพระบวชก็ไม่มีใครบวชให้ เพราะว่าแก่แล้ว ในที่สุดไปหาพระสารีบุตร พระสารีบุตรบวชให้เพราะอะไร เพราะว่าพราหมณ์นี้ ราธะพราหมณ์นี้ได้ตักบาตรเรา ๑ ทัพพี ข้าว ๑ ทัพพีนั่นแหละเป็นบุญคุณมหาศาล เขาคิดได้ พระอัสสชิที่ท่านเป็นองค์ที่ ๕ ของปัญจวัคคีย์นั่นน่ะ ท่านสอนพระสารีบุตรจนกระทั่งพระสารีบุตรนั้นได้สำเร็จพระโสดาบันในอันดับแรก และพระสารีบุตรนี่จะจำ จำเอาจริงๆ เรียกว่าพระอัสสชินี่เป็นอาจารย์ที่แท้จริง เมื่อได้ยินว่าพระอัสสชิอยู่ทิศเหนือ ท่านจะหันศีรษะไปทางทิศเหนือ พระอัสสชิอยู่ได้ยินข่าวว่าอยู่ทางทิศใด ท่านจะหันศีรษะไปในทางทิศนั้น เป็นยังไง พระสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวาและเป็นพระอรหันต์ท่านมองเห็นคุณงามความดี แม้ว่าจะสอนเพียงเล็กน้อยให้ท่านได้สำเร็จท่านก็ยังจดจำ เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนพาลนี่สอนให้มากๆ แม้จะอธิบายอะไรให้มากๆ ในที่สุดได้ผลบางประการแล้วก็ลืมเสีย ลืมบุญคุณอันนั้น ไม่สามารถที่จะรักษาบุญคุณอันนั้นไว้ได้ เพราะฉะนั้นคนพาลท่านจึงไม่ให้คบ

เรื่องของคนพาล เรื่องของบัณฑิตนี่ ท่านทั้งหลายจงพากันคิดเอาดูว่า ใครเป็นอย่างไร แล้วเราสามารถที่จะคบหาบัณฑิต บัณฑิตจะพาไปหาผล ให้เรานี้ได้สำเร็จมรรคผลเพราะท่านบัณฑิตทั้งหลาย เพราะฉะนั้นอันว่ามงคลสูตรนั้นจึงเป็นสูตรที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง นี่พูดกันเพียง ๒ ข้อเท่านั้น ยังมีอีกถึง ๓๕ ข้อ ที่ท่านแสดงไว้ในมงคลสูตร

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๒๕

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

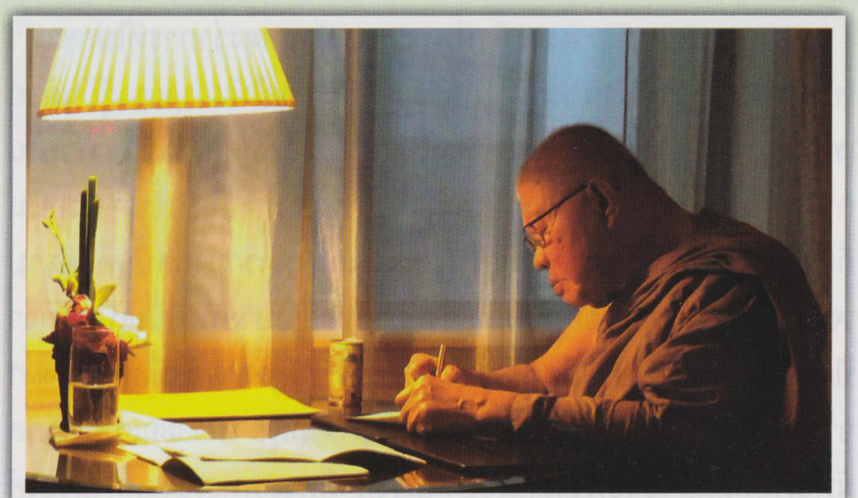
สวัสดี ต่อไปก็จะได้พูดเฉพาะในเรื่องของมงคล หมายความว่า สิ่งที่เป็นมงคลที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มาถึงข้อ **"อนวชฺชานิ กมฺมานิ"** (อะนะวัชชานิ กัมมานิ) หมายถึงการไม่ประพฤติมิจฉาชีพ การประพฤติมิจฉาชีพนั้นเป็นอัปมงคล การประพฤติสัมมาชีพนั้นเป็นมงคล เมื่อพระพุทธเจ้าทรงตรัสเช่นนี้แล้ว เราก็พอจะมองเห็นว่ามิจฉาชีพนั้นคืออะไร ความคดโกงต่างๆ นั้นล้วนเป็นมิจฉาชีพ การที่ทำให้บุคคลผู้อื่นเดือดร้อนด้วยอาชีพนั้น เป็นต้นว่าการค้ายาเสพติด การค้าสุราอะไรต่างๆ เหล่านี้ ก็ถือว่าเป็นมิจฉาชีพ เพราะว่าสิ่งนี้ทำให้บุคคลต้องเดือดร้อน แม้ว่าบุคคลผู้นั้นจะซื้อด้วยเงินไม่ได้ไปลักไปขโมย แต่ว่าก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่สังคม เพราะฉะนั้นจึงถือว่าเป็น

มิจฉาชีพ สิ่งที่เป็นมิจฉาชีพต่างๆ นั้นมีเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ดำเนินการสัมมาชีพก็เรียกว่าฆ่าโดยสุจริต ไม่ได้คดได้โกง แล้วก็ทำตัวของตนให้บริสุทธิ์ ความที่จะบริสุทธิ์ได้นั้น เมื่ออาศัยอยู่ในโลกนี้มันก็ยาก ไม่ใช่ง่ายที่จะทำตนให้บริสุทธิ์ได้ แต่ถ้าหากว่าใครทำได้ บุคคลนั้นก็ถือว่าเป็นมงคล

ถ้าหากว่าการที่มีการดำรงชีพ ดำรงชีพด้วยความไม่บริสุทธิ์ ด้วยความคดความโกงในตลอดชีวิตนั้น เมื่อตายไปความบาปต่างๆ เหล่านี้นั้น ไม่ใช่จะหยุดยั้งเพียงเท่านั้น จะต้องตามสนองบุคคลผู้นั้นไปทุกภพทุกชาติ ไม่ว่าเขาจะไปเกิดที่ไหน เมื่อไร อย่างไร กรรมนั้นที่เรียกว่าเป็นมิจฉาชีพนั้น จะต้องติดตนตามตัวไปตลอด เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าเป็นอัปมงคลแก่บุคคลผู้นั้นมากนัก เขาจะต้องเสวยกรรมไป เมื่อเขาได้สร้างกรรมชั่ว คือหมายความว่ามิจฉาชีพ การสร้างความชั่วนั้นย่อมไม่มีการที่จะยกเว้น ว่าเมื่อทำความชั่วแล้ว ความชั่วนั้นมันจะหายไปเอง เป็นไปไม่ได้ ความชั่วเหล่านั้นเขาเรียกว่าบาป ความชั่วเหล่านั้นจะติดตนตามตัวบุคคลผู้นั้นไป บุคคลผู้นั้นแม้นจะว่าเป็นคนจะร่ำรวยด้วยการทำมิจฉาชีพ มีความสุขในชาตินี้ แต่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่สร้างมิจฉาชีพเอาไว้นั้นน่ะ ไม่ใช่ว่าความร่ำรวยต่างๆ จะช่วยเขาได้ว่าให้เขาพ้นไปจากอบายภูมิ เพราะอบายภูมินั้นเป็นที่รองรับของบุคคลผู้ที่สร้างความชั่ว หรือเรียกว่าทำความไม่ดีเอาไว้ อบายภูมินั้นมี นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสูรกาย สี่สถานนี้เรียกว่าเป็นสถานที่อยู่ของมิจฉาชีพทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นลักขโมย โจรปล้น ไม่ว่าจะเป็นการที่ทำสิ่งต่างๆ ที่มันไม่ถูกต้อง คำว่าไม่ถูกต้องก็คือ สร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนและบุคคลผู้อื่นนั่นเอง

อนวัชชานิ กัมมานิ ที่พระพุทธเจ้าแสดงว่าการที่ไม่กระทำเช่นนั้น เป็นการที่ทำมงคลให้แก่ตัวด้วย ทำมงคลให้แก่บุคคลผู้อื่นด้วย เพราะว่าสัมมาอาชีพเมื่อกระทำขึ้นไปแล้วนั้น ก็มีบุคคลที่เข้ามาร่วมในการทำสัมมาอาชีพเป็นคณะเป็นหมู่ เรียกว่าเป็นพวกมากขึ้นๆ พวกนั้นก็เรียกว่าเป็นพวกที่เรียกว่าอยู่ในฐานะมงคล คำว่ามงคลนั้นคือความเจริญ ความเจริญนั้นย่อมปิดเสียซึ่งอบายทั้งสี่ อบายทั้งสี่นั้นเป็นอันว่าปิดสนิท ก็มีทางเดียวก็คือเมื่อละจากโลกนี้ก็ไปสู่สวรรค์ เมื่อกลับลงมาจากสวรรค์บังเกิดมาในโลกนี้ เขาก็ได้รับความสุข เพราะฉะนั้นบุคคลผู้ที่ปฏิบัติสัมมาอาชีพจึงถูกกับองค์มรรค ที่พระพุทธเจ้าแสดงถึงองค์มรรคว่า สัมมากัมมันโต-การงานชอบ สัมมาอาชีโว-การเลี้ยงชีวิตชอบ อย่างนี้เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าวผู้ที่มีสติ ผู้ที่มีปัญญา คือหมายความว่าผู้ที่มีสติมีปัญญานั้นน่ะ เขาถึงได้เลือกเหมือนกันกับคนที่เขาเลือกสิ่งของต่างๆ นี่เขาจะเลือกสิ่งของที่ดีๆ อันไหนมันดีๆ นี่เขาก็จะเก็บเอาไว้ อันไหนมันไม่ดีก็เก็บไม่ได้เพราะว่ามันเป็นของไม่มีค่า ไม่มีราคา แล้วก็เป็นสิ่งที่ทำให้เน่าบูด หรือเป็นสิ่งที่ให้รกรุงรัง เรียกว่าของไม่ดี ส่วนของดีๆ เขาก็จะเก็บ เราสังเกตได้จากผู้ที่มีความฉลาดต่างๆ นั้นสามารถเก็บเงินเก็บทอง เก็บข้าวเก็บของเอาไว้ในที่มิดชิด รู้จักเก็บไม่ได้ทิ้งเรี่ยราด เพราะสิ่งของเหล่านั้นเป็นของที่มีค่า เป็นเพชรนิลจินดาเป็นเงินทองข้าวของ เก็บไว้ในที่ดี เก็บไว้ไปในที่สมควร นั่นเรียกว่าทำที่ถูกต้อง เหมือนกันกับผู้ที่เห็นว่าสิ่งนี้ไม่เป็นประโยชน์ มันเป็นมิจฉาชีพ ทำให้เราต้องไปเดือดร้อนในภายหลัง ก็ยกเลิก ไม่ทำ แล้วก็มาปฏิบัติในสัมมาอาชีพ อย่างนี้เป็นต้น

อย่างไรก็ตามคนทั้งหลายก็จะต้องพากันทักท้วงว่า ถ้าหากว่าไม่ทำมิจฉาชีพ แล้วจะไปหารับประทานกันที่ไหน จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร การมีชีวิตอยู่ก็ต้องทำมิจฉาชีพอยู่ไม่ว่าใครที่ไหน มีคนประท้วงอย่างนั้นขึ้นมา ก็คนที่ประท้วงนั้นก็เรียกว่าไม่เข้าใจ คือคนเรานี่สามารถที่จะเลือกได้ เหมือนกันกับผู้ที่มีปัญญาเลือกดู อันนี้มันเป็นหินเอาไว้ทำไม ทิ้งมันซะ อันนี้มันเป็นเพชรแล้วเราก็เก็บเอาไว้ อย่างนี้เป็นต้น นั่นเขาเรียกว่าคนมีปัญญา เพราะฉะนั้นเมื่อจะอยู่ในโลกนี้ให้เป็นมงคล ก็จำเป็นที่จะต้องใช้ปัญญาสามารถที่จะรักษาตัวรอด เพราะว่ารักษาตัวรอดเป็นยอดดี เพราะฉะนั้น อนวัชชานิ กัมมานิ การที่ไม่ประกอบมิจฉาชีพต่าง ๆ เอตัมมังคะละมุตตะมัง จึงเป็นมงคลอันสูงสุด

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓๕

วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

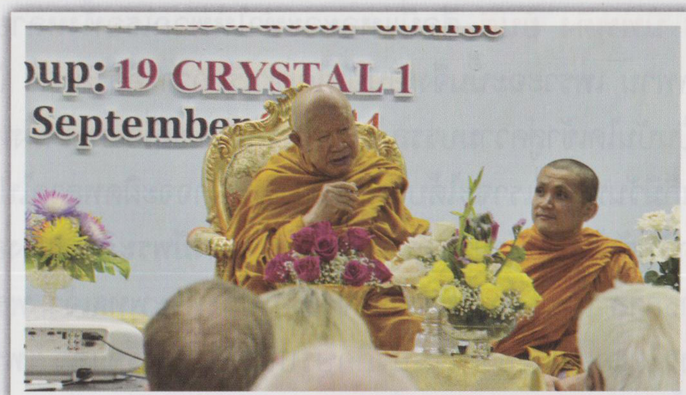
สวัสดี วันนี้ที่เอดมันตัน (Edmonton) อากาศดี แดดออกร้อนจัด มีเมฆบางส่วน แล้วก็ที่วัดเราในวันอาทิตย์ก็มีคนมาทำบุญถวายอาหารพระเสร็จแล้ว โยมก็รับประทานเองด้วย ก็ถือว่าการมาทำบุญที่วัด ญาติโยมก็อิ่มท้อง ทุกๆ อาทิตย์เขาก็พากันมาเป็นประจำ

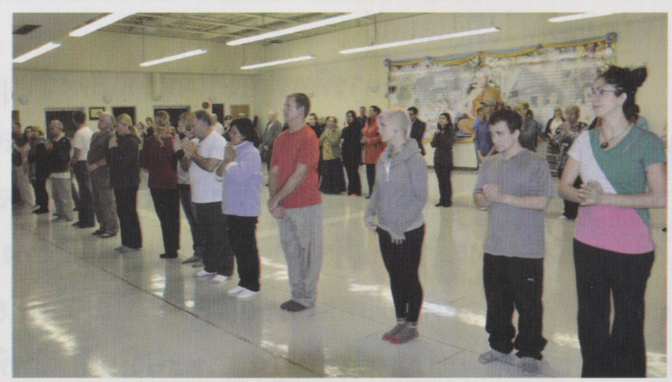
วันนี้ก็คงจะต้องอธิบายเรื่องมงคลสูตรต่อเพื่อให้จบ ก็จวนจะจบแล้ว เพราะว่ามาถึงบทสุดท้ายที่เรียกว่า "ผุฏฺฐสฺส โลกธมฺเมหิ" เราเอาแค่นี้เราฟังว่า ผุฏฐัสสะโลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะนะกัมปะติ อะโสกัง วิระชัง เขมัง อันนี้ก็จะต้องอธิบายอีกหลายวัน เราฟังตรงที่ ผุฏฐัสสะโลกะธัมเมหิ เอาข้อนี้ก่อน คือที่พระองค์ได้ทรงแสดงมงคล

ชุดสุดท้ายนี้ ก็เพราะว่าต้องการที่จะให้ตัวของบุคคลที่เข้าใจตัวเองว่าบรรลุแล้วนั้น ได้รู้ว่าบรรลุจริงหรือเปล่า เมื่อบรรลุจริง ผุฏฐัสสะโลกะธัมเมหิ เมื่อโลกธรรมถูกต้องแล้วจิตต้องไม่หวั่นไหว ถ้าจิตยังหวั่นไหวตามโลกธรรมอยู่ แม้ว่าจะพูดสักร้อยคำพันคำว่าเราสำเร็จ มันก็สำเร็จไม่ได้ ตรงนี้เหมือนกันกับผ้าขาว ผ้าขาวสะอาดย่อมไม่มีมลทิน มลทินมาติดแม้แต่นิดเดียวก็รู้แล้วว่ามลทินมาติด เพราะฉะนั้นจิตใจของผู้บรรลุต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจขาวสะอาด ไม่ได้ไปลำเอียงด้วยโทสาคติ โมหาคติ ภยาคติ หรือว่าฉันทาคติ ชอบคนนู้นก็ว่าคนนู้นดีนี่เรียกว่าฉันทาคติ โทสาคติไม่ชอบคนนู้นก็ว่าคนนู้นไม่ดี โมหาคติงมงายไม่รู้ว่าสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ภยาคติเมื่อไม่พูดก็กลัวเขาจะว่าเอาว่าตัวนี่ไม่ดี เพราะว่าจิตใจยังกวัดแกว่ง เพราะฉะนั้นคำว่า ผุฏฐัสสะโลกะธัมเมหิ โลกธรรมที่จะเข้ามากระทบกระเทือนนั้นจะต้องรู้ อย่างที่ว่าฉันทาคติ ฉันชอบคนนั้นแล้วฉันก็แต่งตั้งคนนั้นให้สำเร็จเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ สารพัดที่เขาจะพูดไป นั่นเขาเรียกว่าฉันทาคติ โทสาคติฉันไม่ชอบคนนั้นก็ไม่แต่งไม่ตั้งแล้วก็เพราะว่าฉันไม่ชอบ อย่างนี้เขาเรียกว่าโทสาคติ ถ้าหากอย่างนี้ยังปรากฏอยู่ในจิตใจ แม้บุคคลผู้นั้นจะกล่าวว่าตนบรรลุ มันก็เพียงแต่พูด เพราะว่าคำพูดนั้นใครๆ ก็พูดได้ เหมือนอย่างกันกับว่าฉันนี่เวลานี้มีเงินพันล้าน แต่แท้ที่จริงไม่มีสักแดง แต่ฉันก็พูดได้ว่าฉันมีเงินพันล้าน แต่มันไม่มี มันเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นในข้อที่พระองค์แสดงในข้อนี้นั้น เพื่อที่จะให้ผู้คนที่ดำเนินวิปัสสนา หรือผู้ที่ดำเนินจิตเข้ามาถึงขั้น อาจจะกลายเป็นวิปัสสนูปกิเลส เพราะว่าเข้าใจตนผิด เขาเรียกว่าสักกายทิฏฐิ สักกายทิฏฐินั้น ถือตัวว่าตนนี่โตกว่าคนอื่น ใหญ่กว่าคนอื่น เพราะว่า

เราได้สำเร็จแล้ว อย่างนี้เขาถือว่าเป็นอันว่าเป็นวิปัสสนูปกิเลส เกิดขึ้นในตัวบุคคลผู้นั้น เพราะฉะนั้นคำที่ว่ามงคลน่ะหมายความถึงว่าความเจริญ ความเจริญนั้นเมื่อท่านเป็นพระอริยสงฆ์ ท่านสำเร็จพระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ เมื่อท่านบรรลุแล้วอย่างนี้ท่านก็มีความบริสุทธิ์ มีความเข้าใจ ปราศจาก ฉันทาคติ โทสาคติ โมหาคติ ภยาคติ เมื่อเป็นเช่นนั้นการบรรลุธรรมก็เป็นไปสมดั่งความปรารถนา สมดั่งความประสงค์

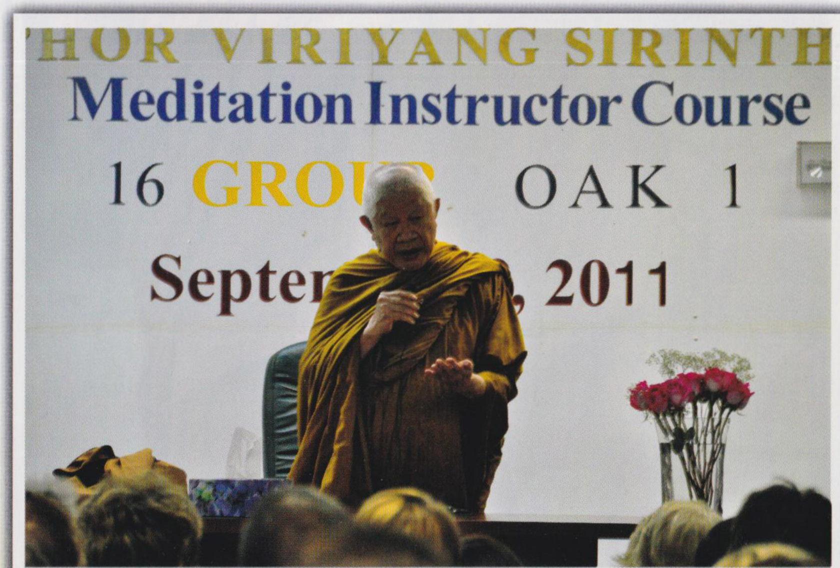
พระพุทธเจ้านั้นพระองค์ทรงแสดงธรรมะไว้นี่ เพื่อให้เป็นกลาง คนสามารถที่จะปฏิบัติได้ เหมือนกันกับพระพุทธองค์ได้ทรงแสดงขุมทรัพย์เอาไว้ให้ใครมีปัญญาที่จะเก็บขุมทรัพย์เหล่านั้นได้เท่าไรก็อยู่ที่บุคคลผู้นั้นที่จะต้องใช้ปัญญา เพราะฉะนั้นในคำสอน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ท่านจึงย่อลงมาอยู่ที่ ศีล สมาธิ ปัญญา ทำไมย่อลงมาอยู่ในสามข้อนี้ เพราะว่าสามข้อนี้จะเป็นบันไดให้บุคคลไต่เต้าไปสู่ความบรรลุ ดั่งที่พระองค์แสดงว่า **สีเลนะ สุคะติง ยันติ** ศีลนี่แหละให้เกิดความสุข **สีเลนะ โภคะสัมปะทา** ศีลนี้แหละที่จะทำให้คนมีโภคทรัพย์ **สิเลนะ นิพพุติง ยันติ** ศีลนี่แหละจะทำให้พวกเธอทั้งหลายได้ถึงพระนิพพาน เพราะฉะนั้นจึงเป็นบันไดเขาเรียกว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ถึงจะเป็นบันไดเข้าสู่ความบรรลุ ความบรรลุนั้นน่ะเมื่อเราเข้าถึงหนทางแล้วมันก็มีวันหนึ่งที่เราจะได้บรรลุ แม้บางคนอาจจะผิดพลาดไป แต่ในที่สุดก็กลับตัวได้ ก็เข้ามาปฏิบัติได้บรรลุ อย่างมีพระภิกษุบางองค์ในครั้งพุทธกาล เข้าใจตนว่าได้สำเร็จ เมื่อไปถึงพระพุทธเจ้า พระองค์ทดลองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ภิกษุรูปนั้นก็ไม่สำเร็จแล้ว เพราะว่าสำเร็จนั้นเพียงแต่ความคิด เมื่อพระองค์ทดลองเสร็จแล้ว เขาก็ยังมีความกำหนัดยินดีหรือมีกิเลสอยู่

เพราะฉะนั้นเรื่องของการที่พระองค์ได้ทรงแสดงว่า ผุฏฐัสสะโลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ ไม่ใช่สวดเล่นเฉยๆ สวดเพื่อที่จะเป็นเครื่องทดสอบ ทดสอบว่าบุคคลนั้นได้เป็นผู้สำเร็จจริงแล้ว บุคคลนั้นได้ละกิเลสจริงแล้ว เช่นเดียวกันกับท่านปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ท่าน ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เมื่อสดับอนัตตลักขณะสูตร ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ รูปัสมิงปิ นิพพินทะติ ก็เบื่อหน่ายในรูป เวทะนายะปิ นิพพินทะติ

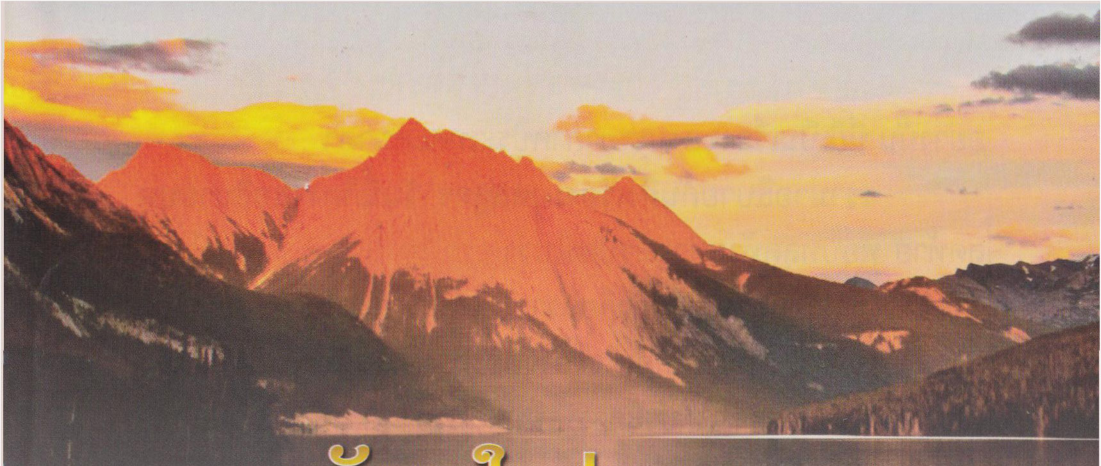
ก็เบื่อหน่ายทั้งในเวทนา สัญญายะปิ นิพพินทะติ ก็เบื่อหน่ายทั้งในสัญญา สังขาเรสุปิ นิพพินทะติ ก็เบื่อหน่ายในสังขาร วิญญาณัสมิงปิ นิพพินทะติ ก็เบื่อหน่ายในวิญญาณ นิพพินทัง วิรัชชะติ วิราคา วิมุจจะติ เมื่อเบื่อหน่ายแล้วก็คลายจากความกำหนัด วิมุตตัสมิง วิมุตตะมิติ ญาณัง โหติ เมื่อท่านบรรลุแล้วท่านก็รู้ตัวว่าท่านบรรลุแล้ว ขีณา ชาติ วุสิตัง พรหมะจะริยัง ท่านเป็นผู้สิ้นไปแล้วจากกิเลส มีพรหมจรรย์อยู่จบแล้ว นี่คือผู้ที่สำเร็จโดยแท้จริง

สวัสดี

(สาธุ)

editation Instructor Course
NDAY THRU FRIDAY
7.00-09.00 p.m.
r More Information
el. (780) 4
535
willpoweri
om

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓๖

วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ดินฟ้าอากาศในเมืองแคนาดา คิดว่ามันคงไม่ต่างกับเมืองไทย ต่างแต่ว่าแคนาดามันหนาว ที่หลวงพ่ออยู่ที่เอดมันตันนี่ถือว่าเป็นที่หนาวที่สุด บางปีลบถึงห้าสิบสอง ห้าสิบสองนะ แล้วก็สโนว์ (Snow) นี่สีขาวเต็มไปหมด นี่คือบรรยากาศของประเทศแคนาดา ใครยังไม่เคยมาก็คงจะไม่รู้ เพราะว่าของใหญ่ที่สุดนี่มันอยู่ที่ประเทศแคนาดา แผ่นดินใหญ่ที่สุด เรียกว่าประเทศที่มีแผ่นดินใหญ่ที่สุดในโลกก็คือประเทศแคนาดา แล้วน้ำตกที่ใหญ่ที่สุดในโลก เรียกว่าใหญ่ที่สุดในโลก เรียกว่าน้ำตกแองกาล่าก็อยู่ที่แคนาดา หอคอยไอเฟลที่ว่าสูงก็สู้ที่แคนาดาไม่ได้ แคนาดาเวลานี้มีหอคอยสูงที่สุดในโลก มันก็เป็น

อย่างนั้น นี่ก็เป็นเรื่องของบรรยากาศประเทศแคนาดา

เรามาอธิบายกันถึงเรื่องมงคลสูตร วันนี้ก็คงจะอธิบายบทสุดท้าย พอบทสุดท้ายท่านสรุปลงไปว่า **"อโสกํ วิรชํ เขมํ"** (อะโสกัง วิระชัง เขมัง) ๓ อย่าง อะโสกังคือความไม่เศร้าโศก วิระชังคือหมดแล้วซึ่งธุลีในใจ เขมังคือผู้ไม่มีอะไรในใจคือหมดกิเลสตัณหาทั้งสิ้นแล้วเขาเรียกว่าเขมัง ทั้ง ๓ ประการนี้เป็นผลมาจากการดำเนินวิปัสสนาที่ถูกต้อง ทำไมจึงบอกว่าวิปัสสนาที่ถูกต้อง เพราะว่าวิปัสสนามันไม่ถูกก็มี มันไม่ถูกมันเกิดอะไรขึ้น มันเกิดวิปลาส สมถะถ้าหากว่าไม่ถูกมันเข้าลึกเกินไปอยู่นานเกินไป เขาเรียกว่า "ฮอลลูซิเนชั่น (Hallucination) ประสาทหลอน" มีคนมาบอกอย่างนั้น มีคนมาบอกอย่างนี้ นั่นเรียกว่าไม่สำเร็จ เพราะว่าไปตกอยู่ในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง วิปัสสนาก็เช่นเดียวกัน เมื่อไปตกอยู่ในวิปัสสนูปกิเลสแล้วมันก็ไม่ถูกต้อง เพราะว่าวิปัสสนูปกิเลสนี้เราจับตัวได้อย่างหนึ่ง คือจับตัวได้ยังไง จับตัวได้ตรงที่มีสักกายทิฏฐิ ถ้าหากว่าไปตกวิปัสสนูแล้วมันจะมีสักกายทิฏฐินี่เป็นตัวเบ้อเร่อ อยู่ในจิตของบุคคลผู้นั้น ทำไมถึงเรียกว่าเป็นตัวสำคัญเพราะว่าสักกายทิฏฐิแปลว่าการถือตนเป็นใหญ่ แล้วถือตนว่านี่วิเศษถือตนว่าสำเร็จทั้งที่ไม่สำเร็จ อย่างนี้ ผู้ที่กล่าวตนว่าเป็นพระอรหันต์ในครั้งพุทธกาลเยอะ มีหลายศาสนา ต่างคนก็ต่างกล่าวว่าเป็นพระอรหันต์แต่ว่าเขาเหล่านั้นหาได้เป็นพระอรหันต์ไม่ เพราะเขาไม่ได้รวมเป็นวิปัสสนา ก็มีที่เป็นอรหันต์ได้ก็เฉพาะพระพุทธศาสนาเท่านั้น

เพราะฉะนั้นคำที่ว่าจะสำเร็จพระอรหันต์ หรือว่าสำเร็จจริงนั้นน่ะ คำแรกที่มงคลสูตรท่านแสดงไว้ว่า **อะโสกัง** คือไม่มีความโศกมันเจริญโลกธรรมมาถูกต้องขนาดไหน ก็ไม่มีความหวั่นไหว ไม่มีความ

เศร้าโศกแม้แต่นิดเดียว คือมันเป็นไปตามอัตโนมัติไม่ใช่แกล้งทำ เราเศร้าโศกเขาไปเศร้าโศกกันในห้อง แล้วออกมาก็ทำท่าเป็นหัวเราะ เห็นใครก็ว่าหัวเราะ แต่พอเข้าห้องโอ้ยตรอมใจเกือบตาย อย่างนี้มันก็เรียกว่าเป็นวิปัสสนู ท่านแสดงไว้ชัดเจนเลย เพราะว่าความเศร้าโศกนี้มันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอนสำหรับผู้ที่ยังมีกิเลสอยู่ มีกิเลสอยู่ในตัวแล้วความเศร้าโศกหนีไม่พ้น เพราะฉะนั้นท่านถึงบอกว่าอะโสกังความไม่เศร้าโศก นี่เป็นสัญลักษณ์อันหนึ่งของพระอรหันต์ หรือว่าเป็นผู้ที่พ้นไปแล้วจากกิเลส แล้วความเศร้าโศกนั้นมันมีเยอะแยะ ความเศร้าโศกอย่างเขาเรียกว่าหยาบๆ นี่คือการร้องไห้ หรือเรียกว่ามีความเสียใจมีร้องไห้ร่ำไรรำพันอะไรอย่างนี้ นี่เขาเรียกว่าเกี่ยวกับการเศร้าโศกแต่ผู้ที่สำเร็จแล้วสิ่งเหล่านั้นจะเกิดเป็นอัตโนมัติ ไม่มีการเรียกว่าไม่มีการกระทบ เหมือนกันกับน้ำที่ตกอยู่ในใบบัว มันไม่ซึมเศร้าเข้าไปในใบบัว มันก็ไหลหนีไปหมด เพราะฉะนั้นสัญลักษณ์อันนี้ที่เราสามารถดูได้ว่า ความเศร้าโศกอันนี้ หรือว่าความวิปริตของจิตใจอันนี้มีหรือเปล่า อะโสกังคือความไม่เศร้าโศก

แล้วต่อไปพระองค์ก็ยังแสดงมงคลต่อไปอีกว่า **วิระชัง** วิระชังคือหมายความว่าไม่มีธุลี คือตามธรรมดานี่ถ้ามีธุลีเหมือนกันกับผ้าขาวนี่ มีธุลีแม้แต่เท่าเมล็ดงา แม้แต่เท่าปลายเข็มมันก็ยังปรากฏชัดอยู่ นั่นแหละเขาเรียกว่ามลทินไม่ใช่วิระชัง คำว่าวิระชังต้องบริสุทธิ์ บริสุทธิ์หมายความว่าจิตนั้นน่ะได้บริสุทธิ์แล้ว คำว่าบริสุทธิ์ในที่นี้ก็หมายความว่า ราคะก็ไม่มี โทสะก็ไม่มี โมหะก็ไม่มี ความโลภก็ไม่มี ความโกรธก็ไม่มี ความหลงก็ไม่มี ตัณหา กามตัณหาก็ไม่มี ภวตันหาก็ไม่มี วิภวตันหาก็ไม่มี นั่นเขาเรียกว่าวิระชัง วิระชังหมายความว่าธุลี

สิ่งเหล่านี้ไม่มีการแปดเปื้อน เพราะว่ากิเลสเหล่านี้เขาเรียกว่าเป็นธุลีเข้ามาแปดเปื้อนจิตใจ แต่ว่าถ้าผู้ที่ได้สำเร็จจริงๆ คือไม่ใช่วิปัสสนูมาเป็นวิปัสสนาสำเร็จจริงๆ แล้ว วิระชังจะเป็นผู้ที่ไม่มีธุลีในจิตใจ

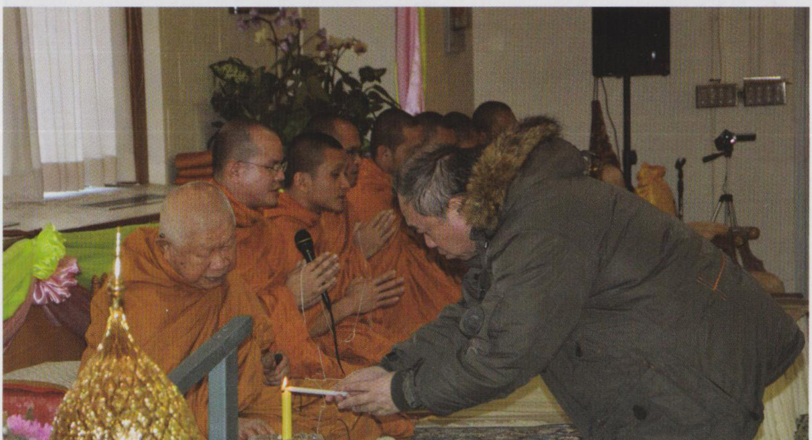
แล้วสุดท้ายคือ **เขมัง** เขมังถ้าจะแปลเป็นเขาเรียกว่าแปลว่าเกษม หรือเรียกว่าไม่มีอะไรผูกพัน คือจิตใจนั้นไม่มีอะไรผูกพันอุปาทานอะไรต่างๆ ก็ไม่มี ไม่ว่าจะเป็นความอคติ จะเป็นฉันทาคติจะเป็นโทสาคติ โมหาคติ ภยาคติ ไม่มีในจิตใจถึงจะเรียกว่าเขมังฉันทาคตินั้นก็คือความรักความชอบ ฉันชอบคนนี้ฉันก็ว่าคนนี้ดี ฉันไม่ชอบคนนั้นก็ว่าคนนั้นไม่ดีนี่เขาเรียกว่าฉันทาคติ แล้วทีนี้โทสาคติก็คือหมายความว่ามีอาฆาต มีพยาบาท มีจองเวร เห็นว่าคนนั้นมันจะดีกว่าเรา เราเนี่ยดีกว่าคนนั้นฉันไม่ชอบเพราะว่าไอ้คนนั้นมันอวดเก่งดีกว่าเรา มันก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นโทสาคติมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง อย่างไรก็ตามเราจะต้องรู้ว่า เขมังการที่หลุดพ้นจากอุปาทานนี่เป็นตัวสำคัญอย่างยิ่ง ไอ้อุปาทานนี่มันจะมีจุดดำที่อยู่ในจิตของบุคคลผู้นั้น ปักอยู่ในจิตของบุคคลผู้นั้น แต่มันเล็กเท่ากันกับปลายเข็มและน้อยกว่าปลายเข็ม แต่มันทรงอิทธิพลยิ่งกว่าอาวุธนิวเคลียร์ มันเป็นอย่างนั้นเพราะฉะนั้น มลทินนี่ในจิตผู้ที่เรียกว่าเป็นผู้ที่สำเร็จนี่ ไม่มีแม้เท่าปลายเข็ม เขาเรียกว่าบริสุทธิ์ เรียกว่าเกษม เราพยายามที่จะอธิบายในข้อสำคัญคือของมงคลสูตรนี่

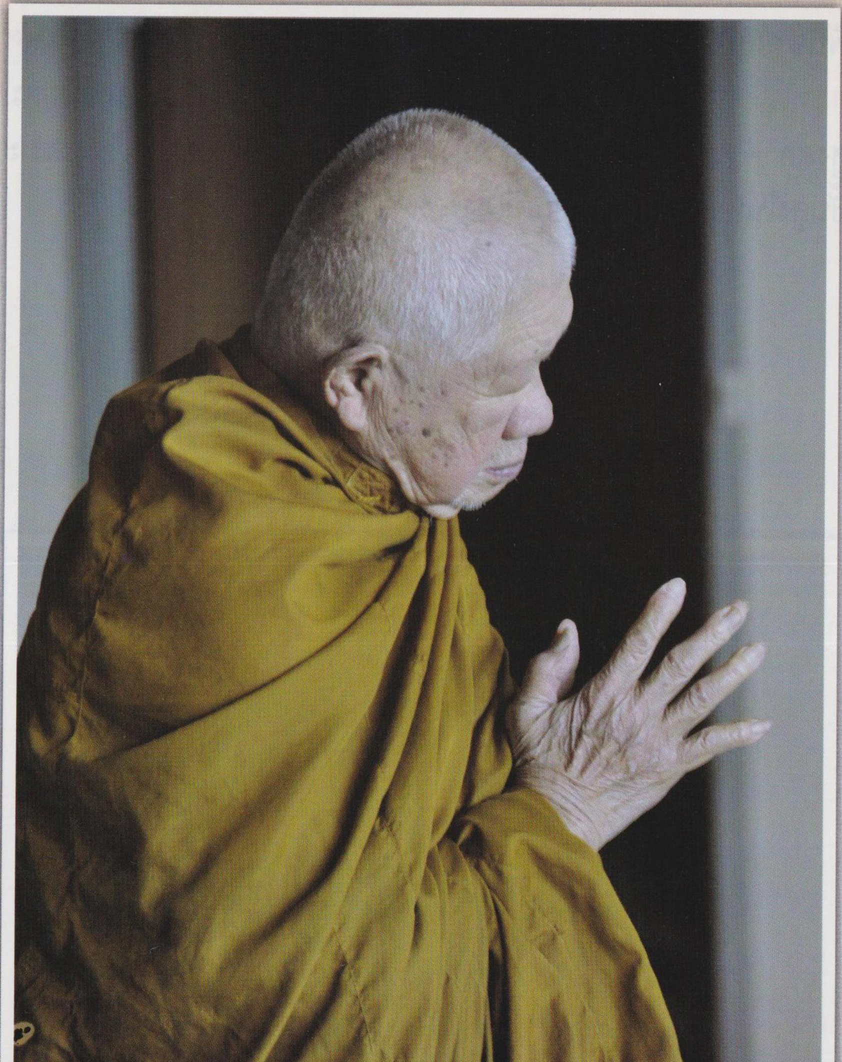
ในมงคลสูตรนี่พระองค์ทรงแสดงมาตั้งแต่นู้นนะ **“อเสวนา จ พาลานํ”** (อะเสวะนาจะพาลานัง) การไม่เสพคบหาคนพาล คือท่านแสดงในชีวิตคนธรรมดา คนธรรมดาสามารถสร้างมงคลนี้ขึ้นมาได้ท่านก็แสดงสูงขึ้น สูงขึ้น จนกระทั่งไปถึงการแผดเผากิเลส ปฏิบัติ

แผดเผากิเลส และก็ทรงแสดงถึงสุดท้าย ก็เป็นอันว่าคนที่ทำจิตใจพ้นจากอุปาทาน เป็นเขมะ เรียกว่าเป็นเกษม **"วิรชํ เขมํ. เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ"** (วิระชัง เขมัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง) เป็นมงคลอันอุดมสูงสุด คำว่าเป็นมงคลอันอุดมสูงสุดในที่นี้ ก็คือท่านได้สำเร็จธรรมะชั้นสูงในพระพุทธศาสนานั่นเอง

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓๗

วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี แล้วก็อยากจะพูดถึงเรื่องแคนาดาเยอะๆ ใครที่ยังไม่เคยมาแคนาดาก็จะได้รู้ว่าแคนาดานี้มันเป็นยังไง เราลองคิดดูก็แล้วกันว่าแคนาดาใหญ่เล็กแค่ไหน เครื่องบินนี่บิน ๕ ชั่วโมงนี่ยังไม่พ้นจากฝั่งหนึ่งไปฝั่งหนึ่ง อย่างที่อยู่ที่เอดมันตันนี่จะบินไปควิเบก (Quebec) นี่เราใช้เวลานี่ ๕ ชั่วโมง มันไกลมาก ก็แสดงว่าประเทศมันใหญ่ แต่มันก็แปลกอยู่ว่าประเทศใหญ่เขาก็มีพลเมืองกันมาก อย่างประเทศอินเดียก็มีเป็นพันๆ ล้าน อย่างประเทศจีนก็มีเป็นพันๆ ล้าน แต่ว่าประเทศแคนาดามีแค่ ๒๐ ล้าน เพราะอะไร เพราะว่ามันหนาว ส่วนที่เป็นน้ำแข็งก็คงเกือบครึ่งประเทศ มันเป็นน้ำแข็งอยู่ไม่ได้ มันก็มี

พวกเอสกิโม (Eskimo) นี่ ไปอยู่กันประปราย

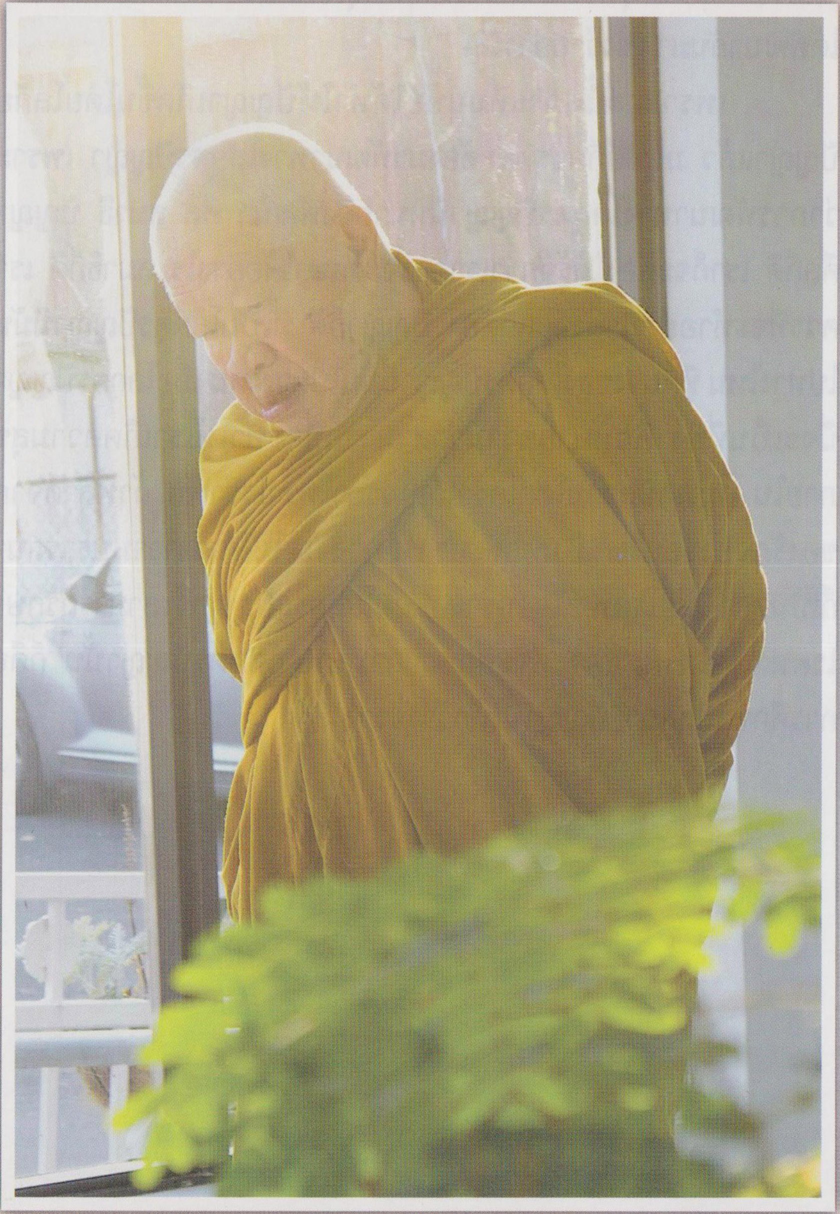
เรามาพูดถึงว่า **ธรรมะ** ธรรมะนี่มันเป็นเครื่องเตือนใจ ท่านทั้งหลายการเตือนนี่มันเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ ตัวของตนเองก็ต้องรู้จักเตือนตนเอง แล้วก็เราก็จะต้องได้รับคำเตือนจากคนอื่น เพราะว่านักปราชญ์ท่านแสดงว่า "สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง" คนเราก็จะต้องมีวาระที่มันคิดไม่ออกหรือวาระที่ทำงานผิดพลาด เมื่อเกิดการผิดพลาดขึ้นมาแล้วคนอื่นตักเตือนก็ควรจะเชื่อเขา แต่ถ้าบางทีคนตักเตือนนั้นมีอคติมันก็เชื่อไม่ได้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนว่า **"นตฺถิ ปญฺญา สมาอาภา"** (นัตถิ ปัญญา สะมาอาภา) แสงสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี คำว่าแสงสว่างที่สว่างนั้น สว่างได้ทั้งกลางวันและกลางคืน สว่างได้ทั้งในที่มืดและที่แจ้ง สว่างทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ภูเขาก็บังปัญญาไม่ได้ มหาสมุทรก็บังปัญญาไม่ได้ เพราะฉะนั้นปัญญานี้จะมีหนทางเกิดได้กี่ทางด้วยกัน ปัญญาก็จะต้องมีหนทางเกิดได้อยู่ ๔ ทาง ที่ท่านเรียกว่า **"สุ จิ ปุ ลิ"** สุ แปลว่า ฟัง จิ แปลว่า คิด ปุ แปลว่า ถาม ลิ แปลว่า เขียน ทั้งสี่อย่างนี้เป็นแนวทางให้แก่สติปัญญา เพราะฉะนั้นทุกประเทศจึงได้มีการศึกษานี่เป็นหัวใจ ตั้งงบประมาณให้การศึกษาก็ก็ทุกประเทศก็มาก ทั้งนี้เพื่อให้คนในชาติได้เกิดมีสติปัญญา ไม่ต้องโง่เง่า หรือไม่ต้องงมงาย คนที่ไม่ได้รับการศึกษานั้นน่ะมันเหมือนกันกับเต่าพันปี หรือว่าเรียกว่าไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไร เขาไปถึงไหนแล้วก็ยังงัวเงียอยู่ อย่างเขามีรถก็มี เรือบินก็มี ก็ไม่กล้าขี่ไม่กล้าขึ้น แล้วก็ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะต้องเป็นไปตามสมัย เพราะฉะนั้นปัญญานี่จึงเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจ เมื่อมีปัญญาในทางโลกทางโลกก็เรียกว่าโลกียปัญญา โลกียปัญญานี่สามารถพัฒนาไปตั้งแต่

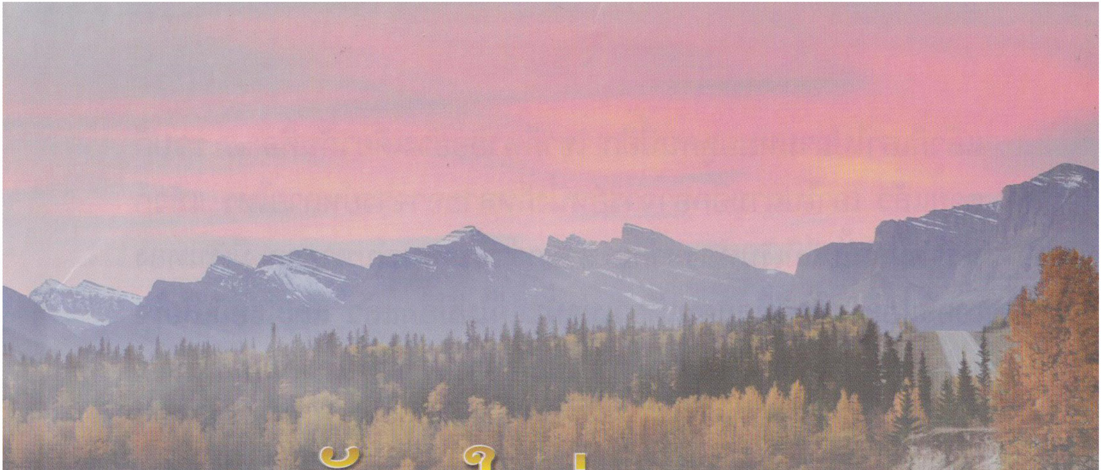
สมัยหิน สมัยไม่นุ่งผ้า จนกระทั่งมาถึงยุคศิวิไลซ์ นับหลายพันปีมานี่ได้พัฒนากันมา เขาว่าอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นการที่มนุษย์ได้ทำให้ปัญญาเกิดขึ้นโดยโลกียปัญญาแล้ว มนุษย์ก็ควรที่จะต้องมาพัฒนาทางโลกุตรปัญญา เพราะว่าการพัฒนาทางโลกุตรปัญญานี่หมายถึงพัฒนา ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลก็ดี เราก็จะต้องให้รู้จักว่าเราควรจะรักษาได้อย่างไร สมาธิก็ดี เราควรที่จะทำอย่างไรถึงจะถูกต้อง ปัญญาก็ดี ที่เป็นโลกตุรปัญญานี่มันไปทางไหน ทิศทางของโลกุตรปัญญานี่มันไปทางไหน เมื่อโลกุตรปัญญานี่จะเป็นที่พึ่ง คือหมายความว่าสามารถที่จะทำให้เราเกิดความสุขภายใน คนเรานี่ความโศกเศร้าเสียใจร้องไห้ร่ำไรรำพัน ถ้าพลาดจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สมความปรารถนาก็เป็นทุกข์นี่คือโรคทางใจ เพราะฉะนั้นโลกุตระปัญญาจึงสามารถรักษาโรคทางใจได้ ก็สมควรที่จะศึกษา การศึกษาโลกุตรปัญญานั้น ก็คือการศึกษาศีลสมาธิปัญญานี้ให้กว้างขวาง

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓๘

วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็มีเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ใกล้ๆ วัดเอดมันตัน ประเทศแคนาดา คือ ทอร์นาโด ทางการประกาศว่าให้ระวังทอร์นาโดจะมา ทอร์นาโดก็พัดตรงวัดมา แต่ว่าอัศจรรย์ พอจะมาถึงวัดก็เบนหนีไปทางเดเวน (Devon) ลาดุก (Leduc) แล้วก็ริมบี้ย์ (Rimbey) เวลานี้อากาศก็ปลอดโปร่ง

วันนี้ก็คงจะเล่าถึงเรื่องหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นธรรมะหรืออย่างไรก็ให้คิดกันเอง ว่าสมัยหนึ่งครั้งพระพุทธเจ้า พระองค์ได้ต่ออายุให้เด็กคนหนึ่ง เด็กคนนั้นเป็นลูกของพราหมณ์ แล้วก็มีดวงชะตาขาด เมื่อไปถามโหราศาสตร์ คนนั้นเขาก็บอกว่าอายุ ๗ ขวบก็ต้องตายแล้ว

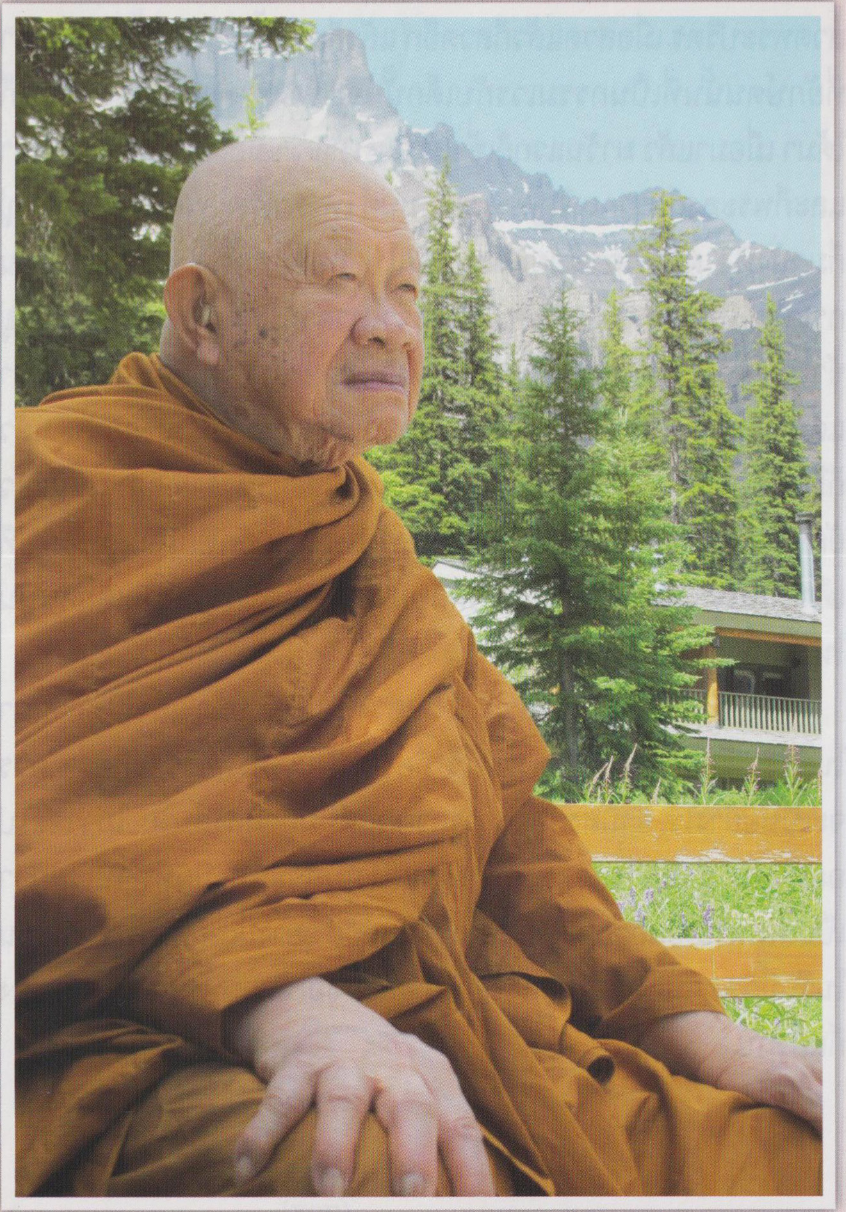
แล้วก็เอาไปถามหมอดูคนนี้อีก เขาก็ทายอย่างเดียวกันคือ ๗ ขวบก็ตายแล้ว เอาไปถามอีกอาจารย์หนึ่งก็หลายอาจารย์หลายโหร แล้วก็พราหมณ์นั้นก็มีเงินทองมากเขาเรียกว่าพราหมณ์มหาศาล มีเงินทองเยอะแยะ แล้วก็มีลูกคนเดียวเท่านั้น ก็ไม่มีอีกแล้ว และเธอก็เสียใจอย่างมาก ว่าลูกของเขาคงจะตายในเมื่ออายุ ๗ ขวบ และก็มีคนแนะนำบอกว่าไปหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านอาจจะช่วยได้ เมื่อไปถึงก็ไปกราบทูลพระพุทธเจ้า ว่าเด็กคนนี้จะอายุสักเท่าไร พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสว่ามีอายุ ๗ ขวบเช่นเดียวกันกับที่หมอดูทั้งหลายดู มันก็แน่ใจแล้วว่าต้องตายแน่แล้ว แล้วพระพุทธองค์ได้ทรงพระเมตตา เมื่อพราหมณ์ได้ทูลขอว่าทำอย่างไรที่จะให้ลูกของข้าพเจ้าจะมีอายุยืนยาวต่อไป พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่าสามารถทำได้ แต่พราหมณ์จำเป็นที่จะต้องถือศีล เมื่อถือศีลตามที่เราตถาคตได้ให้ศีลมีศีล ๕ เป็นต้นแล้ว แล้วก็พราหมณ์ก็จงอธิษฐานว่าเด็กคนนี้ก็จะได้เป็นผู้ปฏิบัติดี หรือว่าเป็นผู้ที่มีศีลธรรมต่อไป พราหมณ์ก็รับรองทุกอย่าง พระพุทธองค์จึงได้ทรงพิจารณาว่าเมื่ออายุ ๗ ขวบนั้นจะมียักษิณีตนหนึ่งที่มีอำนาจมาก และก็เป็นกรรมที่ได้สร้างกันเอาไว้ ยักษิณีตัวนั้นก็จะต้องมาทำร้ายชีวิตเด็กคนนี้ เมื่อถึงเวลาที่เด็กคนนั้นจะต้องตายในนาทีนั้นและก็ในวันนั้น พระพุทธเจ้าพระองค์ก็ทำมณฑป ไม่ใช่พระพุทธเจ้าทำ แต่ว่าให้พราหมณ์นั้นน่ะทำมณฑปขึ้นมา มณฑปก็คือพลับพลา เหมือนกับพลับพลาอย่างนั้น แล้วก็ให้เด็กนั้นไปนั่งอยู่ในตรงกลางเพื่อที่จะฟังพระธรรม พลับพลานั้นก็ไม่ใช่น้อยต้องบรรจุพระได้ถึงเป็นพันองค์ พระพุทธเจ้าได้รับสั่งให้พระหรือว่ารับสั่งให้นายพราหมณ์ไปอาราธนาให้พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ ให้เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน ว่าอย่างนั้น พระสงฆ์ทั้งหลาย

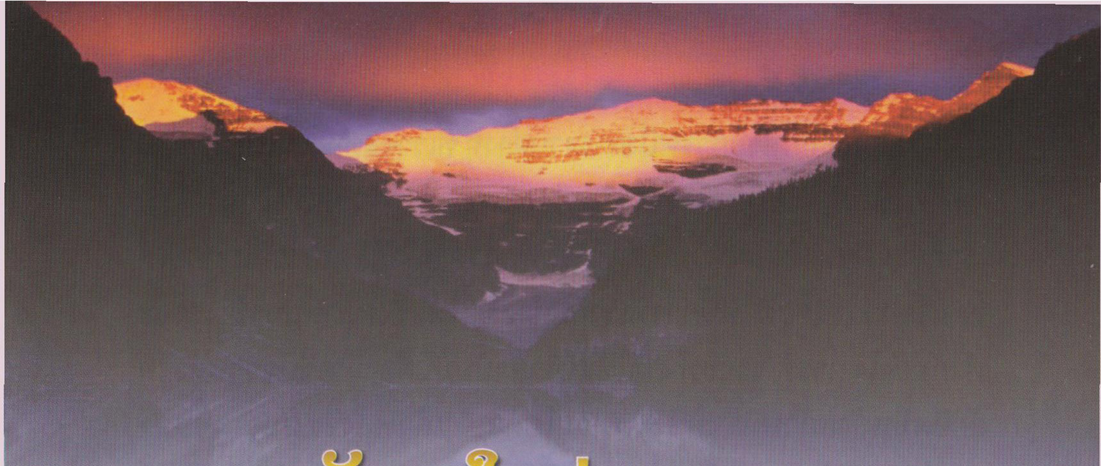
ก็ได้มารวมกัน ๕๐๐ องค์ แล้วก็มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน แล้วก็ทรงสวดพระปริตร เมื่อสวดแล้วก็สวดอีก แล้วก็สวดย้ำอยู่ในที่นั้น เป็นเวลาที่ยักษ์ตนนั้นที่เป็นกรรมเวรกับเด็กนั้นจะต้องมาทำลายชีวิต ยักษ์ก็ได้มา เมื่อมาแล้ว มาวันแรกก็เข้าไม่ถึง เพราะว่าเมื่อเวลาที่พระพุทธเจ้าและก็พระสงฆ์สาวกเจริญพระพุทธมนต์ เทวดาทั้งหลายที่มีศักดาใหญ่ก็มานั่งฟัง ผู้มีศักดาน้อยก็ถอยออกไป ถอยออกไป ถอยออกไปจนกระทั่งก็เรียกว่าเป็นโยชน์ๆ เพราะว่าเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่เขาจะนั่งอยู่ข้างหน้า เทวดาผู้มีศักดิ์น้อยก็จะนั่งถอยออกไป ทีนี้ยักษ์ตนนั้นก็มาแต่หาโอกาสเข้ามาไม่ได้ เพราะว่าเทวดามีแต่เทวดามานั่งอยู่นั่น แล้วก็ไม่สามารถที่จะเข้ามาได้ ในเมื่อถึงวันที่เขาจะมาทำร้ายเด็กคนนั้นแล้วยักษ์ตัวนั้นก็หมดโอกาส เมื่อพ้น ๗ วันไปแล้ว ยักษ์ก็ได้กลับคืนไปที่เด็กคนนั้นก็เลยไม่สิ้นชีวิต มีชีวิตคืนมา แล้วก็ได้มีการตั้งชื่อเด็กคนนั้นใหม่ว่าชื่อว่า ทีฆายุกุมาร

อันนี้ก็เป็นเรื่องเล่ามา แต่หลวงพ่อก็ได้ยินมา แล้วก็ได้อ่านมาในตำรา แล้วก็ที่ท่านแสดงเอาไว้ ก็คงจะเป็นเรื่องที่ควรจะคิดว่า ควรจะเป็นอย่างไร อานิสงส์ของการสวดมนต์นี่มีอานิสงส์มาก ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน ถ้ามีการสวดมนต์ขึ้นมาแล้วมันก็จะต้องมีผู้ที่ท่านเรียกว่าเป็นเทพหรือเป็นอะไรมาคอยฟังสวดมนต์อยู่ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในวันนี้ก็พูดกันถึงเรื่องนี้ก็คงจะเป็นข้อคิด ขอให้ท่านทั้งหลายคิดเอาเองก็แล้วกัน

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๓๙

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็คงจะพูดถึงเรื่องความไม่ประมาท ความไม่ประมาทนั้นมีหลายอย่างที่เราจะทำได้ อันดับแรกคือตัวของเราคิดอยู่เสมอว่าชีวิตนี้มันเป็นสิ่งไม่แน่นอน ความตายจะมาถึงเราเมื่อไรไม่รู้ เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็จะต้องแสวงหาสิ่งใด ที่มันจะเป็นที่พึ่งแก่เราได้ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า นั่นคือการที่ได้ตักเตือนตนของตนเอง และอีกประการหนึ่งมีครูบาอาจารย์ บิดามารดา หรือผู้ที่มีความหวังดีต่อเราเขาเตือนเรา ไม่ว่าการเตือนนั้นจะเป็นการเตือนอย่างไร เราก็ย่อมถือว่าเป็นความดีที่ว่ามีคนได้คอยเอาใจใส่ตัวของเรา เราก็จำเป็นที่จะต้องรับคำเตือนนั้นด้วยความสมัครใจ และเราก็จะสามารถแก้ความประมาทได้

และอีกประการหนึ่งการงานต่างๆ ที่เราจะต้องทำเราก็จำเป็นจะต้องมีสติ เรียกว่าสิ่งที่สำคัญคือคนเรานั้นถ้าขาดสติไปเมื่อไรนี่เราก็จะรู้สึกว่าทำอะไรมันก็เกิดการผิดพลาด แล้วก็คิดอะไรก็ไม่ค่อยได้ เขาเรียกว่าขาดสติ ทีนี้การที่เราจะทำสตินี่ให้แข็งกล้าขึ้นมานี่ เราจะทำกันยังไง การที่เราจะทำสติให้แข็งกล้านั้นมันต้องเกิดขึ้นจากพลังจิต ถ้าจิตมีพลังแล้วสติก็จะมีพลังตามไปด้วย แล้วพลังจิตมันเกิดขึ้นมาจากไหน พลังจิตมันก็จะต้องเกิดขึ้นมาจากการทำสมาธิ มันก็ไม่มีทางอื่นที่เกิดได้สำหรับพลังจิต เพราะฉะนั้นสมาธินี่จะเป็นตัวผลิตพลังจิต แต่การที่จะทำจิตให้เป็นสมาธิได้นั้นเราจะทำกันยังไง คือว่าถ้าเมื่อมีอารมณ์เข้ามาอยู่ในตัวของเรามากๆ อย่างนี้ถือว่าจิตไม่เป็นสมาธิ แต่ถ้าหากว่าเกิดมีอารมณ์อันเดียว เรียกว่าจะเป็นคำบริกรรมหรืออะไรก็ได้ มันก็จะเริ่มทำจิตของเรานี่ให้เป็นหนึ่ง เมื่อจิตเป็นหนึ่งได้จิตมันก็เป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิได้จิตก็ผลิตพลังจิต เมื่อผลิตพลังจิตเพิ่มมากขึ้น สติก็จะแก่กล้าตามไปด้วย นี่มันเป็นของคู่กัน เพราะฉะนั้นองค์พระสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้แสดงหนทางกลางเอาไว้ก็คือ **มรรคแปด** มรรคแปดข้อที่แปดก็คือสมาธิ สัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิจะเป็นตัวยืน ที่สามารถผลิตพลังให้ เมื่อผลิตพลังให้แล้ว ก็สามารถที่จะไปกระจายพลังนี้ให้เป็นประโยชน์ต่างๆ

หลวงพ่ออยากจะเปรียบเทียบพลังจิตนี้ เปรียบเหมือนกันกับเงิน คนเรานั้นหาเงินพอเลี้ยงชีพมันก็ไม่มีส่วนเหลือ แต่คนที่มีความฉลาดหาเงินไม่เฉพาะพอยังชีพแต่ก็มีส่วนเหลือ ก็เมื่อส่วนเหลือมีมากเท่าไรมันก็เป็นอำนาจมีมากขึ้นเท่านั้น เหมือนกันกับการที่สร้างพลังให้แก่จิต เหมือนกันกับที่เราสร้างพลังจิต เมื่อสร้างมากขึ้นแล้ว

มันก็จะทำประโยชน์ได้เยอะ และเมื่อมีเงินมากแล้วก็ทำประโยชน์ได้เยอะ แจกคนที่เขายังยากจนแล้วเขาไม่สามารถจะช่วยตัวเองได้ เราก็ช่วยได้ เราจะสร้างโรงเรียนเราก็ทำได้ เราจะสร้างวัดวาอาราม เราก็ทำได้ เราจะซื้อรถซื้อราสำหรับส่วนตัวก็ทำได้ เราจะมีบ้านมีเรือนก็ทำได้เพราะมันมีเงินซะอย่าง มันก็แปรสภาพออกไปได้เยอะ เหมือนกันกับเราทำสมาธิส่งเสริมสะสมพลังจิต เมื่อพลังจิตมากเข้า มันก็กลายเป็นญาณ มันก็กลายเป็นฌาน มันก็กลายเป็นสติปัญญา มันก็กลายเป็นความปลอดโปร่ง มันก็กลายเป็นการที่ทำให้อายุยาวยืนยืนยาว มันก็ทำให้หายความหงุดหงิด ทำให้หายความเศร้าโศก สารพัดที่พลังจิตจะช่วยได้

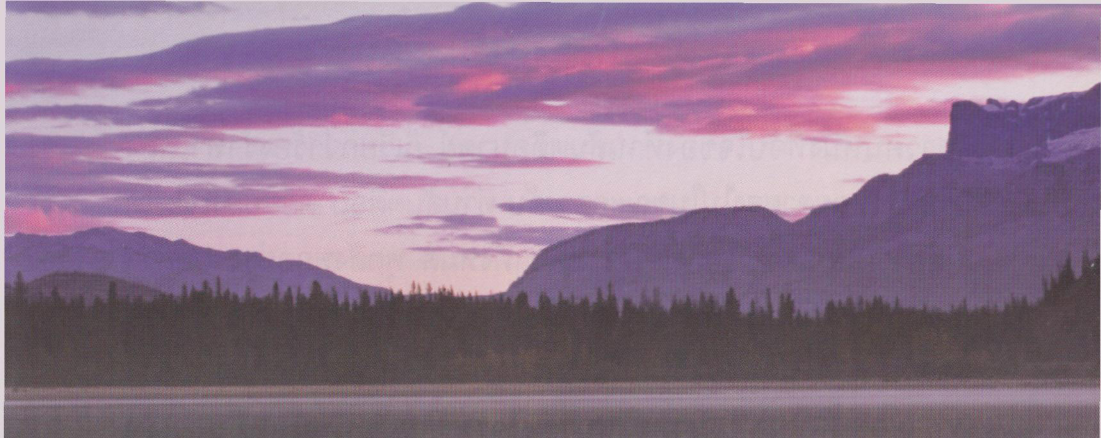

เพราะฉะนั้นเราแสวงหาเงินด้วยน้ำเหงื่อน้ำแรงด้วยประการใด เราก็ควรแสวงหาสมาธิด้วยความตั้งใจมั่นด้วยประการนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเป็นผู้ที่เดินสายกลางตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วเราก็จะถึงซึ่งความเป็นผู้ไม่ประมาท เมื่อเป็นผู้ไม่ประมาทแล้วนี่ ท่านทั้งหลายเราจะมีความประเสริฐ จิตของเราจะมีความเลิศ ตัวของเราจะมีความประเสริฐสมดั่งที่พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงว่า เมื่อผู้ที่มีความไม่ประมาทแล้วก็เป็นผู้ไม่ตาย ถึงแม้ว่าจะตายไปแล้ว แต่ชื่อเสียงก็ยังคงอยู่เป็นที่น่าเคารพบูชา

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๔๕

วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็จะพูดถึงเรื่องท่านพระอรหันต์สักองค์หนึ่ง ท่านพระอรหันต์องค์นี้มีความแปลกประหลาด ทำไมถึงเรียกว่ามีความแปลกประหลาด เพราะว่าท่านไปสำเร็จพระอรหันต์บนคอช้าง ท่านผู้นั้นคือใคร ท่านผู้นั้นได้นามว่า สันตติอมาตย์ ผู้ที่เป็นนายทหารชั้นเอกของพระเจ้าแผ่นดิน ได้ไปปราบโจรที่เข้ามาก่อกวนที่ชายแดนราบคาบสำเร็จ พระเจ้าแผ่นดินก็เลยประทานรางวัลอันงามให้แก่ท่านสันตติอมาตย์ สันตติอมาตย์ก็ได้รางวัลโดยการที่ได้ปกครองเมืองอยู่ ๑๕ วัน ให้ปกครอง แล้วก็พระเจ้าแผ่นดินก็หานางบำเรอที่สวยงามให้กับสันตติอมาตย์อยู่ตลอดเวลา ทั้งตลอดเวลาที่สิบกว่านั้น มีอยู่วันหนึ่ง

มีสาวคนหนึ่งที่จับใจของท่านสันตติอมาตย์ ก็เรียกว่าร้องรำทำเพลงนานไป ก็เลยตายลงไปในขณะกลางคัน ท่านสันตติอมาตย์ยับยั้งใจไม่ได้ เกิดความโศกเศร้า อะไรต่างๆ ไม่เอาทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่าง บอกว่าเสียใจไม่รู้จะมีการหักห้ามใจอย่างไรได้ นี่เขาเรียกว่าอำนาจ อำนาจของกิเลส อำนาจของกิเลสนี่สามารถที่จะทำลายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นสันตติอมาตย์ไปปราบโจรผู้ร้ายนับพันนับหมื่นสำเร็จ แต่ปราบผู้หญิงคนเดียวไม่สำเร็จ ก็เพราะว่ามีกิเลสที่ผูกมัดจิตใจ ฉะนั้น สันตติอมาตย์จึงหมดหนทาง ก็มีคนเขามาเตือน บอกว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่วัดพระเชตวัน ขอเชิญท่านไปหา ไปกราบทูลเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านจะได้แก้ความโศกได้

สันตติอมาตย์ได้ขึ้นขี่คอช้างเดินไปจากวัง แล้วก็เข้าไปที่พระพุทธเจ้า แต่ยังไม่ทันที่จะลงจากคอช้าง อยู่บนคอช้างนั่นเอง พระพุทธเจ้าก็เปล่งพระสุรเสียงอยู่ที่คันธกุฎีให้แก่สันตติอมาตย์ โดยพระพุทธองค์มาพิจารณาเห็นว่าสันตติอมาตย์จะได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในวันนี้ พระองค์จึงได้ตรัสว่า **“นัตถิ โสโก กุโต ภะยัง”** ถ้าหากว่าบุคคลผู้ไม่มีความโศกก็ไม่มีภัย **“ปิยเต ชายเต โสโก ปิยเต ชายเต ภยํ ปิยเต วิปฺปมุตฺตสฺส นตฺถิ โสโก กุโต ภยํ”** (ปิยะเต ชายะเต โสโก ปิยะเต ชายะเต ภะยัง ปิยะเต วิปปะมุตตัสสะ นัตถิ โสโก กุโต ภะยัง) ปิยะเต ชายะเต โสโก ความโศกเกิดขึ้นแต่ความรัก ภัยก็เกิดขึ้นแต่ความรัก เมื่อเราตัดทั้งสองอย่างนี้ได้แล้ว ภัยจะมีมาแต่ที่ไหน คำที่พระองค์ตรัสไม่มี ไม่กี่คำเรียกว่า ปิยะเต ชายะเต โสโก ปิยะเต ชายะเต ภะยัง ปิยะเต วิปปะมุตตัสสะ นัตถิ โสโก กุโต ภะยัง เท่านี้เอง ทำไมสันตติอมาตย์อยู่บนคอช้างได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ สันตติอมาตย์นั้น

กำลังเมาสุรา กำลังเรียกว่าคลุกคลีอยู่ในกามคุณสารพัด แต่เมื่อมาถูกธรรมะของพระพุทธจ้าเพียงไม่กี่คำ ท่านทั้งหลายขอให้เข้าใจว่า พลังจิตที่สันตติอมาตย์ได้สะสมมานั้นตลอดระยะเวลาหลายชาติ ได้รวมตัวเป็นพลังเรียกว่าเป็นจุดพลังอำนาจ เพราะว่าพลังจิตที่คนทำสมาธินี่เมื่อทำแล้วนี่มันจะไม่สูญสลายตัว มันจะฝังตัวอยู่ในจิตของบุคคลผู้นั้น ครั้งหนึ่งก็ฝัง สองครั้งก็ฝัง ร้อยครั้งก็ฝัง กี่ร้อยครั้งก็ฝัง ฝังไว้อยู่ที่นั่น โดยที่ไม่มีการสูญสลายตัว จนกระทั่งถึงจุดพลังอำนาจ เพราะฉะนั้น พลังจิตที่สันตติอมาตย์สะสมมา เป็นเวลาหลายร้อยหลายพันชาตินั้น ได้เข้ามารวมตัวอยู่จุดเดียว แล้วก็พระพุทธเจ้าก็ทรงเห็นเช่นนั้น จึงให้สันตติอมาตย์พิจารณา เมื่อพิจารณาแล้วจิตของสันตติอมาตย์ก็เข้าไปหาจิตเดิม เมื่อเข้าไปหาจิตเดิมก็เกิดดวงตาเห็นธรรม สว่าง เกิดดวงตาเห็นธรรมก็หมายความว่าไม่ใช่ตาธรรมดา คือถ้าหากว่าเป็นตาธรรมดานี่ พระพุทธเจ้าแสดงธรรมเพียงเท่านั้นก็ไม่สามารถจะบรรลุอะไรได้ แต่ว่าสันตติอมาตย์มีพลังจิตที่ได้สะสมมาแล้วเป็นหลายร้อยหลายพันชาติ ก็ได้ผุดขึ้นมา เกิดจุดพลังอำนาจในขณะนั้น เมื่อได้ฟังธรรมดวงตาก็เห็นธรรม สามารถตัดกิเลสได้ทันที แล้วก็ลงจากคอช้าง มากราบทูลพระพุทธเจ้าโดยที่ไม่ได้ขอบรรพชา แล้วสันตติอมาตย์ก็ได้ปรินิพพานในเวลาอันไม่นานต่อมา

เพราะฉะนั้นการที่เราพากันทำสมาธิสร้างพลังจิตนี่ มันเป็นสิ่งที่มีคุณภาพ คุณธรรม คุณวิเศษอยู่ในที่นั้นมากมาย เพราะฉะนั้นหลวงพ่อจึงได้กล้ากล่าวว่า ในพลังจิตนั้นมันจะประกอบไปด้วย บุญวาสนา บารมี มันจะอยู่ในพลังจิตอันนั้นแหละ แล้วก็เป็นสิ่งที่ไม่ตายติดตนตามตัวเราไปตลอด เพราะฉะนั้นในการที่เราพากันสนใจในการ

ทำสมาธิ จึงเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด เพื่อที่จะได้มีกำลัง บุญ วาสนา บารมี แล้วการทำสมาธิก็ไม่ยาก สามารถที่จะทำได้ด้วยกันทุกคน เมื่อเราพากันมีความศรัทธา มีความตั้งใจอยากที่จะทำสมาธิแล้ว โอกาสก็จะเป็นของเรา

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๕๕

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔ (ในพรรษากาล)

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็มาพบกับท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้อธิบายธรรมะ แต่วันนี้ก็มาเป็นพิเศษ คือหลวงพ่อมาคิดได้ถึงบทหนึ่ง คาถาบทหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าได้แสดงไว้ว่า **"โลโภ ธมฺมานํ ปริปนฺโถ"** (โลโภ ธัมมานัง ปะริปันโถ) ความโลภเป็นอันตรายต่อธรรมทั้งหลาย ธรรมะมากเท่าไหร่ก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือ ต่างคนก็ต่างคิดว่าเช่นนั้น แต่ถ้าหากว่าโลภแล้ว ธรรมะก็เป็นอันตรายเหมือนกัน เหมือนกับคนที่พยายามทำสมาธิ อยากจะให้ได้เร็วๆ อยากจะบรรลุเร็วๆ แต่มันเป็นไปไม่ได้ แล้วมันก็กลับกลายเป็นความโลภ ความโลภนั้นน่ะมันเป็นกิเลสกองใหญ่ มันมีกิเลสอยู่ ๓ กอง คือ ราคะความกำหนัดยินดี ก็เป็นกิเลสกองใหญ่ โทสะความร้ายกาจ

ก็เป็นกิเลสกองใหญ่ โมหะความหลงก็เป็นกิเลสกองใหญ่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เพราะฉะนั้นความโลภที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นอันตรายนั้น เช่นอย่างผู้ที่ทำสมาธิก็อยากให้ได้เร็ว บอกว่าทำไมฉันจะได้พ้นทุกข์เร็วๆ นั่นความโลภ เมื่อความโลภเกิดขึ้นมาแล้วมันก็กลายเป็นสัญญา สัญญานั้นก็คือเมื่อเราเคยทำได้ดี ทำสมาธิได้ดี ก็อยากจะให้มันเป็นอย่างนั้นอีก ก็รีบทำรีบทำ มันก็เลยดีไม่ได้ เพราะความโลภมาป้องกันซะแล้ว

เพราะฉะนั้นในเรื่องของการปฏิบัตินี้ การวางพื้นฐานมันเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าการวางพื้นฐานของการปฏิบัติจิตใจนั้นจำเป็นที่จะต้องค่อยเป็นค่อยไป แล้วก็เป็นไปตามปรกติ มันจะเป็นอัตโนมัติไปตามทางของมัน เมื่อเราปฏิบัติไปด้วยความสม่ำเสมอ ไม่หนักเกินไปแล้วก็ไม่เบาเกินไป จิตต่างๆ ที่มันจะพัฒนามันก็จะเริ่มพัฒนา ถ้าหากว่าเราจะเปรียบเทียบ ก็เปรียบเทียบเหมือนกันกับว่าการปลูกต้นไม้ การปลูกต้นไม้นั่นน่ะ เราจะไปรีบให้มันโตเร็วๆ นั้นจับตรงนี้ไปวางตรงนั้น จับตรงนั้นไปวางตรงนี้ ไอ้ต้นไม้นั่นมันก็ตายมันไม่สามารถจะงอกได้ เพราะว่าความไม่เข้าใจของบุคคล เพราะฉะนั้นเมื่อเราจะปลูกต้นไม้ลงไปแล้วนี่ เราก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องใส่ปุ๋ยและรดน้ำ ความเติบใหญ่ต่างๆ ของต้นไม้ มันก็เป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่งเป็นธรรมชาติ หรือเรียกว่าเป็นสิ่งที่มันจะต้องเกิดไปตามอัตโนมัติของมัน เช่นเดียวกันกับเราพากันเลี้ยงเด็ก เราจะพยายามให้มันกิน อยากให้มันโตไวๆ เดี๋ยวก็กลายเป็นเด็กอ้วน มันก็ใช้ไม่ได้ ทำให้เด็กเสียคน เพราะเหตุของความโลภ เพราะฉะนั้นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความโลภเป็นอันตรายต่อธรรมทั้งหลายนั้น ให้เราเข้าใจ ให้เข้าใจว่า คนเราโดยมากนี่

บางทีมีทุกข์มีร้อนอะไรก็อยากจะพ้นทุกข์ พ้นทุกข์ไปซะ แท้ที่จริงมันก็พ้นไม่ได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่มันจะต้องทำให้เป็นไปตามบทบาท อย่างการเลี้ยงเด็กนี่ก็จะต้องให้เป็นไปตามบทบาท ค่อยๆ ให้อาหารไปทีละเล็กทีละน้อยจนกว่าเด็กจะเติบโต ไม่ใช่ว่าให้กินได้กินเอา หรือว่าทำให้มัน ต้องการให้มันโตเร็วๆ อย่างนี้มันก็ไม่ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำสมาธิ การทำสมาธินั้นน่ะ จะต้องทำสมาธิเป็นไปตามปรกติ เมื่อเป็นตามปรกติแล้ว จิตนี้มันจะพัฒนาตัวของมันเองไปตามปรกติ ไปตามขั้นตอน เมื่อเป็นเช่นนั้นการปฏิบัติก็เป็นไปด้วยความสม่ำเสมอ เมื่อการปฏิบัติเป็นไปด้วยความสม่ำเสมอก็ตรงกันกับที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **มัชฌิมาปฏิปทา** การปฏิบัติหนทางกลาง การปฏิบัติหนทางกลางนั่นนะท่านแปลว่าเป็นการปฏิบัติหนทางพอดี คำที่ว่าพอดีนั้นน่ะเราก็รู้อยู่แล้ว สิ่งใดถ้าเกินพอดีไปแล้ว มันจะไม่สำเร็จ สิ่งใดถ้าหากว่ามันพอดีแล้ว มันจะสำเร็จ เหมือนกันกับรับประทานอาหารนี่ ปากของเราเพียงเท่านี้ เราก็ใส่เท่านี้มันพอดี จะใส่เข้าไปมากมายมันไม่ได้ มันผิดปรกติ มันไม่พอดี ถ้าใส่พอดีแล้วมันก็อิ่มให้พอดี ใส่น้อยไปก็ไม่ดี ใส่มากไปก็ไม่ดี พอดีเต็มคำก็พอดี เพราะฉะนั้นมันสำเร็จตรงพอดี การผสมคอนกรีตที่เขาจะทำอาคารบ้านเรือน เขาก็มีสัดส่วนการผสมของเขาให้มันพอดี หินเท่านี้ ทรายเท่านี้ ปูนเท่านี้ มันก็แข็งแกร่ง ถ้าหากว่ามันไม่พอดีไปซะอย่างหนึ่งมันก็เสียความแข็งแกร่งไป หรือไม้ที่จะมาตัดเป็นบ้านเป็นเรือนอย่างนี้มันก็จะต้องตัดพอดี ถ้าเกินพอดีไปเหมือนขื่อนี่ ตัดเกินไปมันก็เป็นหลังคาไม่ได้ ตัดสั้นไปก็ไม่ได้ ต้องตัดพอดี ถ้าพอดีมันก็เป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมาได้ เหมือนกันกับที่เราตัดเสื้อผ้าต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน

ก็ต้องพอดี ไม่คับเกินไปแล้วก็ไม่ยานเกินไป เพราะฉะนั้นความพอดีจึงเป็นหนทางที่ให้เกิดความสำเร็จ

เมื่อเป็นเช่นนั้น การปฏิบัติของพวกเรา เราก็ดูระบบ การปฏิบัติสมาธิมีระบบอย่างไร เราก็ทำไปตามระบบ เมื่อทำไปตามการพัฒนาจิตใจมันก็เจริญขึ้นๆ เพราะฉะนั้นการที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า โลโภ ธัมมานัง ปะริปันโถ ความโลภเป็นอันตรายต่อธรรมทั้งหลายนั้นย่อมเป็นความจริง

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๖๕

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๔

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้มีเรื่องที่จะพูดให้ท่านทั้งหลายฟังถึงเรื่องว่า ความลับในที่แจ้ง ท่านทั้งหลายมนุษย์เราที่เกิดขึ้นมาและมีความเป็นอยู่ได้ไม่บ้าใบ้เสียจริต ไม่เป็นบุคคลที่ไร้สมรรถภาพก็เพราะว่าเรามีสมาธิ เรามีสมาธิมาโดยธรรมชาติ ทุกคนในโลกไม่ว่าท่านผู้ใดชาติใดภาษาใด ต่างคนต่างมีสมาธิมา ถ้าคนไหนไม่มีสมาธิคนนั้นก็ต้องเข้าโรงพยาบาลโรคจิต คนไหนไม่มีสมาธิก็เป็นคนเต็มที่ไม่ได้ คนขับรถถ้าไม่มีสมาธิรถก็คว่ำ ถ้าหากว่าทำการงานอะไรไม่มีสมาธิ การงานก็ไม่เป็นการเป็นงาน ถ้าจะท่องมนต์บทจดจำพวกมนต์ทั้งหลาย พระธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าก็ต้องมีสมาธิ ถ้าไม่มีสมาธิก็ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น

โลกทั้งมวลพากันอาศัยสมาธิ แต่ทำไมโลกทั้งมวลถึงได้มองข้ามสมาธินี้ไปเสีย ไม่รู้ว่าพากันไปเอาอะไรต่ออะไร ซึ่งมันก็ไม่ค่อยจะถูกต้อง ถ้าหากว่าเรามาช่วยกันพัฒนาสมาธิที่เราพากันมีอยู่ในปัจจุบันนี้ให้มันมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มนุษย์จะมีความสุขเพิ่มขึ้น เวลานี้สมาธิได้ขาดแคลนลงไปตามลำดับ เมื่อสมาธิขาดแคลนลงไปตามลำดับ สติที่มีอยู่ในมนุษย์ก็จะต้องขาดแคลนลงไปตามลำดับ แต่ว่าในปัจจุบันนี้มนุษย์ทั้งหลายมีสมองปราดเปรื่องสามารถคิดอะไรต่างๆ ได้ แต่ก่อนไม่เคยมีเรือบินเดี๋ยวนี้ก็คิดเป็นเรือบิน เรียกว่าเหาะไปในอากาศได้ แต่ก่อนไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีโทรทัศน์ เดี๋ยวนี้ก็คิดเป็นโทรศัพท์โทรทัศน์ได้ แต่ก่อนไม่มีคอมพิวเตอร์เดี๋ยวนี้ก็คิดคอมพิวเตอร์ได้ สารพัดที่มนุษย์คิดได้ ทั้งอาหาร ทั้งที่อยู่ ทั้งยาแก้ไข้ สารพัดก็คิดขึ้นมาได้ แต่เราทำไมจึงไม่คิดพัฒนาสมาธินี้ให้มันเจริญยิ่งเหมือนกันกับเราคิดโทรศัพท์คิดเรือบิน คือให้สมาธินี้สามารถพัฒนาได้ทุกคนในโลกนี้ เรียกว่าสามารถพัฒนาได้เพราะว่าสมาธินั้นคือเป็นการผลิตพลังจิต

ในคนทั้งหลายที่พากันมีสมาธิอยู่ปัจจุบันนี้เรียกว่าเป็นสมาธิธรรมชาติ สมาธิธรรมชาตินี้ก็ยังทำประโยชน์ให้มนุษย์ได้พากันอยู่กันอย่างเป็นมนุษย์ อ่า อย่างเป็นมนุษย์ที่เราพากันเห็นอยู่ในปัจจุบันนี้อาศัยสมาธิแท้ๆ เมื่อถ้าหากว่าเราพัฒนาเหมือนกับเราที่เขาพัฒนาคอมพิวเตอร์ หรือเขาพัฒนาเขื่อนต่างๆ ที่มันเป็นไฟฟ้าขึ้น แม่น้ำที่ไหลลงมา ฝนที่ตกลงมาจากท้องฟ้าสู่ผืนแผ่นดินแล้วก็ลงมาเป็นแม่น้ำลำคลอง สมัยก่อนนั้นก็ปล่อยให้ทิ้งลงทะเลเปล่าๆ ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรกับน้ำ กับแม่น้ำเหล่านั้น ปัจจุบันมนุษย์ทั้งหลายมีความคิดถึงขั้นกั้นเป็นเขื่อน กั้นเป็นเขื่อนเพื่อให้น้ำสะสมอยู่ แล้วเวลาต้องการก็ปล่อย

ให้น้ำออกจากเขื่อน การปล่อยให้น้ำออกจากเขื่อนก็เป็นแรง สามารถที่จะผลิตไฟฟ้าได้ เขื่อนที่ผลิตไฟฟ้าได้ในโลกนี้มหาศาล เป็นไฟฟ้า เมื่อไปเป็นไฟฟ้าก็กลายไปเป็นแสงสว่าง ก็กลายไปเป็นพลังงาน ก็กลายไปเป็นสิ่งต่างๆ สารพัดเกิดขึ้นจากไฟฟ้ามหาศาล ก็เกิดขึ้นมาจากการที่เขาได้กั้นเขื่อน คือเขื่อนนี้กั้นจากแม่น้ำธรรมชาติไม่ให้ไหลไปลงทะเลเปล่าๆ

เช่นเดียวกันกับมนุษย์เรา ถ้าหากว่ามีเทคนิคในการที่จะสร้างสมาธินี้ให้มันเป็นสแตนดาร์ด คือให้มันเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ทุกคนในโลกนี้ แล้วก็เป็นสมาธิที่ว่าไม่ต้องมีใครเป็นเจ้าของ สามารถที่จะสร้างสมาธิขึ้นมาเหมือนกันกับเขาสร้างเขื่อน เขาสร้างสมาธิขึ้นมานี้ก็การสร้างสมาธิขึ้นมาก็คือการสร้างให้พวกเราสามารถทำสมาธินี้ให้ผลิตพลังจิตขึ้นมาได้ เมื่อเราสามารถที่จะผลิตพลังจิตขึ้นมาได้พิเศษพิเศษกว่าธรรมดา คือธรรมดานี้ก็พออยู่กันได้แล้วมนุษย์นี่ แต่ถ้าหากว่ามาทำสมาธิเกิดพลังจิตมีพิเศษขึ้นมา ขึ้นมาสักไม่มากหรอกประมาณสักยี่สิบสามสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น มนุษย์จะอยู่ด้วยกันด้วยความเป็นสุขไม่ต้องมีสงคราม ไม่ต้องมีฆ่าฟันรันแทงกัน อยู่กันด้วยความเป็นสุขเพราะอะไร เพราะว่าเมื่อเราทำสมาธิที่ถูกต้องหมายความว่าสมาธิไม่ใช่ว่าทำสมาธิเอาจนกระทั่งไม่รู้ตงรู้ตัวอะไรอย่างนั้น ให้ทำสมาธิขั้นพื้นฐานเพราะว่าเราเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้เราเป็นอยู่ด้วยสมาธิขั้นพื้นฐาน เราพัฒนาสมาธิขั้นพื้นฐานไม่ใช่วิปัสสนา คือพัฒนาสมาธินี้ให้มันเป็นประโยชน์อย่างพระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ได้พัฒนาสมาธิ อันดับแรกที่พระองค์ได้คือบุพเพนิวาสานุสสติญาณ นั่นน่ะคือสมาธิ แล้วก็อันดับที่สองพระองค์ได้จตูปปาตญาณ คือหมายความว่าตอนเที่ยงคืน

ได้จตูปปาตญาณก็ได้ดวงตาทิพย์ อย่างนี้นี่เกิดจากสมถะ วิปัสสนานั้น ได้เกิดขึ้นในตอนฟ้าจะแจ้งสี่ชั่วโมง เพราะฉะนั้นบุพเพนิวาสานุสสติญาณ แล้วก็จตูปปาตญาณ จึงได้เป็นกำลังให้พระพุทธเจ้า ได้สามารถเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างกว้างขวาง

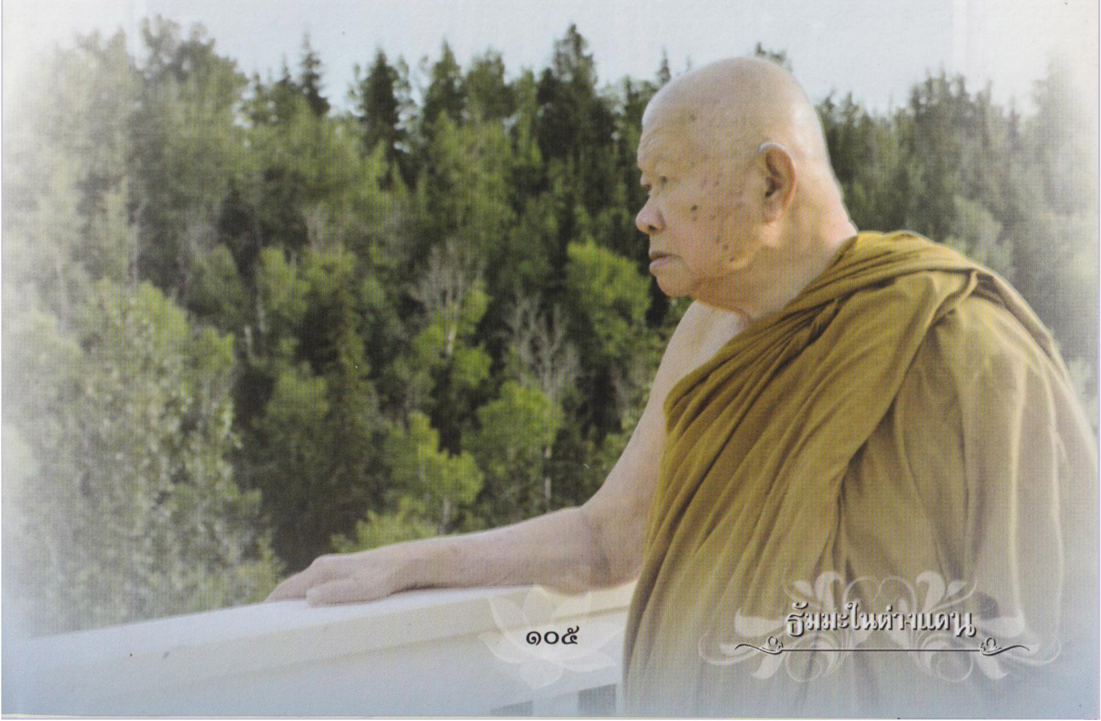
ท่านทั้งหลายสมาธินี้ถ้าหากว่าทำจริงๆ แล้วนี่ก็ไม่ได้ยากอะไร เพราะอะไร เพราะว่ามีหลักมีเกณฑ์อยู่แล้ว ถ้าหากว่าใครไม่รู้ ยังไม่เข้าใจก็สามารถไปศึกษาสมาธิภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ จะมีสมาธิเพื่อผลิตพลังจิตให้แก่ทุกๆ คนที่ต้องการ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นชาติใด ภาษาใด หรือใครก็ตามสามารถที่จะเข้าไปศึกษาสมาธิภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ สมาธิภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ คือการสร้างพลังจิตและสะสมพลังจิต เมื่อสะสมพลังจิตเข้าขั้นแล้วนี่ มันจะเกิดอะไรขึ้น มันจะต้องเกิดประโยชน์มหาศาล คนเราอยู่ด้วยกันในโลกนี้มากมายเป็นพันๆ ล้าน ความเห็นก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น ความขัดแย้งก็ต้องเกิดขึ้นในโลกนี้ เมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้น แม้เท่าเพียงเท่าหัวไม้ขีดไฟนิดเดียวเท่านั้น มันก็ทำอันตรายให้เกิดความแตกแยก ให้เกิดความวุ่นวายสารพัดหากว่าควบคุมจิตใจไม่ได้ พลังจิตไม่เพียงพอ มันก็เป็นอันตรายต่อครอบครัว เป็นอันตรายต่อสังคม เป็นอันตรายต่อประเทศชาติ เป็นอันตรายต่อโลก

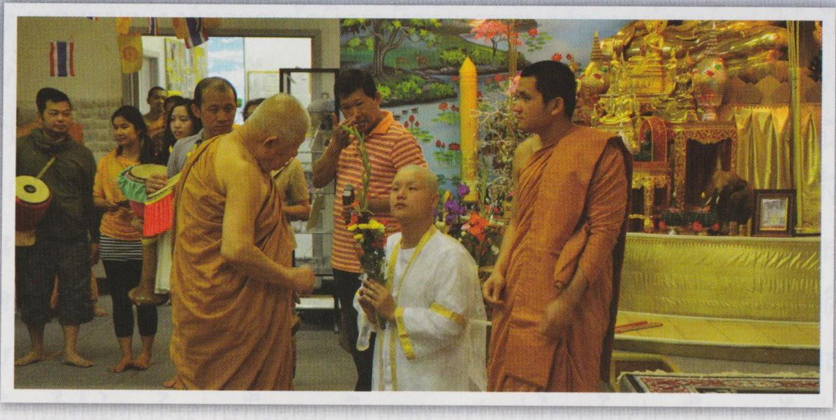
เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าได้พากันมาพยายาม เพื่อที่จะช่วยกันเผยแพร่สมาธิให้กว้างขวาง ให้คนทั้งหลายได้สามารถทำสมาธิสร้างพลังจิตขึ้นมา ยกระดับความเป็นสมาธิขึ้นมาให้เหมือนกันกับเขาสร้างพัฒนาเขื่อน ที่เขาสร้างเขื่อนนั้นน่ะ แต่ก่อนน้ำมันไหลไปเฉยๆ เอ่อ มันไม่ได้ประโยชน์อะไร เมื่อเขาสร้างเขื่อนแล้วมันก็กลายเป็นไฟฟ้า

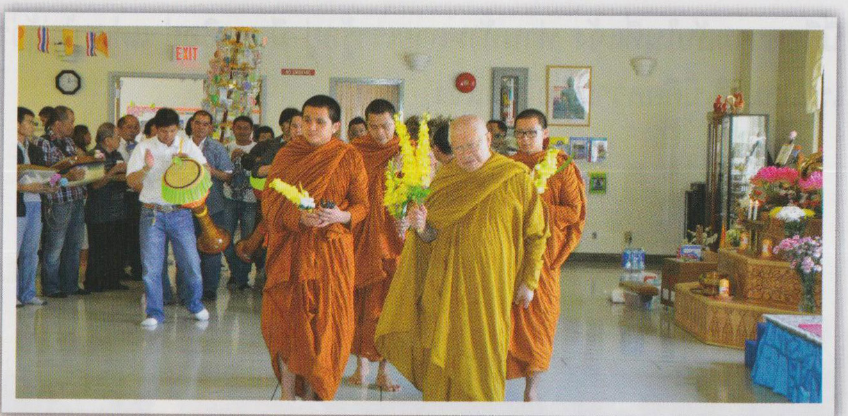
มันได้ประโยชน์มหาศาล เพราะเขามีเทคนิคในการสร้าง เพราะฉะนั้น เทคนิคในการที่ทำสมาธิเพื่อพลังจิต ภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพนั้น มีอยู่ครบถ้วน เพื่อที่จะให้ทุกคน ทุกหมู่ ทุกเหล่า ทุกชาติศาสนา ไม่ว่าที่ใดก็ตาม สามารถเข้ามาเพื่อที่จะศึกษาสมาธิได้ เพราะฉะนั้นเมื่อสร้างสมาธิมีพลังจิต ก็สามารถควบคุมจิตใจของตนได้ เมื่อสามารถควบคุมจิตใจของตนได้ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมาใหญ่โตมโหฬาร สามารถลดระดับลงมาพ้นขีดอันตราย เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ และเป็นประโยชน์ต่อโลกนี้ นี่คือความลับในที่แจ้ง ท่านทั้งหลายเรารู้อยู่ มีสมาธิอยู่ แต่เราไม่รู้ว่าเรามีสมาธิ นี่คือความลับในที่แจ้ง

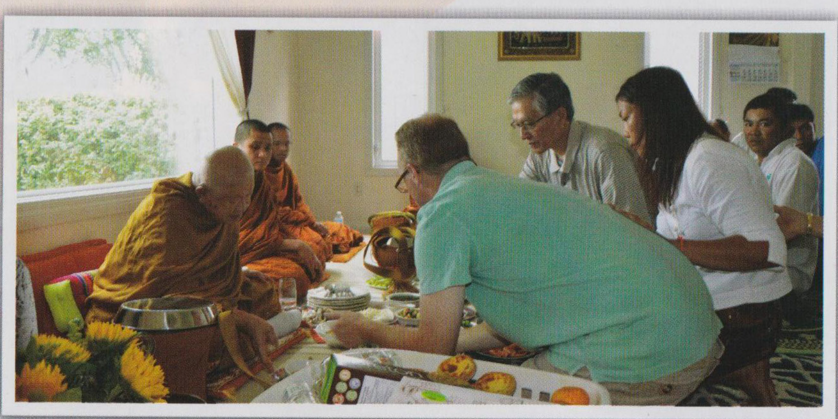
สวัสดี

(สาธุ)

EXIT

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๗๕

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี คณะที่มาเรียนครูสมาธิทั้งหลาย วันนี้หลวงพ่อก็ได้มาพบกับท่านทั้งหลาย ในอันดับแรกของการจะมาศึกษาสมาธิ เราก็ควรจะต้องรู้ว่าความประสงค์ของการทำสมาธินั้นคืออะไร นี่เป็นประการสำคัญ เพราะว่าไม่ว่าจะทำงานทำการอะไรทุกอย่าง จำเป็นที่จะต้องมีจุดหมายปลายทาง หรือเรียกว่าจุดประสงค์ และเมื่อเราได้จุดประสงค์แล้ว เราก็พยายามที่จะทำให้จุดประสงค์นั้นสำเร็จขึ้น ท่านทั้งหลายได้สละเวลาที่จะมาเรียนครูสมาธิกันนั้น ถือว่าได้มาถูกทางแล้ว คำที่ว่าถูกทางนั้น ก็หมายความว่า เรามีจุดประสงค์ของการทำสมาธิ และเราก็มีระบบ การที่เราจะเรียนสมาธินั้นเป็นขั้นตอนต่อไป

จุดประสงค์ของการทำสมาธินั้นก็คือ **"พลังจิต"** พลังจิตมีความหมายอย่างไร พลังจิตนั้นมีความหมายมาก เพราะว่าเมื่อเราสร้างพลังจิตขึ้นมาแล้วนั้น พลังจิตนั้นจะรวมทั้งบุญ วาสนา บารมี ที่จะไปรวมตัวกันอยู่ที่พลังจิต แล้วพลังจิตนั้น ก็จะมีการเกิดขึ้น หรือว่าสร้างขึ้น ผลิตขึ้นได้ทางเดียวเท่านั้น ก็คือ **"การทำสมาธิ"** เมื่อทำสมาธิพลังจิตถึงจะเกิดขึ้น เช่นเดียวกันกับเรารับประทานอาหาร การรับประทานอาหารนั้น เราก็รับประทานได้ทางเดียว คือทางปากของเรา เราจะใส่จมูกหรือเราจะใส่หู หรือเราจะใส่ทางอื่น ย่อมทำไม่ได้ ทำได้ทางเดียวก็คือการรับประทานเข้าไปในทางปาก หมายความว่าเมื่อรับประทานไปในทางปากแล้วก็ถือว่าถูกทางไม่ผิด เรียกว่าถูกต้อง ถ้าหากว่าไม่ใช่ทางปาก ทางอื่นมันก็ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น การที่เราทำสมาธิก็เพื่อผลิตพลังจิต นั้นก็คือเป็นการที่ถูกต้อง แต่ว่าการที่จะถูกต้องได้นั้น ก็ต้องจำเป็นต้องอาศัยระบบ ที่เรากระทำขึ้นมาหรือสร้างขึ้นมาให้ถูกต้อง เหมือนกันกับอาหารที่เขาจัดขึ้นมา เมื่อเขาจัดขึ้นมาแล้วถูกต้อง อาหารนั้นก็พร้อมไปด้วยโภชนาการ คือ มีทั้งวิตามินโปรตีน ที่จะบำรุงเลี้ยงร่างกายของคนให้ใหญ่โตขึ้นมาได้นั้น เขาได้ปรับปรุง เรียกว่าปรับปรุงโภชนาการที่ถูกต้อง ร่างกายของคนเราก็เติบโตขึ้นมา มีประสิทธิภาพ มีทั้งกาย มีทั้งใจ ที่มีประสิทธิภาพเช่นเดียวกันกับเราพากันมาเรียนครูสมาธิ ครูสมาธินั้น ก็จะให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า การทำสมาธิ จุดมุ่งหมายคือการสร้างพลังจิต หรือสะสมพลังจิต

พลังจิตนั้นเมื่อสะสมมากขึ้นแล้ว ก็สามารถเป็นประโยชน์มหาศาลแก่มวลมนุษยชาติ เพราะอะไร เพราะว่าพลังจิตนั้น สามารถ

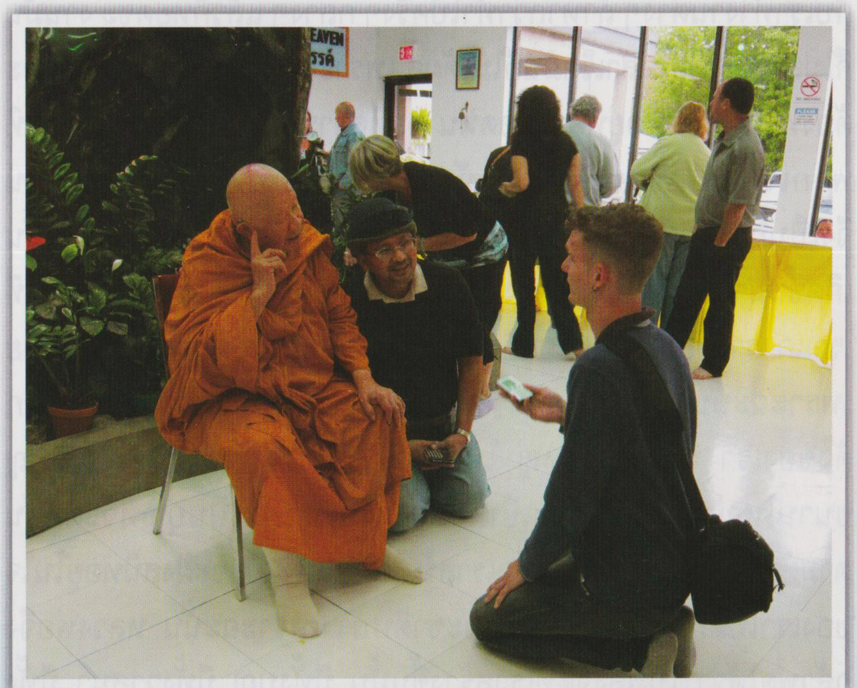
ที่จะควบคุมจิตใจของเราได้ การที่เราควบคุมจิตใจของเราไม่ได้นั้น มันเป็นอันตราย การควบคุมจิตใจของเราได้นั้น มันก็เรียกว่าพ้นขีดอันตราย เช่น ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้น มันจะเป็นความขัดแย้งที่ใหญ่โตมโหฬารแค่ไหน ถ้าหากว่ามีพลังจิตควบคุมจิตใจได้แล้ว ความขัดแย้งเหล่านั้น ก็จะลดระดับลงมาพ้นขีดอันตราย พ้นขีดอันตราย เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว เป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เป็นประโยชน์ต่อโลก ทีนี้เมื่อพลังจิตไม่เพียงพอ ในเมื่อเราไม่สามารถที่จะทำสมาธิ แล้วก็พลังจิตมีไม่เพียงพอ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนั้นไม่มากเท่าไหร่ เพียงแค่เท่าหัวไม้ขีดไฟ มันก็จะขยายตัวออกไป เป็นอันตรายต่อครอบครัว เป็นอันตรายต่อสังคม เป็นอันตรายต่อประเทศชาติ เป็นอันตรายต่อโลก

เพราะฉะนั้น **สถาบันพลังจิตตานุภาพ** ที่ได้มีสมาธิ คือครูสมาธินี้ เป็นหลัก ภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพที่เรากำลังเรียนอยู่นี้ ก็จะเป็นวิธีการที่จะให้ท่านทั้งหลาย พยายามสะสมพลังจิตนี้ให้เพียงพอ เราพากันศึกษาในระยะเวลา ๖ เดือน ก็ไม่ได้มากเกินไป ถ้าหากว่าเราตั้งใจจริงแล้ว ๖ เดือนนั้น เป็นเวลาอันสั้นมาก เพราะว่าการที่เราจะมาเรียนสมาธิจนกระทั่งเราสามารถไปแนะนำคนอื่นได้นั้น แต่ก่อนไรมาก็ยากนัก คนที่จะไปเรียนเป็นครูสอนสมาธิ ต้องใช้เวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปี กว่าแต่ที่จะได้เป็นครูมาแต่ละคนๆ แต่ว่าภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพนั้น ได้ย่นระยะเวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปี มาเหลือแค่เพียง ๖ เดือน ท่านทั้งหลาย การที่ย่นเวลามานั้น ย่อมทำให้เรานั้น ได้รับประโยชน์มาก ทำไมถึงย่นขึ้นมาได้ ก็เพราะว่าการที่เรามีสมาธิตามระบบ ระบบนี้ ก็หมายความว่าสามารถที่จะสร้างพลังจิตได้ ในเวลา

๖ เดือน เราก็สามารถจะมีสมาธิได้ประมาณ ๑๐๐ ชั่วโมงอย่างนี้ เมื่อเราได้สมาธิประมาณ ๑๐๐ ชั่วโมง ก็เท่ากันกับว่า เราได้สร้างพลังจิตของเราขึ้นมาได้อย่างพอสมควรทีเดียว และเมื่อเราสามารถเรียนจบได้แล้วนั่น เราก็จะได้ประโยชน์ที่เราเรียนนั้นมากมายก่ายกอง แต่ก่อนที่จะมาเรียนนั้น ท่านทั้งหลาย คำถามย่อมหายาก ในเรื่องของการทำสมาธิ แต่พอที่ท่านทั้งหลายมาเรียนครูสมาธิกันแล้วเนี่ย คำถามจะเกิดขึ้นอีกเยอะแยะทีเดียว และคำถามเหล่านั้น จะเป็นคำถามที่ทำให้ท่านทั้งหลายเกิดสติปัญญาขึ้นมาในตัวเองเสร็จ เราท่านทั้งหลายเหมือนกันกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ว่ามันเป็นของดี หรือเรียกว่าอาหารมีรสดีจะเป็นอาหารอะไรก็ตาม มีรสดี แต่ว่าถ้าเรายังไม่ได้ไปรับประทานรสดี นั้นมันก็เพียงแต่เรารู้ แต่ว่ามันไม่ได้ประสบของจริง ในเมื่อเรารู้ว่าอาหารนั้น เป็นอาหาร เขาเรียกว่าอาหารดี และเราก็ได้รับประทานรับประทานเข้าไปแล้ว เราก็จะได้รู้ว่า โอ้โห อาหารนั้นมีรสดี แล้วก็สามารถเป็นประโยชน์ต่อร่างกาย อย่างนี้เป็นต้น เช่นเดียวกันกับการที่ท่านทั้งหลายมาเรียนสมาธิกันภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ

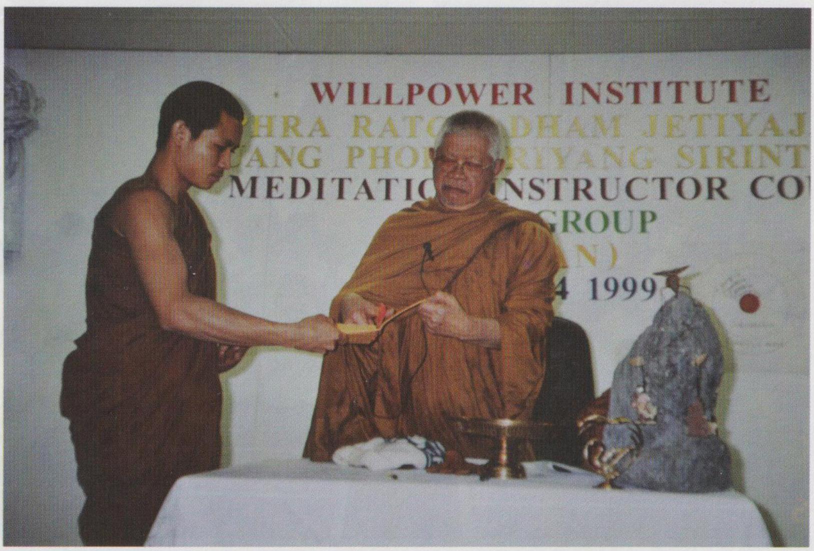
ท่านทั้งหลาย การเรียนสมาธิภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพนั้นมันก็มีอยู่ทั้ง ๒ ระบบ คือ ระบบหนึ่ง ก็คือการเรียนทางภาคทฤษฎีอีกระบบหนึ่งก็คือการเรียนในการปฏิบัติ การเรียนในทางภาคทฤษฎีก็มีครูบาอาจารย์มาแนะนำสั่งสอนให้ เราก็ได้ความรู้จากครูบาอาจารย์เหล่านั้น เรียกว่าเป็นทฤษฎี ก็หมายความว่า เรารู้จักแผนที่ รู้จักขั้นตอนรู้จักระบบสำหรับจิตที่จะเดินไปอย่างไร อย่างนี้ เราก็จะรู้ได้ และในเมื่อเรารู้จักวิธีนั่นแล้ว แล้วเราก็ปฏิบัติ คือหมายความว่า เดินจงกรม ๓๐ นาที นั่งสมาธิ ๓๐ นาที ในแต่ละครั้ง ในส่วนนั้นก็เรียกว่าปฏิบัติ

เมื่อได้ทำ เมื่อได้ทำทั้ง ๒ ระบบ คือได้ทั้งทฤษฎี และได้ทั้งการปฏิบัติ เราก็เท่ากันกับว่า เราได้รู้ว่ารสอาหารอย่างนั้น มันอร่อยมาก และเราก็ได้รับประทานเข้าไป เราก็จะรู้ว่ารสนั้นเป็นอย่างไร ฉันใดก็ดี สมาธิย่อมจะต้องเกิดขึ้นแก่ท่านทั้งหลาย แม้ว่าจะเป็นปฐมฌาน ทุติยฌาน อะไรก็ตาม เมื่อมาทำสมาธิถึง ๑๐๐ ชั่วโมงแล้วจะต้องผ่าน ฌานเหล่านั้นก็จะต้องเกิดขึ้น สมาธิเหล่านั้นก็จะต้องเกิดขึ้น

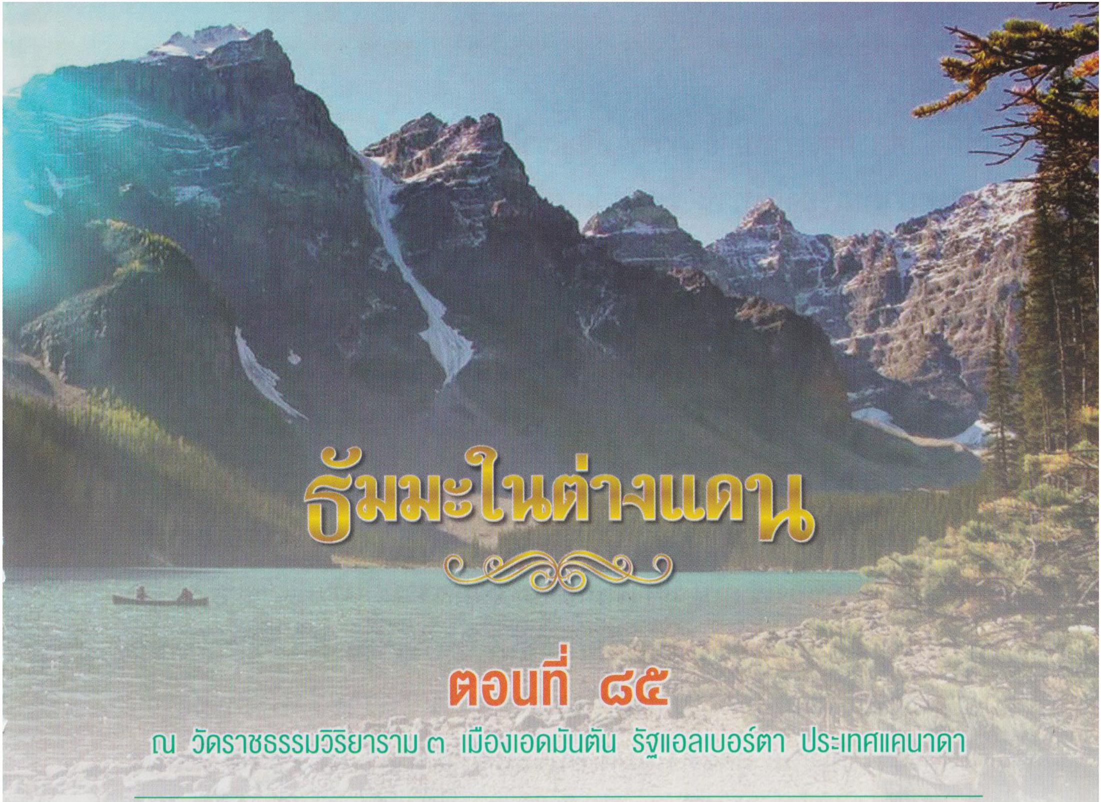
อย่างไรก็ตาม ความพยายามหรือความอดทนนั้น เป็นสิ่งที่เราท่านทั้งหลายจะต้องเข้าใจว่า เราจะต้องมีในตัวของเราทุกๆ คน เพราะว่าการที่จะมาเรียนสมาธินั้น มันมีอุปสรรค ถ้าหากว่าไปทำงานอย่างอื่นๆ ไม่ค่อยมีอุปสรรคเท่าไร แต่การจะมาเรียนสมาธินั้น มันชอบมีอุปสรรค อุปสรรคต่างๆ มันชอบเข้ามาขัดขวาง เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าเราขาดความอดทน ถ้าหากว่าเราขาดความเพียร ถ้าหากว่าเราขาดความอุตสาหะ ความสำเร็จก็เกิดขึ้นไม่ได้ เมื่อเกิดขึ้นไม่ได้ เราเรียนไม่สำเร็จ มันก็เท่ากันกับว่า เรายังไม่ได้พบของจริง เหมือนกันกับเราทำงานต่างๆ ถ้าหากว่าทำไปครึ่งๆ กลางๆ แล้วก็หยุดซะ งานมันก็ไม่สำเร็จ เมื่อไม่สำเร็จมันก็ไม่ได้ผล เพราะฉะนั้นจะทำอะไร มันก็จะต้องทำให้สำเร็จ อยู่ที่ความอดทน อยู่ที่ความต่อสู้ เพราะฉะนั้นการที่พวกเราท่านทั้งหลายได้พากันมาพยายามที่จะศึกษาสมาธินั้น จึงเป็นการศึกษาที่ถูกต้องที่สุด ทำไมถึงถูกต้อง เพราะว่าคนเรานั้นเกิดขึ้นมาแล้ว ก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย อันนี้เราพูดกัน แต่ว่าการที่เราแก่ เราตายนั้น มันตายแต่ร่างกาย ใจไม่ได้ตายตามร่างกายนี้ไปด้วย เพราะฉะนั้นการที่สร้างสมาธิเท่ากับว่าสร้างบุญขนานใหญ่ ให้แก่ตัวของเรา บุญขนานใหญ่ ในเมื่อเรียนจบแล้ว เขาเรียกว่าได้บุญขนานใหญ่ ขนานนี้ ก็จะเป็นเสบียงหรือเรียกว่าเป็นบุญที่จะติดตนตามตัวเราไป พลังจิตนั้น เมื่อเราสร้างขึ้นขึ้นมาแล้วจะฝังสนิทอยู่ในใจของเราไปตลอด ไม่ว่าชาตินี้และชาติหน้า เพราะฉะนั้น หลวงพ่อจึงกล้าพูดได้ว่า ในพลังจิตที่เราสร้างขึ้นนั้น มีทั้งบุญ มีทั้งวาสนา มีทั้งบารมี เพียบพร้อม แล้วก็พลังจิตนั้นจะไม่สูญสลายตัว ฝังสนิทอยู่ในจิตของท่านตลอดไป

ดังนั้นจึงขออวยพรให้ท่านทั้งหลาย ที่ตั้งใจพยายามจะมาเรียนนั้น ขอให้ประสบความสำเร็จ หลวงพ่อเองนั้น ก็พยายามที่จะสอนฝรั่งอยู่ที่ประเทศแคนาดา แล้วก็จะมีการเปิดปฐมนิเทศ ในเดือนกันยานี้ในทั่วๆ ไปมีทั้งหมด ๗ สาขาด้วยกัน แล้วก็จะได้ให้เขาเรียนสมาธิเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลายที่กำลังจะเรียนกันอยู่ในเวลานี้ ฝรั่งที่แคนาดาก็เรียนเช่นเดียวกัน เรียนมาตั้งแต่ ๒๐ คน จนกระทั่งมาเป็นหลายร้อยคน เป็นถึงพันคนแล้วในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น เราท่านทั้งหลาย ท่านได้เดินมาในหนทางที่ถูกแล้ว ก็พยายามที่จะทำให้สำเร็จขออวยพรเป็นครั้งที่ ๒ และที่ ๓ ให้ท่านทั้งหลายจงประสบด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ อโรคยา ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ พิพัฒนมงคลทุกประการเทอญ

Mustang 2
Mockingbird 3
Armadillo 4
Trinity 5
Longhorn 6

สถาบันพลังจิตตานุภาพ
อาจาริยสา สมาธิ รุ่น๑ USA

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๘๕

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี ท่านทั้งหลาย เมื่อคนที่เขาพบกันและได้สนทนากัน ถือว่าเป็น **"สากัจฉา"** สากัจฉา หมายความว่า สนทนากัน พระพุทธเจ้าแสดงไว้ว่า เป็นมงคลข้อหนึ่ง เรียกว่า ธรรมสากัจฉา แต่ถ้าหากว่าเขาได้สนทนาในเรื่องธรรมแล้ว มงคลจะเกิดขึ้นแก่เขา คำว่ามงคลนั้น ได้แก่ความดีความงาม ความดีความงามนั้น ไม่ใช่สร้างง่ายๆ แต่ว่าถ้าคนฉลาดแล้ว ก็สามารถสร้างได้ เพราะฉะนั้น ในการที่ไต่ถาม หรือเรียกว่าสนทนา ในเรื่องของธรรมนั้น จึงทำให้เกิดเป็นมงคล แก่ผู้ที่สนทนาธรรม เพราะอะไร เพราะว่าการสนทนาธรรมนั้นก็จะต้องอยู่ในข้อ ๓ ประการ ข้อ ๓ ประการที่เป็นข้อที่จะต้องสนทนาธรรมกันนั้น ก็คือ การ

รักษาศีล การทำสมาธิ การทำปัญญาให้เกิดขึ้น อีกประการหนึ่ง ก็คือ สนทนากันเรื่องให้ทาน รักษาศีล และภาวนา การสนทนาธรรมะ ก็มีเท่านี้

เพราะฉะนั้นเมื่อใดที่เราพากันสนทนาเรื่องการให้ทานทำบุญ เราก็ถือว่าการที่ทำนั้น เพื่อเสียสละความสุขของตนแบ่งปันแก่คนอื่น ก็แสดงถึงความเมตตากรุณาในจิตใจ เมื่อเรามีฐานะดีพอควร เราก็สละทรัพย์ของเราเพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพื่อให้ทานแก่คนยากคนจน หรือให้ทานแก่สาธารณประโยชน์ ก็เรียกว่าคุยกันเรื่องธรรมะ ก็ทำให้จิตใจของเรานั้น มีการเสียสละ เพิ่มความดีให้แก่ตัวเรา

และทีนี้ข้อต่อไป ก็คือการสนทนากันเรื่อง **ศีล** คำว่าศีลนั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากนัก เพราะอะไร เพราะว่าพระพุทธเจ้าแสดงว่า “สีเลนะ สุคะติง ยันติ คนจะมีความสุขได้ก็เพราะศีล สีเลนะ โภคะสัมปะทา คนจะมีโภคทรัพย์ได้ก็เพราะศีล สีเลนะ นิพพุติง ยันติ คนที่จะถึงพระนิพพานได้ก็เพราะศีล” เพราะฉะนั้น การสนทนาธรรมกัน เราไม่ได้สนทนาในเรื่องที่จะไปเบียดเบียนคนนู้น เบียดเบียนคนนี้ เราไม่ได้ไปสนทนาเพื่อจะคดโกงคอรัปชั่น เราไม่ได้ไปสนทนาเพื่อที่จะหาทางหลีกเลี่ยงกฎหมายบ้านเมือง เราไม่ได้ไปสนทนาเพื่อทำร้ายตนและบุคคลผู้อื่น แต่ว่าเราสนทนาไปในทางศีล ศีลนั้นก็คือการไม่ฆ่าสัตว์ ศีลนั้นก็คือการไม่ขโมยของใคร ศีลนั้นก็คือการไม่ไปประพฤติผิดลูกเมียของใคร ศีลนั้นก็คือการไม่โกหกหลอกลวง ศีลนั้นก็คือการไม่กินเหล้าเมาสุรายาเสพติด เหล่านี้เราสนทนากันไป มันก็เกิดความมั่นใจหรือเกิดความเข้าใจว่า เราจะต้องอยู่ในขอบเขตในศีลธรรม เขาเรียกว่าขอบเขตศีลธรรม เมื่ออยู่ในขอบเขตศีลธรรมแล้ว มันก็ทำให้เกิดความสงบสุข

นอกจากนั้น ก็จะต้องสนทนากันเรื่องสมาธิ สมาธิเป็นสิ่งที่มีความสำคัญแก่ชาวโลกเป็นอย่างยิ่ง สมาธิธรรมชาติที่มนุษย์ได้อยู่ทุกวันนี้ ก็คือ สมาธิที่ทำให้คนเป็นคน เราพากันอยู่ด้วยกัน รู้จัก เรียกว่าพูดกันรู้เรื่อง เรียกว่ารู้เรื่องอะไรต่างๆ ความดีความชั่ว รู้ ความเป็นมนุษย์ รู้ มีความรู้อะไรต่างๆ เหล่านี้ มันเกิดขึ้นจากสมาธิธรรมชาติ ถ้าสมาธิธรรมชาติไม่ช่วยคนก็เป็นบ้า สมาธิธรรมชาติไม่ช่วยคนก็เป็นบอ สมาธิธรรมชาติไม่ช่วยคนก็เป็นประสาทหลอนสารพัด เพราะว่าสมาธินั้นทำให้เกิดสติ พอสมาธิไม่มี สติก็ไม่มี ก็เลยทำให้เสียหาย นี่เขาเรียกว่าสมาธิธรรมชาติได้ช่วยมนุษย์เอาไว้ แต่ก็ยังมีสมาธิที่เกินกว่าสมาธิธรรมชาติ ก็คือสมาธิที่สร้างขึ้น สมาธิที่สร้างขึ้นนั้น ต้องเป็นสร้างขึ้นด้วยความมีระบบ จะต้องสร้างขึ้นด้วยความถูกต้อง จะต้องสร้างขึ้นด้วยความแวดล้อมที่ถูกต้องที่สุด ทำไมถึงว่าถูกต้อง ก็เพราะว่าเป็นสัมมา พระพุทธเจ้าแสดงว่า สัมมาสมาธิ สัมมา แปลว่า ความถูกต้อง สมาธิที่ถูกต้อง สมาธิที่ถูกต้องนั้นก็คือ การสร้างพื้นฐาน เขาเรียกว่าสร้างสมาธิขั้นพื้นฐานให้แก่จิตใจของตนเป็นอันดับแรก ก็หมายถึงว่าสมาธินี้ ได้มาสร้างพลังจิตให้เกิดขึ้น พลังจิตนี้คือจุดมุ่งหมายของการทำสมาธิ เมื่อเราทำสมาธิทุกครั้งๆ ไปเนี่ย พลังจิตก็จะเกิดขึ้นเองเป็นอัตโนมัติ เมื่อพลังจิตเกิดขึ้นแล้วจิตก็สะสมพลังจิตนั้นเอาไว้ เมื่อเราทำต่อไป พลังจิตก็เกิดขึ้นอีก เราก็สะสมไว้อีก สะสมไว้จนกระทั่งให้มาก แล้วมันก็เป็นประโยชน์มหาศาล การที่สะสมพลังจิต

ท่านก็เปรียบเทียบเหมือนกันกับเราพากันเรียนหนังสือ เมื่อเรียนหนังสือเราเรียนตั้งแต่ชั้นประถม ไปถึงมัธยม มหาวิทยาลัย เราก็เก็บไว้ เก็บไว้ที่ใจ ไม่ใช่เก็บไว้ที่สมอง บางคนเขาก็บอกว่า ความรู้

เก็บไว้ที่ไหน เก็บไว้ที่สมอง ก็ลองผ่าสมองดูสิ ว่ามันมีตัว ก ตัว ข A B C D ที่ไหน มันก็ไม่มี เพราะฉะนั้นจะเก็บไว้ที่จิต จิตนี้เก็บเอาไว้มาก คนนั้นก็มีความรู้มาก แล้วความรู้ก็จะกลายเป็นตัวเตือนให้บุคคลผู้นั้น เมื่ออ่านหนังสือผิด มันก็เตือนว่านี่ผิดแล้วนะ เมื่อเขียนผิด ก็มีตัวเตือน เตือนให้ว่านี่ผิดแล้วนะ ก็เพราะเหตุที่ว่าเราได้ศึกษาเอาไว้ มันก็มีตัวเตือนให้ เราผิด เราก็มีตัวเตือน ตัวเตือนเนี่ยตัวสำคัญ ถ้าหากว่าเราไม่ได้เรียนชั้นประถม มัธยม มหาวิทยาลัย ไม่ได้เรียน แล้วตัวเตือนก็ไม่มี เปิดหนังสือออกมาก็ไม่รู้เป็นตัวอะไร เพราะว่าตัวไม่ได้ศึกษาเอาไว้ เหมือนกันกับคนที่ไม่ได้ทำสมาธิที่สร้างขึ้นมาใหม่ เมื่อสมาธิที่สร้างขึ้นมาใหม่แล้วเนี่ย มันจะเป็นพลังจิตที่เหลือ แล้วก็เก็บเอาไว้เพื่อที่จะสะสมพลังจิตนี้ พลังจิตนี้จะรวมไปหมด ทั้งบุญ ทั้งวาสนา ทั้งบารมี มันจะรวมไปหมดอยู่ที่พลังจิตนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น จิตนี้ก็สะสมพลังนี้ไว้ สะสมพลังนี้ไว้ เมื่อเราจะทำผิดอะไร มันก็เตือน ชีวิตของคนเราเนี่ย มันจะต้องประสบวิกฤตการณ์ เขาเรียกว่า Crisis

Crisis นี่คือวิกฤตการณ์ที่มันจะต้องเกิดขึ้น ไม่รู้อ่ะ ครั้งนึงสองครั้ง หรือหลายครั้งก็ได้สำหรับชีวิตหนึ่งๆ แล้วเราก็จะต้องตัดสินใจโดยฉับพลัน แต่ถ้าหากว่าเราไม่มีตัวเตือน เราตัดสินใจมันก็ผิดพลาดได้ เมื่อผิดพลาดมันก็จะต้องมีความทุกข์ไปตลอดชีวิต แต่หากว่าตัดสินใจถูกต้อง มันก็จะสบายไปตลอดชีวิต นี่คือตัวเตือนที่ดีที่สุด เพราะฉะนั้นสมาธิจึงเป็นสิ่งที่เตือนเราได้ดีที่สุด ยิ่งดีไปกว่านั้น ก็คือคนเราเนี่ยเมื่อถึงเวลาก็จะต้องตาย เมื่อถึงเวลาจะต้องตาย จิตนี่มันจะออกจากร่างไป เมื่อออกจากร่างไปแล้วเนี่ย ถ้าหากว่ามีสมาธิที่สร้างขึ้น มีพลังจิตเก็บไว้ พลังจิตมันก็อยู่ที่จิต มันก็เตือนให้จิต ในทางที่ไม่ดีก็ไม่เอา ก็ต้อง

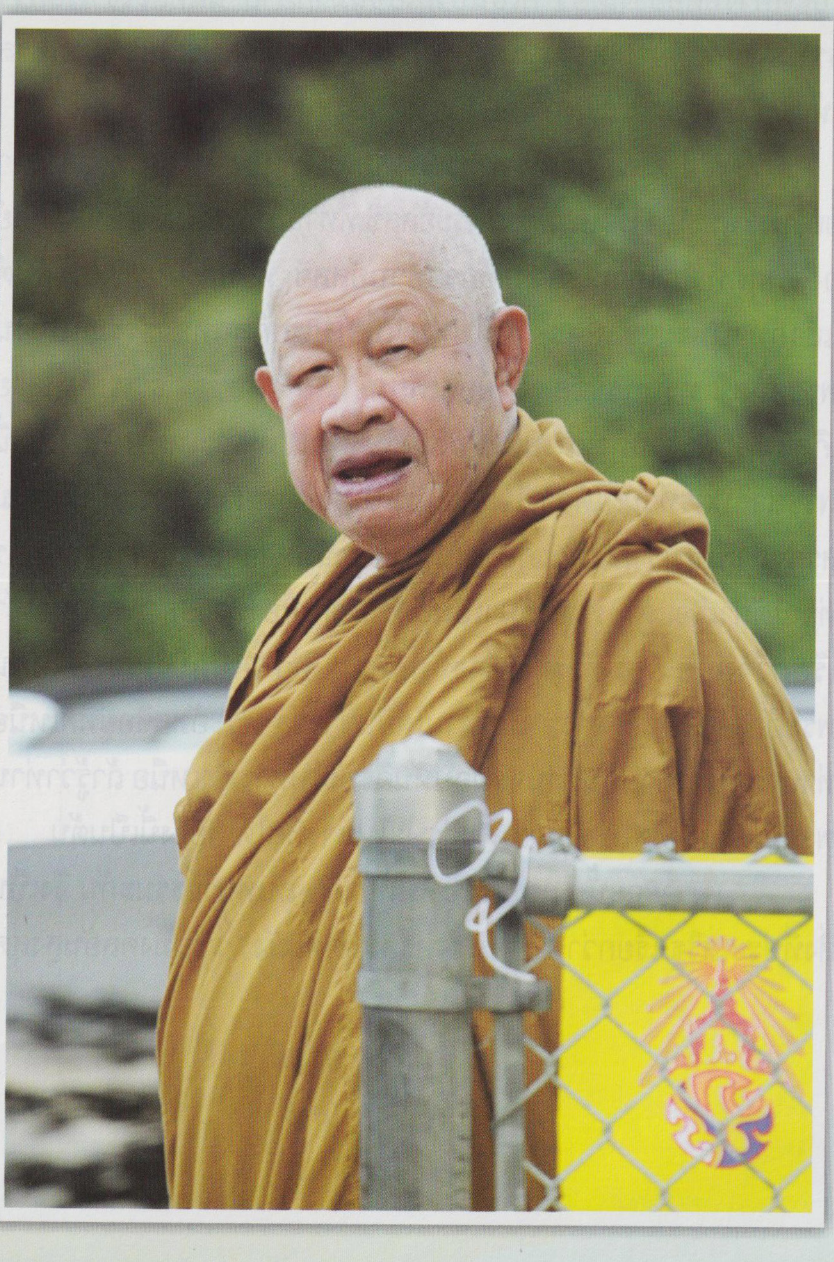
ไปแต่ทางที่ดีอย่างเดียว ก็เป็นประโยชน์มากมาย นี่แหล่ะเขาเรียกว่า ธรรมสากัจฉา การที่เราสนทนาธรรมแล้ว มันจะเกิดประโยชน์มหาศาล ให้แก่ตัวของเรา แม้แต่คำเดียวก็ยังเกิดประโยชน์มากนัก

เช่นเดียวกันกับท่านพระสาลีบุตร ที่เป็นอัครสาวกเบื้องขวา ของพระพุทธเจ้า ได้ไปพบท่านพระอัสสชิ ที่ท่านเป็นพระภิกษุ ปัญจวัคคีย์ องค์ที่สุดท้าย เขาเรียกว่า ชื่อว่าท่านอัสสชิ ท่านก็เป็นพระอรหันต์ แล้วก็ท่านพระสาลีบุตร ก็ได้ไปพบ เมื่อไปพบก็สนทนาธรรมกับท่าน พระอัสสชิ ท่านพระอัสสชิก็บอกเพียงคำเดียว คือว่า "ธรรมทั้งหลาย เกิดแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายเหล่านั้นก็ต้องดับไปเพราะเหตุ" เพียงเท่านี้ พระสาลีบุตรท่านก็ได้สำเร็จแล้ว มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ธรรม สากัจฉา นี้ แม้ว่าคำเดียวก็ยังเป็นประโยชน์มหาศาล เมื่อพระสาลีบุตร ท่านได้สำเร็จแล้ว ท่านได้มาเป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระพุทธเจ้า เรียกว่ายอดเยี่ยมที่สุด อย่างนั้นก็ตาม ท่านก็นึกถึงคุณของท่าน พระอัสสชิผู้เป็นอาจารย์ เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระอัสสชิอยู่ทิศเหนือ ท่านจะหัน เวลานอนท่านจะนอนหันศีรษะไปทางทิศเหนือ ถ้ารู้ว่าท่าน พระอัสสชิอยู่ทิศใต้ ท่านจะหันศีรษะไปทางทิศใต้ อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้น การที่เราเห็นหน้ากัน สนทนาธรรมะกัน จึงเป็น สิ่งที่ประเสริฐ เรียกว่า **"เอตัมมังคะละมุตตะมัง"** เป็นมงคลอันสูงสุด

สวัสดี

(สาธุ)

ธัมมะในต่างแดน

ตอนที่ ๙๕

วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๔
ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

สวัสดี วันนี้ก็คุย มาคุยกันอีกทีหนึ่ง เรื่องเอดแมนตัน (Edmonton) เอดแมนตันเนี่ย หลวงพ่อมาเปิดสมาธิครั้งแรก เมื่อปี ๑๙๙๙ หรือ พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำไมถึงมาเปิดสมาธิที่เอดแมนตัน เพราะว่าเมืองเอดแมนตัน นี่เขาเรียกว่ารัฐแอลเบอร์ตา (Alberta) รัฐแอลเบอร์ตานี่มันเป็นรัฐที่มีน้ำมันมากที่สุด เรียกว่าน้ำมันเนี่ยขุดอีก ๑๐๐ ปีก็ไม่หมด มันมากจริงๆ ทำไมถึงมาก ก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะว่าขุดตรงไหนมีแต่น้ำมัน หลวงพ่อไปที่ฟอร์ทแมกเมอร์รี่ย์ (Fort McMurray) เขาบอกว่าที่นี่เป็นน้ำมันทราย และก็มีเนื้อที่มีเนื้อที่ที่เป็นน้ำมันทรายนี่เป็นล้าน เขาเรียกว่าเป็นล้านเอเคอร์ (Acre)

ไม่รู้มันกว้างใหญ่เท่าไหร่ แล้วเขามาขุดน้ำมันเนี่ย ขุดมาแล้ว ๒๐ ปี ยังไม่ทันถึงร้อยเอเคอร์เลย มันยังอยู่มาก อันนี้พูดแต่เพียงน้ำมันทราย ถ้าพูดถึงน้ำมันขี้โล้ น้ำมันขี้โล้เนี่ย มันจะอยู่ที่ลอยด์มินสเตอร์ (Lloydminster) ลอยด์มินสเตอร์เนี่ย เขาจะมีบริษัทที่ขุดน้ำมันไปขาย อยู่ด้วยกันประมาณสิบกว่าบริษัท บริษัทนึงจะมีอยู่ ๕๐๐ บ่อ บริษัทนึงนี่ อย่างต่ำก็มีอยู่ ๕๐๐ บ่อ แต่ละบริษัท แล้วยังจะหาเพิ่มเติมได้อีก เวลานี้เขาขุดขายนี่ แต่ละบริษัทขุดแต่เพียง ๕๐, ๒๐ กว่า ๕๐ บ่อก็ขายไม่หมดแล้ว แล้วยังมีที่ที่จะหาน้ำมันขี้โล้อย่างนี้อีกก็เยอะ อันนี้ว่าแต่เพียงแค่ ๒ เมือง เพราะว่ารัฐแอลเบอร์ตาเนี่ย คำว่ารัฐ ก็คือหมายความว่า มันเป็นสเตท (State) อันนึง แต่แล้วก็มีเมือง เช่นอย่าง เอดแมนตัน (Edmonton) แคลการี (Calgary) อะไรเหล่านี้ ก็อยู่ใน แอลเบอร์ตา เพราะฉะนั้น แอลเบอร์ตาจึงเป็นเมืองที่รวยที่สุดของประเทศแคนาดา ผู้คนเขาก็อยู่ได้ด้วยความเป็นสุข ทำมาหากินคล่องตัว อะไรอย่างนี้ ก็เลยเป็นโอกาสว่า หลวงพ่อได้อาคารใหญ่ที่สุดในประเทศแคนาดานี้ ก็มีอาคารที่สำหรับทำสมาธิใหญ่กว่าทุกแห่ง เมื่อคนมาทำสมาธิเท่าไหร่ก็สามารถรับได้

ในคราวนี้ที่เปิดปฐมนิเทศไปเมื่อ วันที่ ๙ กันยายนนี้ ก็มีคนมาร่วมปฐมนิเทศ ประมาณ ๒๐๐ คนก็ยังจุได้ แล้วก็เดินจงกรมกัน ก็ยังเดินไหว มานั่งสมาธิกัน แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง เมื่อเขาได้พากันรับรสพระสัทธรรม หมายความว่า รับรสเรื่องของสมาธิ เขาก็เกิดความเชื่อ ความเลื่อมใส ติดตามหลวงพ่อไปทำสมาธิบนดอยอินทนนท์ ก็เป็นเวลา ๑๐ ปีกว่ามาแล้ว และทุกสิ่งทุกอย่างก็เจริญขึ้นมาด้วยดี หลวงพ่อก็คิดว่า เมื่อมาอยู่อย่างนี้ ได้สอนให้ฝรั่งทำสมาธิกัน ก็เลยทำให้

อยู่ไปได้ด้วยความสะดวกสบาย อย่างนี้เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลาย การที่เราเผยแผ่พระพุทธศาสนานั้น เราจำเป็นต้องมีความอดทน จำเป็นจะต้องมีการต่อสู้ เมื่อมาอยู่ที่นี่ ก็ต้องการอยากจะเผยแพร่พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง เพราะว่า เราจะเผยแพร่อย่างอื่นนั้น มันก็ไม่ชัดเจนเหมือนกันกับเผยแพร่การทำสมาธิ เพราะว่าการให้ทาน รักษาศีล อะไรต่างๆ มันก็พูดกันยาก แต่เมื่อว่าเอามาทำสมาธิแล้ว มันเกิดความเย็นใจ มันก็สบาย เพราะฉะนั้น ในการที่จะมีศูนย์สมาธิในประเทศแคนาดา (Canada) ถึง ๖ แห่งนี่ ก็ใช้ความสามารถเป็นอย่างมาก กว่าจะสำเร็จได้ อุปสรรคมากมายเหลือเกิน เราคิดว่าถนนนี่ มันจะโรยไปด้วยดอกกุหลาบ มันไม่เป็นอย่างนั้น ถนนมันโรยไปด้วยขวากและหนามที่จะต้องฝ่าฟัน ฝ่าฟันอันดับแรกก็คือหนาวที่สุด ลบสี่สิบห้าองศา (–๔๕ องศา) ท่านทั้งหลายลองคิดดูว่า มันแค่ บวกหนึ่ง บวกสอง หรือเพียงแค่ศูนย์ มันก็หนาวเต็มแก่แล้ว แล้วมันยังลบอีกตั้ง ๔๕ มันก็เหลือทน แต่ว่าก็อาศัยความอดทน เขาอยู่ได้ เราก็อยู่ได้ อย่างนี้ เพราะฉะนั้น ขันติ คือความอดทนนี่ เป็นสิ่งที่ทำให้การงานเหล่านี้สำเร็จ

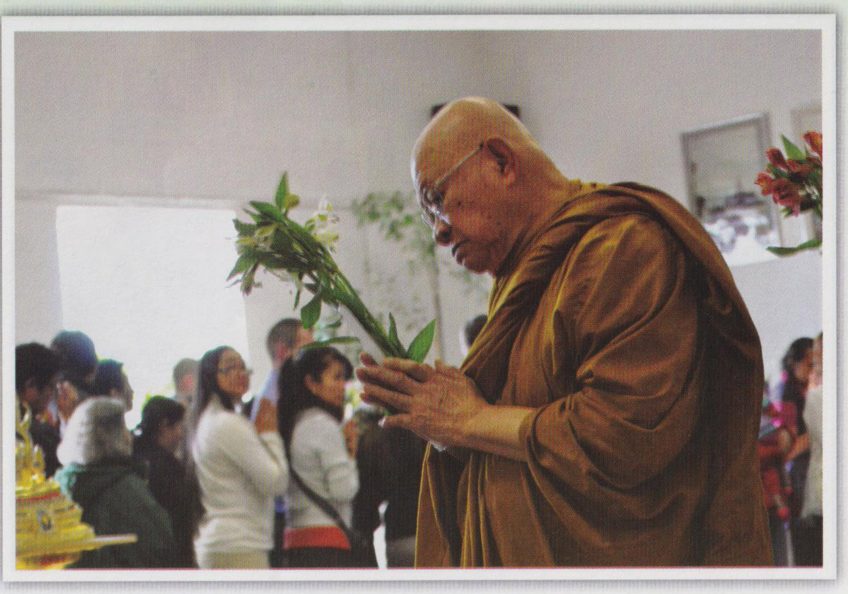
เพราะว่าสมาธิที่หลวงพ่อนำมาเผยแพร่ให้ชาวแคนาดานี่ ก็เหมือนกันกับสมาธิที่สอนกันอยู่ภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ ที่ในเมืองไทย ซึ่งขณะนี้กำลังก้าวไกลกว้างขวางขึ้นไปทุกที ทุกทีแล้ว สำหรับสมาธิภายใต้สถาบันพลังจิตตานุภาพ ในประเทศแคนาดาก็เช่นเดียวกัน ต่างแต่ว่าที่เมืองไทยเราก็สอนภาษาไทย ที่เมืองแคนาดาก็สอนภาษาอังกฤษอย่างนี้ ภาษาอังกฤษก็มันไม่ใช่ภาษาเรา ก็จะต้องฟิตกันอยู่ทุกวัน ทุกวัน ที่จะเอาไปพูดในแต่ละคำ เป็นอย่างนั้น แต่อย่างไร

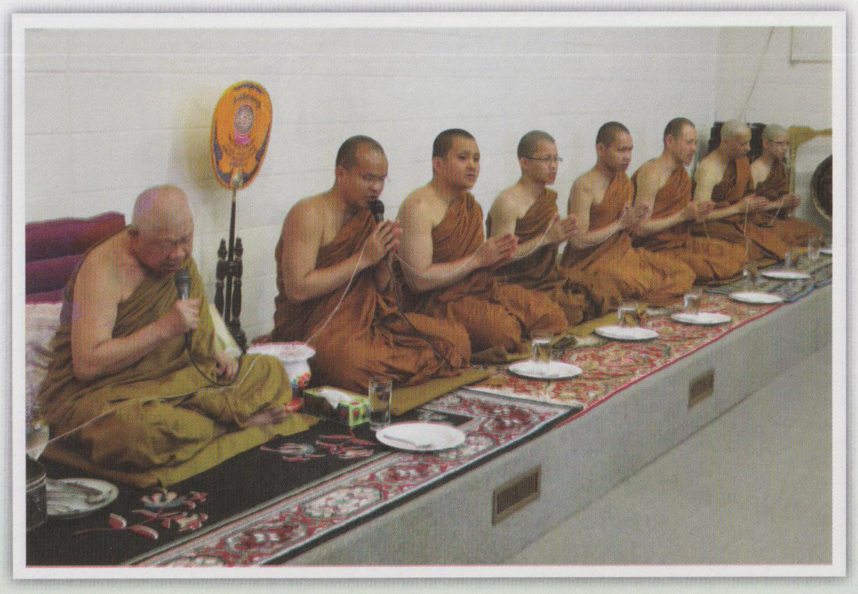
ก็ตาม ภาษาใจนั้นเป็นแบบเดียวกัน โกรธแบบเดียวกัน ร้องไห้แบบเดียวกัน หัวเราะแบบเดียวกัน ชอบใจแบบเดียวกัน เศร้าโศกแบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อเวลามาทำสมาธิ ฝรั่งก็ได้รับความเย็นใจได้รับผล เมื่อได้รับผลแล้ว เขาก็บอกกันต่อๆ ไป เมื่อบอกกันแล้วต่อไปแล้ว มันก็กว้างขวางยิ่งขึ้น ก็ทำให้งานที่มาเผยแพร่สมาธิของหลวงพ่อก็เป็นไปด้วยดี เมื่อใครอยากจะเห็นว่า หลวงพ่อได้เปิดปฐมนิเทศที่ไหน ก็ดูเอาตามเว็บไซต์ของสถาบันพลังจิตตานุภาพ ก็จะเห็นรูปภาพที่แท้จริง

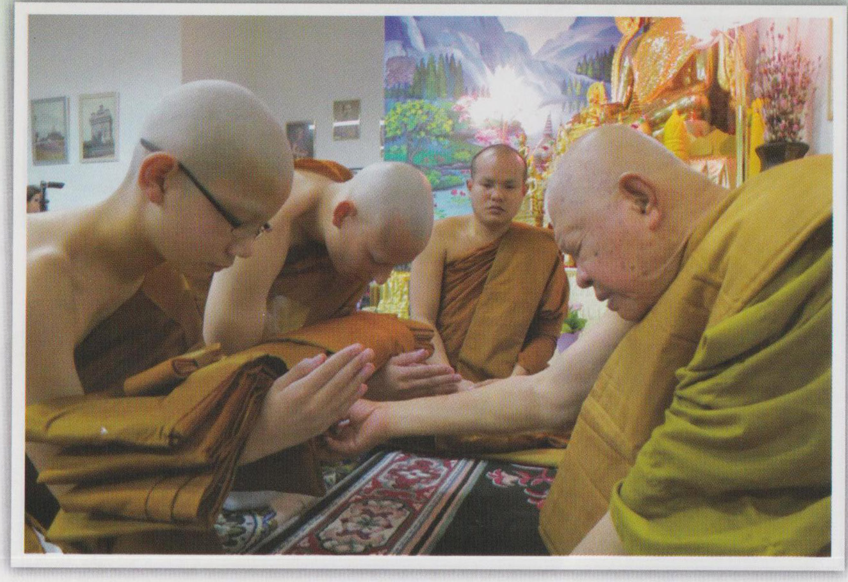
สวัสดี

(สาธุ)

Free Meditation Course

Promotes a **happier** and healthier **lifestyle**
Decreases Stress so you can **enjoy peacefulness**
Enhances professional and academic **performance**
Improves mental and emotional **well-being**

Orientation is on Sunday Sept. 14 2-3PM
Classes will run Mon - Fri 7-9PM

The Learning Approach:

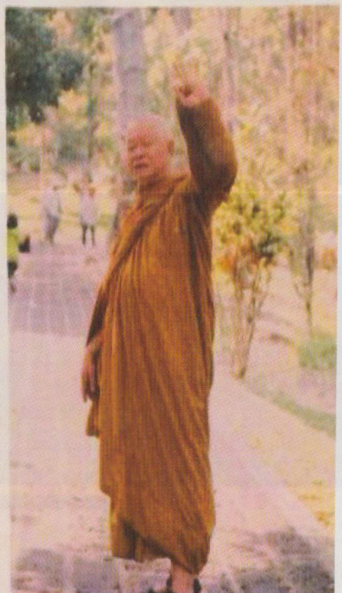
- Not a religion course
- 100 days of Free Classes
- 1 hour Lecture
- 30 minutes Walking Meditation
- 30 minutes Sitting Meditation

For More Information
www.willpowerinstitute.com
dallasmeditation.tumblr.com

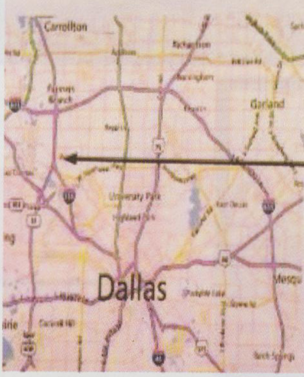
All classes are FREE but there are textbooks you may buy.

Meditate for Peace

Luangphor Viriyang Sirintharo's vision is to reduce world conflict and attain world peace through meditation.

Master Teacher
Phra Dhammongkol Yarn
Luangphor Viriyang Sirintharo

Willpower USA
Meditation Center
2526 Manana Drive
Suite #105
Dallas TX 75220

817-907-0865

** In Dallas since 2007 **

วัดไทยที่พระอาจารย์หลวงพ่อวิริยังค์สร้างไว้ในประเทศแคนาดา เพื่อการสอนสมาธิ

วัดราชธรรมวิริยาราม ๕ เมืองแคลการี่ ประเทศแคนาดา
(Calgary Willpower Institute Meditation Centre)

วัดป่าโรจนพฤษาราม เดฟเวิ่น แอดมันตัน ประเทศแคนาดา

วัดญาณวิริยา ๒ เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา
(Toronto Willpower Institute Meditation Centre)

วัดราชธรรมวิริยาราม ๒ เมืองน้ำตกไนแองการ่า ประเทศแคนาดา
(Niagara Falls Willpower Institute Meditation Centre)

วัดราชธรรมวิริยาราม ๓ เมืองแอดมันตัน ประเทศแคนาดา
(Edmonton Willpower Institute Meditation Centre)

วัดญาณวิริยา ๑ เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา
(Vancouver Willpower Institute Meditation Centre)

วัดราชธรรมวิริยาราม ๑ เมืองออตตาวา ประเทศแคนาดา
Ottawa Willpower Institute Mediation Centre

ธัมมะในต่างแดน...

ณ วัดราชธรรมวิริยาราม ๓

เมืองเอดมันตัน รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา